INSTRUCTIO PRO FRATRIBUS CARMELITIS ANTIQUAE OBSERUANTIAE...

Theodorus Stratius

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
13
24 B
34

13 — 24 . d . 63 .

Digitized by Google

Hh c 157 f 2

Digitized by Google

Digitized by Google

INSTRVCTIO

PRO FRATRIBVS CARMELITIS
Antiquæ obſeruantiæ Regularis,

Quò, ſciſcitantibus de Indulgentijs Confratrum Scapularis, & viſitantium Eccleſias ſui Ordinis reſpondere ſciant

A REVERENDISS. P. MAGISTRO
F. THEODORO STRATIO
Priore Generali eiuſdem Ordinis
digeſta, & ordinata.

ROMAE, Ex Typographia Manelphi Manelphij. 1640.

SVPERIORVM LICENTIA.

Digitized by Google

Digitized by Google

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſs. P. Magiſtro Sac. Palatij Apoſt.

I.B. Epiſc. Camer. Viceſg.

INſtructio hæc Reuerendiſſimi Patris Magiſtri Theodori Stratij, noſtri Ordinis Prioris Generalis ad Prælatos ſuæ Religionis tranſmittenda, doctrina, & pietate referta eſt, & abſquè vlla Catholicæ Fidei, aut morum iactura, quomodo ſentiendum, & loquendum de Indulgentijs Confratribus Scapularis, & Fidelibus Eccleſias Ordinis viſitantibus à Sũmis Pontificibus conceſſis doctiſsimè tractat. Typis proindè mandari poterit, ſi Reuerendiſsimo Patri Magiſtro S. Palatij Apoſtolici, cuius iuſſu illam perlegi, benè viſum fuerit. Dat. Romæ apud S. Mariam Tranſpontinam die 14. Septembris 1639.

Fr. Ioannes Baptiſta de Lezana manu prop.

Digitized by Google

Imprimatur,

Fr. Reginaldus Lucarinus Magiſter, Reuerendiſs. P. Fr. Vincentij à Florentiola Sacri Palatij Apoſtolici Magiſtri Socius, Ordinis Prædic.

Digitized by Google

Tradita in iſta inſtructione, quò facilius occurrant, ſequens Tabula breuiter indicat.

Cap. I. PRoponitur diſtinctio inter Indulgentias locales, & perſonales. pag. 3

Cap. II. Indulgentiæ, quibus nũc ConFratres Scapularis frui poſſunt. pag. 8

Cap. III. Summarium indulgentiarum, quas Paulus V. in retroſcriptis Bullis Confratribus Scapularis conceſſit. 19

Cap. IV. Declarantur præfatæ indulgentiæ. 22

Cap. V. Referuntur nonnulla priuilegia, quibus nunc Confratres Scapularis ex conceſſione Clementis VII. potiri poſſunt. 35

Cap. VI. Quanam approbatione indigeat confeſſarius electus à noſtris Confratribus, explicatur. 41

Cap. VII. Explicatur facultas, quam habet confeſſarius electus à Confratribus eos abſoluendi à cenſuris, & à peccatis. 48

Cap. VIII. Explicatur facultas, quam habet confeſſarius electus à Confratribus Scapularis impendendi illis indulgentiam plenariam. 60

Cap.

Cap.IX. *Proponitur, & explicatur formula impendendi indulgentiam Confratribus Scapularis in articulo mortis à cōfeſſario ab eis electo.* 68
Cap. X. *Declaratur indulgentia plenaria Fratribus Carmelitis ab Eugenio Quarto pro articulo mortis conceſſa.* 71
Cap.XI. *Refertur, & explicatur adiutoriū B.Virg. promiſſum Fratribus, & Confratribus Scapularis in Purgatorio exiſtentibus.* 78
Cap. XII. *De obligationibus Confratrum Scapularis.* 92
Cap.XIII. *Qui poſſint Confraternitatem Scapularis inſtituere.* 112
Cap.XIV. *Quæ forma ſit ſeruanda in erectione canonica Confraternitatis Scapularis.* 119
Cap.XV. *De modo benedicendi, & imponendi Habitum in ingreſſu in Confraternitatem.* 126
Cap.XVI. *Referuntur indulgentiæ à diuerſis Summis Pontificibus conceſſæ viſitantibus Eccleſias Ordinis Carmelitarum.* 130
Cap.XVII. *Explicatur, quomodo fideles præfatas indulgentias conſequi poſſint.* 134
Cap.XVIII. *Declaratur, an fideles viſitando noſtras Eccleſias aliquando conſequi valeant indulgentiam plenariam.* 137
Cap.XIX. *Explicatur indulgentia, & venia omnium peccatorum, quam verè pœnitentibus polliciti ſunt Honorius Tertius, & Nicolaus Quartus.* 144

Cap.

Cap. XX. *Refertur aliud ſingulare priuilegium, cunctis fidelibus intuitu Ordinis Carmelitarum ab Vrbano VI. conceſſum.* 148

Cap. XXI. *Explicantur indulgentiæ Stationum, quas conſequi poſſunt fideles viſitando Eccleſias Ordinis Carmelitarum.* 156

Cap. XXII. *Chriſtifideles manus adiutrices domibus, & Fratribus Ordinis Carmelitarum porrigentes participes redduntur omnium bonorum ſpiritualium totius Eccleſiæ militantis. pag.* 168

Digitized by Google

NOS FRATER THEODORVS STRATIVS

Magiſter, ac humilis Prior Generalis Ordinis Carmelitarum antiquæ obſeruantiæ Regularis.

Admodum RR. PP. Magiſtris Prouincialibus eiuſdem Ordinis ſalutem.

INter multa, quæ officij noſtri ſollicitudinem expoſcunt, vnum ſine dubio præcipuum eſt, vt ſi qui errores ob incuriam, ſeu inaduertentiam, vel aliquam aliam cauſam, inter Fratres noſtros irrepſerint, eos pro viribus tollere, & eliminare ſtu-

deamus. Cum igitur iuniores aliqui Religioſi noſtri Ordinis ſæcularibus ſciſcitantibus de Confratrum noſtri Scapularis, ac fidelium viſitantium noſtras Eccleſias Indulgentijs, & gratijs ſpiritualibus, atquè de modo illas lucrandi, neſciant competenter ſatisfacere, viſum nobis fuit eſſe perneceſſarium, hanc inſtructionem edere, illamque in ſingulis vobis ſubiectis Conuentibus publicandam ad vos tranſmittere, quò omnes noſtri Fratres ediſcant, quomodo de prædictis loqui, concionari, & ſcribere debeant.

✠

Proponitur diſtinctio inter Indulgentias perſonales, & locales. Cap. I.

1 IN ipſo limine occurrit vulgata diſtinctio Indulgentiarum in perſonales, & locales, licèt enim, cum ſoli homines viatores, ac fideles, ſi in gratia exiſtant, capaces ſint Indulgentiarum, omnes dici poſsint perſonales, nihilominus iam vſus obtinuit, vt aliquæ dicantur perſonales, & aliquæ locales: per perſonales autem illas debemus intelligere, quæ ipſis hominibus ita immediatè conceduntur, vt quaſi perſonis inhæreant, & ſint affixæ, & ob id fideles iuſti eas, quocunque pergant, ſecum videantur deferre, valeantquè vbicumque lucrari: at per locales, illas, quæ ipſis quidem perſonis, & hominibus conceduntur, ſed mediante aliquo loco, puta viſitantibus talem Eccleſiam, & in ea orantibus, vel aliud pium opus exercentibus. Noſtra præcipua intentio eſt, tractare de Indulgentijs perſonalibus Confratrum ſocietatis noſtri Scapularis, quæ illis ita ſunt conceſſæ, vt eas ipſi quaſi ſecum quocumque deferant, & aſſequi poſsint vbique. Nihilominus aliqua etiam dicemus de Indulgentijs localibus, de illis nimirum, quæ à diuerſis ſummis

Digitized by Google

Pontificibus conceſſæ fuerunt omnibus fidelibus noſtras Eccleſias viſitantibus.

2 Sciendum eſt autem, quòd licèt Paulus V. in quadam Bulla in initio ſui Pontificatus reuocauerit omnes Indulgentias perſonales Religioſis cuiuſuis Ordinis à ſuis prædeceſſoribus conceſſas, aliaſque nouas elargitus fuerit, nihilominus nihil prorſus innouauit de Indulgentijs localibus Eccleſias Regularium viſitantibus conceſſis, quæ propterea in ſuo antiquo robore, & vigore perſeuerāt, ſicut olim declarauit S. Congregatio ſuper Indulgentijs, cuius literas ad Archiepiſcopum Bononienſem directas hic ſubijcere non erit abs re, quia in illis multa continentur ſcitu neceſſaria pro canonica Confraternitatum inſtitutione, & confirmatione.

3 Dichiaratione, & Decreto fatto dalla S. Congregatione dell'Indulgenze approuato dalla Santità di N. S. ſopra la Bolla della fel. mem. di Papa Clemente VIII. per lettere dell'Illuſtriſsimo, e Reuerendiſs. Sig. Card. Arigone ſcritte à Monſig. Illuſtriſs. & Reuerendiſs. Arciueſcouo di Bologna, publicato in Bologna, alli 20. d'Ottobre del 1607.

4 *Molto Illuſtre, e Reuerendiſsimo Monſignore. Hauendo riſoluto queſti miei Illuſtriſsimi Signori della Congregatione dell'Indulgenze, con autorità, & ordine particolare di N. S. di leuare alcune difficultà, che ſi trouano nell'eſſeguire la*

Conſti-

Conſtitutione di Clemente VIII. fatta già ſopra l'aggregationi delle Confraternità, dichiarando ancora alcune coſe concernenti l'Inſtitutioni antiche fatte da i Superiori delle Religioni; fanno ſapere à V. S. che ſi contentano, che i Superiori Regolari, à quali è ſtata cõceſſa nuoua facoltà da Sua Beatitudine d'inſtituire Confraternità ſecolari, ſecondo la forma della ſudetta Conſtitutione, poſsino confirmare ſenza conſenſo dell'Ordinarij de luochi quelle Confraternità, quali ſi trouano canonicamente erette da medeſimi Superiori Regolari, auanti ſi publicaſſe l'iſteſſa Conſtitutione, nelle Chieſe proprie loro Collegiate, doue ſiano almeno dodici Religioſi di Famiglia ordinaria, non oſtante, che nella patente della confirmatione ſi dica eſpreſſamente, farſi ciò con conſenſo dell'Ordinario, dichiarando però, che nel fare nuoue inſtitutioni nelle Chieſe, tanto Secolari, quanto Regolari di qualunque ſorte, e nel confirmar'etiamdio l'antiche erette in Chieſe ſecolari, e regolari ancora, nelle quali non ſtiano 12. Religioſi, ſi debba neceſſariamente hauere il teſtimonio, e conſenſo dell'Ordinario, e ſeruare tutto il reſtante, che ſi preſcriue nell'iſteſſa Conſtitutione.

5 *Permettono ſimilmente, che i medeſimi Regolari, à quali è ſtata conceſſa la nuoua facoltà d'inſtituire, poſſono confirmare le Confratrie antiche, & inſtituire di nuouo, ancorche non ſia tutta quella diſtanza de luochi, oue ſono, ò faranno tali Confratrie, che viene preſcritta da Breui Apoſtolici, mentre pe-*

rò oltre tutti li altri requiſiti, concorra anco à queſto il conſenſo dell'Ordinario del luoco, che ſi doue-rà eſsibire in ſcritto, prima, che ſi diſpenſi ſopra tale diſtanza, e non altrimenti.

6 Permettono ancora, che ritrouandoſi diuerſe Confratrie de' Secolari antiche, erette canonicamente, come ſopra, in Chieſe regolari Collegiate di 12. Religioſi almeno, ſi poſsino confirmare, ſeruata però in tutto il reſto la forma data dalla medeſima Conſtitutione, e parimente ch'eſſendo in vna Città, ò Terra più d'vna Cōfraternità antica dell'iſteſſo nome, & inſtituto, eretta canonicamente da Superiori Regolari, ſi poſsino confirmare, ſecondo la ſudetta forma, mà nell'inſtituire nuoua Confraternità, vogliono le Sue Signorie Illuſtriſsime, che vna ſola ſi poſsi fare in qualunque Città, Terra, ò luoco, eccettuando però la Compagnia del ſantiſsimo Sacramento, quale concedono, anzi deſiderano in ogni Chieſa Parochiale, non oſtante che vi ſi troui eretta qualſiuogl'altra Confraternità.

7 E perche molti dubitano ſopra l'Indulgenze conceſſe vltimamente alle perſone religioſe con riuocatione dell'antiche, ſe venghino riuocate anco l'Indulgenze conceſſe alle loro Chieſe, & à quei, che le viſitano, ancorche la Conſtitutione comprenda chiaramente ſolo le perſone regolari, ſenz'eſtenderſi alle Chieſe loro, tuttauia la Congregatione, per leuare ogni dubbio, dichiara, che l'Indulgenze conceſſe à quelli, che viſitano le Chieſe de' Regolari, ſtanno

nelle loro forze e vigore, ſin che la Santità Sua farà altra deliberatione, e però ſi poſſono laſciar publicare, quando non oſti altra coſa.

8 *Tutto queſto è parſo alla Congregatione di ſcriuere à V. S. acciò nell'occorrenze di coteſta Chieſa ſappia, che paſſa in queſto particolare, e lo faccia ſapere à i Veſcoui della ſua Prouincia, & io prego à V. S. ogni vero bene. Di Roma alli 7. di Settembre 1607.*

Di V. S. per ſeruirla. P. Cardinal Arrigone.

9 Licet autem Indulgentiæ locales à Paulo Quinto reuocatæ non fuerint, vt modò diximus, dubitare tamen quis poteſt, an deſtructo loco, vel Eccleſia, in qua ſunt aliquæ Indulgentiæ, intelligantur reuocatæ, vel potius extinctæ etiam ipſæ Indulgentiæ, & quidem ſi Eccleſia per partes paulatim diruatur, & ſimul paulatim reficiatur, certum eſt, illius Indulgentias non extingui, quia ſemper cenſetur durare eadem omnino Eccleſia, quo pacto Eccleſia benedicta, ſi per partes diruatur, & reparetur, quia ſemper reputatur eadem numero, tota benedicta remanet; difficultas eſt ſolùm, ſi Eccleſia ſimul tota deſtruatur, & alia de nouo ædificetur, ſub eadem inuocatione, & profectò ſi ædificetur in alio ſitu, quia nullo modo remanet eadem, nec quò ad ædificium, nec quò ad ſolum, videtur dicendum, quòd Indulgentia priori Eccleſiæ dirutæ conceſſa expiret, at ſi ædificetur in

eodem ſolo, præſertim ſi ædificatio ſecundę incipiat ſtatim per demolitionem primæ. valde probabile eſt, non extingui Indulgentiam, quia ratione eiuſdem ſoli, ac tituli ſecundum moralem exiſtimationem quaſi eadem reputatur.

10 Sed quidquid ſit de Indulgentia conceſſa vni Eccleſiæ determinati loci, difficultas non habet locum in Indulgentijs pro noſtris Eccleſijs, quia non limitantur ad hanc, vel illam determinatam Eccleſiam certi huius, vel illius loci, ſed conceſſæ ſunt omnibus Eccleſijs noſtri Ordinis, vel potius fidelibus eas viſitantibus; Quarè eſtò noſtræ Eccleſiæ reficiantur, vel de nouo fiant in eodem, vel diuerſo loco, ſub eadem, vel diuerſa inuocatione, quia ſunt ſemper Eccleſiæ noſtri Ordinis, ſemper etiam in illis eædem Indulgentiæ durant, & perſeuerant.

Indulgentiæ, quibus nunc Confratres ſcapularis noſtri frui poſſunt.

Cap. II.

1 QVò ad Indulgentias noſtrorum Confratrum, quæ inter perſonales connumerantur, licèt aliàs multæ, & variæ à diuerſis Romanis Pontificibus cōceſſæ fuiſſent; nihilominus Paulus V. ob dignas cauſas

animũ ſuum mouentes, volens vnicuique Con fraternitati certas, & peculiares Indulgentias præſcribere, omnes Indulgentias, & peccatorum remiſſiones noſtrę Cõfraternitati per quoſcunque Romanos Pontifices ſuos prædeceſſores conceſſas reuocauit, ac nullius roboris, & momenti eſſe declarauit, aliaſque peculiares, & proprias eidem conceſsit.

2 Sciendum autem, quòd Sanct. Sua de hac re duas fecit Conſtitutiones, ſeu Bullas; primã, quæ incipit: *Cæleſtes Eccleſiæ theſauros. apud S. Marcum die* 3. *Iunij anni* 1606. cæterùm quia occaſione cuiuſdam clauſulæ in ea contentæ, qua concedebatur Confratribus noſtris facultas eligendi Confeſſarium ab Ordinario approbatum, à quo poſſent abſolui ſemel in anno ab omnibus peccatis, criminibus, exceſsibus, & delictis, etiam Sedi Apoſtolicæ reſeruatis, exceptis contentis, tum in Bulla Cœnæ, tum in quadam Conſtitutione Clementis VIII. ſui prædeceſſoris, & à reſeruatis ab Ordinarijs locorum; excitatæ fuerunt nonnullæ difficultates: Secũdam edidit Bullam, quæ incipit: *Cum certas. apud S. Petrum. die* 3. *Octobris eiuſdem anni* 1606. abſque dicta clauſula, ſed cum eadem prorſus antiquarum Indulgentiarum reuocatione, & nouarum conceſsione, & iſtis tantummodo nunc Confratres noſtri gaudere poſſunt.

3 Verum eſt, nonnullos exiſtimare, quòd

cum Paulus V. poſtea omnes antiquas Indulgentias Confraternitatis Roſarij, aliàs ab eo reuocatas, reualidauerit, etiam Indulgentias antiquas noſtræ Confraternitatis vi communicationis priuilegiorum inter Regulares, pręſertim Mendicantes, reualidatas fuiſſe: quod tamen nobis non probatur, non quia de communicatione priuilegiorũ inter Regulares Mendicantes dubitemus, ſed quia confirmatio Indulgentiarum antiquarũ Confraternitatis Roſarij non eſt priuilegium Ordinis Prædicatorum, licèt ab eo dicta Confraternitas pendeat, ſed ipſius Confraternitatis, extare autem aliquod indultum Apoſtolicum, quòd priuilegia vni Confraternitati conceſſa noſtræ, vel alijs communicentur, hactenus nos latet.

4 Dum enim aliqui dicunt, Clementem Septimum in Bulla: *Ex Clementi Sedis Apoſtolicæ.* de qua infra, conceſsiſse Confratribus noſtris Indulgentias, & gratias alijs Confraternitatibus conceſſas, vel concedendas, non conſiderant, dictam conceſsionem non fuiſſe factam Confratribus noſtris, ſed Fratribus, & Sororibus noſtri Ordinis; & idem dicendum de alia ſimili conceſsione facta à Clemente VIII. Patribus noſtris diſcalceatis, vt videbimus infra cap. 12. vbi etiam oſtendemus, vtramque à Paulo V. reuocatam fuiſſe: & quia noſtra intentio eſt hanc inſtructionem edere de Indulgentijs, quas no-

ſtri

ſtri Confratres extra omnem dubitationem conſequi poſſunt, tractabimus ſolùm de conceſſis à Paulo V. tum in dicta Bulla: *Cum certas*. tum in duabus alijs poſterioribus; iſtæ enim tam multæ ſunt, & magnæ, vt illis noſtri Confratres acquieſcere poſsint: non erit autem abs re dictas tres Bullas de verbo ad verbum hic ſubnectere.

Tenor primæ Bullæ Pauli V.

PAVLVS QVINTVS
ad perpetuam rei memoriam.

5 *CVm certas vnicuique Confraternitati Indulgentias, & gratias ſpirituales, quibus de cætero fruantur, duxerimus ſcribendas, idcirco nos omnes, & ſingulas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, ac pœnitentiarum relaxationes Confraternitati B. Mariæ de Monte Carmelo in quibuſcunque Ciuitatibus, & locis canonicè inſtitutæ, & illius Confratribus, & Conſororibus hactenus per quoſcunque Romanos Pontifices prædeceſſores noſtros conceſſas reuocantes, & nullius roboris, & momenti eſſe declarantes, de omnipotentis Dei miſericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum eius authoritate confiſi, omnibus vtriuſque ſexus Chriſtifidelibus, qui dictam Confraternitatem vbiuis locorum, tam hactenus canonicè (vt præfertur) inſtitu-*

tam, quàm deinceps, vt infra, inſtituendam, de cætero ingredientur, & habitum receperint, die primo eorum ingreſſus, ſi verè pœnitentes, & confeſſi ſanctiſsimum Euchariſtiæ ſacramentum ſumpſerint, plenariam. Ac tam ipſis pro tempore deſcribendis, quàm iam deſcriptis in dicta Confraternitate Confratribus, & Conſororibus etiam verè pœnitentibus, & confeſſis, ac ſacra Communione refectis, qui in feſto principali Commemorationis eiuſdem Beatæ Mariæ die 16. menſis Iulij, aut iuxta ritum nonnullorum locorum, die Dominica immediatè ſequenti celebrari ſolito, ſanctiſſimũ Euchariſtiæ ſacramentum ſumpſerint, ac pro Chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, ac S. Matris Eccleſiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, etiam plenariam. In mortis quoque articulo eiſdem vtriuſque ſexus Confratribus, qui pœnitentes, & confeſſi, ac ſacratiſsima Communione refecti nomen Ieſu, ore ſi potuerint, ſin autem, corde deuotè inuocauerint, plenariam ſimiliter omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, & remiſsionem miſericorditer in Domino concedimus: nec non ipſis Confratribus, & Conſororibus, qui ſimiliter pœnitentes, & confeſsi, ac ſacra Communione refecti Proceſsioni in vna Dominica cuiuslibet menſis per dictam Confraternitatem de Ordinarij loci licentia faciendæ deuotè interfuerint, & ibi (vt præfertur) orauerint, ſeptem annos, & totidem quadragenas. Ipſis verò, qui ab eſu carnium ijs diebus, quibus Confra-

tres dictæ Cõfraternitatis ex illius inſtituto veſci non ſolent abſtinebunt, trecentum dies. Qui autem quolibet die ſepties orationem Dominicam & toties ſalutationem angelicam ad honorem ſeptem gaudiorum eiuſdem B.M.Virginis recitauerint, quadraginta dies, nec non etiam, qui cum habitu eiuſdem Confraternitatis pœnitentes, & confeſſi ſemel in menſe ſanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ſumpſerint (& vt præfertur) orauerint, quinque annos, & totidem quadragenas, ijs verò Confratribus, & Consororibus, qui pœnitentes, & confeſſi in qualibet ex feſtiuitatibus eiuſdem Beatæ Mariæ Virginis dictum ſanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum in Eccleſia, vel Cappella dictæ Confraternitatis ſumpſerint, & vt ſupra dictum eſt, orauerint, tres annos & totidem quadragenas, qui autem cum lumine dictum ſanctiſsimum Euchariſtiæ Sacramentum, quando ad infirmos defertur, comitati fuerint, & pro eiſdem infirmis pias ad Deum præces effuderint, quinque annos, & totidem quadragenas. Qui verò corpora defunctorũ tam Confratrum, & Consororum, quàm aliorum ad ſepulchrum aſſociauerint, & pro eorum animabus Deum orauerint, centum dies, quoties verò prædicti Confratres, & Consorores officium eiuſdem B. Mariæ Virginis deuotè recitauerint, centum dies: qui verò miſsis, & alijs diuinis officijs in Eccleſia, vel Cappella, aut Oratorio dictæ Confraternitatis pro tempore celebrandis, & recitandis, ſeu Congregationibus publicis, vel priuatis eiuſdem Confraternitatis

vbiuis faciendis interfuerint, aut pauperes hoſpitio ſuſceperint, aut eis in eorum neceſſitatibus, vel in periculo peccandi exiſtentibus auxiliati fuerint, aut eleemoſynas temporales, vel ſpirituales eis dederint, vel pacem cum inimicis proprijs, vel alienis compoſuerint, ſeu componi fecerint, vel procurauerint, aut deuium aliquem ad viã ſalutis reduxerint, & ignorantes Dei præcepta, & ea, quæ ad ſalutẽ ſunt, docuerint, aut quodcunque aliud pietatis, vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet prædictorum piorum operum centum dies de iniunctis eis, ſeu aliàs quomodolibet debitis pœnitentijs in forma Eccleſiæ conſueta relaxamus. Ac dilecto filio nunc, & pro tẽpore exiſtenti Priori Generali dicti Ordinis Carmelitarum, vel illo abſente, eius Vicario Generali, vt huiuſmodi Confraternitatem B. Mariæ de monte Carmelo vbiuis locorum extra Vrbem erigere, & inſtituere, illiſq. omnes ſupradictas Indulgentias, & gratias ſpirituales (ſeruata tamen forma præſcripta in Conſtitutione felicis record. Clementis prædeceſſoris noſtri ſuper dictarũ Confraternitatum aggregationibus, & inſtitutionibus edita) communicare ſimiliter liberè, & licitè poſſit, & valeat, authoritate Apoſtolica tenore præſentium facultatem concedimus, & impartimur. Non obſtantibus cõſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſq. contrarijs quibuſcũque, præsẽtibus perpetuis futuris tẽporibus duraturis. Dat. Romæ apud S. Petrũ ſub annulo Piſcatoris die 30. Octobris 1606. Pontificatus noſtri anno ſecundo.

Tenor ſecundæ Bullæ Pauli V.

PAVLVS QVINTVS
ad perpetuam rei memoriam.

6 P*Iorum hominum Confraternitates, præſertim Deiparæ Virginis Mariæ nomine, ac patrocinio conſpicuas ſpiritualium gratiarum muneribus libenter inſignimus, vt gratijs huiuſmodi Chriſtifideles in dies magis ad eiuſdem Virginis cultum, & venerationem inuitentur. Proindè volentes Confraternitates canonicè inſtitutas ſub inuocatione eiuſdem B. M. Virginis de Monte Carmelo in quacunque Mundi parte exiſtentes, ac dilectos filios illius Confratres, & Conſorores, qui ſicut accepimus, in vna ex Dominicis menſis cuiuſlibet, pro cuiuſlibet loci inſtituto Chriſtifideliũ frequentia celebrem, ac ſolemnem proceſſionem in eorum Eccleſijs, Cappellis, vel Oratorijs ad Virginis eiuſdem Commemorationem piè peragere ſolent, ſpeciali aliquo munere decorare, omnibus, & Confratribus, & Conſororibus dictarum Confraternitatum verè pœnitentibus, & confeſſis, ac ſacra Communione refectis, qui prædictæ proceſsioni in vna ex Dominicis cuiuslibet menſis, in qualibet ex prædictis Eccleſijs, Cappellis, vel Oratorijs peragendæ interfuerint, & ibi pro Chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, ac S. Matris Eccleſiæ exaltatione pias ad Deũ*

preces

preces effuderint, qualibet vice id peregerint, plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, & remiſsionem miſericorditer in Domino concedimus. Præſentibus perpetuis futuris temporibus duraturis. Volumus autem quòd ſi aliàs dictis Confratribus, & Cõſororibus dictæ proceſſioni intereſſentibus aliquas alias Indulgentias perpetuò, vel ad tempus nondum elapſum duraturas conceſſerimus, illæ nullæ ſint. Cæterum quia difficile foret præſentes litteras ad ſingula quæque loca deferri, volumus, quod earumdem tranſumptis etiam impreſsis manu notarij publici, vel ſecretarij Ordinis Carmelitarum ſubſcriptis, & ſigillo eiuſdem Ordinis, ſeu alicuius perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides vbique gentium adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Dat. Romæ apud S. Marcum ſub annulo Piſcatoris die 31. Auguſti 1609. Põtificatus noſtri anno quinto.

Scipio Cobellutius.

7 Quoniam autem Sanctiſſimus in iſta ſecunda Bulla expreſsè loquitur de Confraternitatibus inſtitutis, & ideo quis poterat dubitare eam eſſe intelligendam de Confraternitatibus tantum ante, & non poſt eam inſtitutis, Nos dũ officio Procuratoris Generalis fungeremur ad tollendam omnem ambiguitatem, obtinuimus aliam Bullam pro Confraternitatibus inſtituendis, quæ eſt tenoris ſequentis.

Tenor tertiæ Bullæ Pauli V.

PAVLVS QVINTVS
ad perpetuam rei memoriam.

8 *ALias volentes nos Confraternitates canonicè inſtitutas ſub inuocatione B. M. Virginis de monte Carmelo in quacunque mundi parte, exiſtentes, ac dilectos filios illarum Confratres, & Conſorores, qui ſicut tunc accepimus, in vna ex Dominicis cuiuslibet menſis, pro cuiuslibet loci inſtituto Chriſtifidelium frequentia celebrem, ac ſolemnem proceſſionem in eorum Eccleſijs, Cappellis, vel Oratorijs ad Virginis eiuſdem Commemorationem piè peragere ſolebant, ſpeciali aliqua munere decorare; Omnibus Confratribus, & Conſororibus dictarum Confraternitatum verè pœnitentibus, & confeſſis, ac ſacra communione refectis, qui prædictæ proceſſioni vna ex Dominicis cuiuslibet menſis in qualibet ex prædictis Eccleſijs, Cappellis, ſeu Oratorijs peragẽdæ interfuiſſent, & ibi pro chriſtianorum Principum cõcordia, hæreſum extirpatione, ac S. Matris Eccleſiæ exaltatione pias ad Deum preces effudiſſent, qualibet vice id peregiſſent, plenariam omniũ ſuorum peccatorum Indulgentiam, & remiſſionem miſericorditer in Domino conceſſimus. Voluimus tamen, quòd ſi aliàs dictis Confratribus, & Cõſororibus dictæ proceſſioni intereſſentibus aliquas alias Indulgentias perpetuò, vel ad tempus nondum elapſum duraturas*

conceſſiſſemus, illæ nullæ eſſent, & aliàs, prout in noſtris in ſimili forma Breuis ſub die 3. Auguſti 1609. deſuper expeditis literis, quarũ tenores præſentibus pro expreſſis haberi volumus, plenius cõtinetur. Nũc autẽ Confraternitates ſub inuocatione eiuſdem B. M. Virginis de monte Carmelo in quacũque mundi parte de cætero canonicè (vt præfertur) erigendas ſpiritualium, ſimiliter gratiarũ muneribus inſignire volentes, quò exindè Chriſtifideles in dies magis ad eiuſdem Sanctiſsimæ Virginis cultum, & venerationem per amplius inuitẽtur, ſupplicationibus etiam dilecti filij Theodori Stratij Fratrum Ordinis Carmelitarũ Procuratoris Generalis nobis humiliter porrectis inclinati, Indulgentiæ conceſsionem, & literas prædictas ad Confraternitates huiuſmodi in poſterum perpetuis futuris temporibus (vt præfertur) erigendas, Authoritate prædicta extendimus, nõ obſtante regula noſtra de cõcedendis Indulgentijs ad inſtar, cæteriſq. contrarijs quibuſcumque. Volumus autem, quòd earumdem præſentiũ tranſumptis, etiam impreſsis manu Notarij publici, vel Secretarij Ordinis Carmelitarũ huiuſmodi ſubſcriptis, & ſigillo eiuſdẽ Ordinis, ſeu alicuius perſonæ in dignitate eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides vbiquè gentium adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem ſub annulo Piſcatoris die 19. Iulij 1614. Pontificatus noſtri anno decimo.

Scipio Cobellutius.

Sum-

Digitized by Google

Summarium Indulgentiarum, quas Paulus V. in retroſcriptis Bullis conceſsit Confratribus Scapularis. Cap. III.

1 SAnctitas ſua conceſſit omnibus vtriuſque ſexus Chriſtifidelibus, qui Confraternitatem Scapularis vbiquè locorum tam hactenus canonicè inſtitutam, quàm deinceps inſtituendam, de cętero ingredientur, & habitum receperint, die primo eorum ingreſſus, ſi verè pœnitentes, & confeſſi ſanctiſsimum Euchariſtiæ ſacramentum ſumpſerint, Indulgentiam plenariam.

2 Deſcriptis, & deſcribendis in dicta Confraternitate verè pœnitentibus, & confeſſis, ac ſacra communione refectis, qui in feſto principali Commemorationis eiuſdem B. M. die 16. Menſis Iulij, aut iuxtà ritum nonnullorum locorum die Dominica immediatè ſequenti celebrari ſolito, ſanctiſsimum Eccleſię ſacramentum ſumpſerint, ac pro Chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, ac S. Matris Eccleſiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam.

3 Qui in articulo mortis pœnitentes, & con-

feſsi, ac ſanctiſſima communione refecti nomen Ieſu ore, ſi potuerint,ſin autem,corde deuotè inuocauerint, plenariam.

4 Qui pœnitentes, & confeſſi, ac communione refecti proceſsioni in vna Dominica cuiuſlibet menſis per dictam Confraternitatem de Ordinarij loci licentia faciendæ deuotè interfuerint, & ibi, vt præfertur, orauerint, plenariam.

5 Qui ab eſu carnis his diebus,quibus Confratres dictæ Confraternitatis ex illius inſtituto veſci non ſolent, abſtinebunt, trecentum dies.

6 Qui qualibet die ſepties orationem dominicam, & toties ſalutationem angelicam ad honorem ſeptem gaudiorum eiuſdem B. Mariæ Virginis recitauerint, quadraginta dies.

7 Qui cum habitu eiuſdem Confraternitatis pœnitentes,& confeſſi ſemel in menſe ſanctiſſimum Euchariſtiæ ſacramentum ſumpſerint,& (vt præfertur) orauerint,quinque annos, & totidem quadragenas.

8 Qui pœnitentes, & confeſsi in qualibet ex feſtiuitatibus eiuſdem B.Mariæ Virginis ſanctiſſimum Euchariſtiæ ſacramentum in Eccleſia, vel Cappella dictæ Confraternitatis deuotè ſumpſerint,& vt ſupra dictum eſt,orauerint,tres annos, & totidem quadragenas.

9 Qui cum lumine ſanctiſſimum Euchariſtiæ ſacramentum, quando ad infirmos defer-

tur,

tur, comitati fuerint,& pro ijſdem infirmis pias ad Deum preces effuderint: quinque annos, & totidem quadragenas.

10 Qui corpora defunctorum quorumcunquè ad ſepulturam ſociauerint, & pro eorum animabus ad Deum orauerint, centum dies.

11 Qui officium B. Mariæ Virginis deuotè recitauerint, centum dies.

12 Qui Miſſis, & alijs diuinis officijs in Eccleſia, vel Cappella, aut Oratorio Confraternitatis pro tempore celebrandis, & recitandis, ſiue Cõgregationibus publicis, vel priuatis eiuſdem Confraternitatis, vbiuis faciendis, interfuerint, aut pauperes hoſpitio ſuſceperint, aut eis in eorum neceſſitatibus, vel in periculo peccandi exiſtẽtibus, auxiliati fuerint, aut eleemoſynas temporales, vel ſpirituales eis dederint, vel pacem cum inimicis proprijs, vel alienis compoſuerint, ſeu componi fecerint, vel procurauerint, aut deuium aliquem ad viam ſalutis reduxerint, & ignorantes Dei præcepta, & ea, quæ ad ſalutem ſunt, docuerint, aut quodcunque aliud pietatis, vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet prædictorum piorum operum centum dies de iniunctis, ſeu aliàs quomodolibet debitis pœnitentijs in forma Eccleſiæ conſueta conceſſit, & relaxauit.

Digitized by Google

Declarantur præfatæ Indulgentiæ. Cap. IV.

1 PRo intelligentia Indulgẽtiarum, quas in præcedenti capite retulimus, Notandum primò, quòd cum nonnullę ex eis, ſcilicèt prima, ſecunda, tertia, quarta, ſeptima, & octaua, conceſſæ fuerint cum hac clauſula, *Verè pœnitentibus, & confeſſis*, multorum extat Theologorum, & Canoniſtarum ſententia, quòd vi huius clauſulæ non ſit ſemper pro conſecutione Indulgentiæ pręmittẽda actualis confeſſio, ſed ſolùm quando pœnitentia interior ita eſt imperfecta, vt non attingat contritionis gradum, nec ad obtinendam iuſtificationem ſufficiat: Si autem ſit perfecta contritio ad iuſtificationem diſponens, dicunt iſti, ſat eſſe, ſi pœnitens habeat confeſſionem in voto: & fundamentum eorum eſt, quia per dictam clauſulam non iniungitur actualis confeſſio, tamquam ſpeciale opus pium, ſicut ieiunium, eleemoſyna, oratio, &c. neceſſarium ad conſequendam Indulgentiam, ſed ſolùm, vt pœnitens iuſtificetur, capaxquè reddatur Indulgentiæ: Cum igitur per perfectam contritionem cum confeſſione in voto pœnitens iuſtificetur, capaxquè reddatur Indulgentiæ, non eſt ſecundum iſtos neceſſaria

actualis confeſſio. Quare iſta verba, pœnitentibus, & confeſſis, accipiuntur diuiſim, & diſtributiuè, ideſt, tam pœnitentibus, quam confeſſis: & hanc opinionem authoritas multorū Doctorum, qui illā ſequuntur, probabilem reddit.

2 Nihilominus probabilior ſemper mihi viſa fuit oppoſita, quòd ſcilicet vi prædictæ clauſulæ habens conſcientiam culpæ lethalis, ſemper teneatur actu, & re ipſa confiteri, & ratio, quæ me mouet, eſt, quia certum eſt, Pontificem confeſſionem actualem, tamquàm opus pium neceſſariò præmittendum ad conſequendum Indulgentiam, exigere poſſe: verba autem dictæ clauſulæ ſatis, ſuperquè denotant, Pontificem exigere confeſſionem actualem, tamquàm opus pium. Præterea certum eſt, quòd in habente conſcientiam peccati mortalis, pro conſequutione cuiuſcumquè Indulgentiæ, neceſſaria eſt confeſſio, ſaltem in voto, etiam ſi non exprimatur, ſine qua expreſsione multas Indulgentias conceſsit Paulus V. in Summario relatas: Igitur quando in conceſſione alicuius Indulgentiæ iniungit expreſsè confeſsionem, illam non in voto tantum, ſed in re exigit. Addo, quòd quando Pontifex vi huius clauſulæ, *pœnitentibus, & confeſſis*, non exigit actualem Confeſsionem, ſolùm ſubiungit iſta verba, vel propoſitum confitendi habentibus. Quando igitur iſta verba non ſubiungit, argumentum eſt, quòd actualem con-

feſsionem exigit, eo quòd confitendi propoſitum non ſufficiat. Et hanc ſententiam ſine dubio in praxi fideles ſequi debent; ne ſe periculo exponant, non lucrandi Indulgentiam, cum ad hunc effectum non ſufficiat ſequi probabilem opinionem, quæ re ipſa vera non ſit.

3 Quamuis autem oppoſita ſententia non careat probabilitate, ſi poſt clauſulam verè pœnitentibus, & confeſsis, non ſequatur iſta, *& ſacra communione refectis,* vel alia ſimilis, nihilominus ſi iſta ſubiungatur, vt fit in Indulgentijs noſtri Summarij, ſine dubio tenetur confeſsionem actualem præmittere, qui vult dignè ſacra communione refici: de iure enim diuino quis non poteſt, vt ex Concilio Tridentino ſumitur, dignè communicare, niſi præmittat actualem confeſsionem, ſi conſcientiam habeat culpæ lethalis. Confratres igitur noſtri poſt commiſſum mortale peccatum, eſtò præcisè vi clauſulæ, *pœnitentes, & confeſſi,* non tenerentur actu confiteri, ſed ſufficeret contritio cum confeſsione in voto, tenentur tamen vi iuris diuini actualem confeſsionem præmittere, quò dignè ſacramentum Euchariſtiæ ſuſcipiant.

4 Sed maius dubium eſt, an qui poſt vltimam confeſsionem venialiter tantùm peccauit, nulliuſquè culpæ lethalis non expiatæ memoriam habeat, teneatur vi prædictæ clauſulæ, *contritis, & confeſſis,* actualem illorum confeſsionem

præmit-

præmittere: & negatiuè reſpondent Doctores communiter: tum quia ſola peccata venialia, cum gratiam, & amicitiam Dei non deſtruant, Indulgentiæ fructum non impediunt, nec dignam Euchariſtiæ ſuſceptionẽ: tum quia quando Bulla exigit confeſsionem, eſt intelligenda de confeſsione peccati mortalis. Nihilominus mihi adhuc probabilior videtur oppoſita ſententia, quia arbitror, quòd confeſsio vi præfatæ clauſulæ non præcisè exigitur, vt pœnitens iuſtificetur, & gratiam recuperet, ſed vt iſto ſanctiſsimo opere diſponatur ad fructum pœnitentiæ, ſicut diſponitur ieiunio, oratione, viſitatione, & alijs operibus pijs iniunctis. Quare ſicut cætera opera pia iniuncta, etiam ab eo, qui non habet conſcientiam peccati mortalis, ſunt executioni mandanda: ſimiliter & confeſsio, idquè praxis fidelium ſatis declarare videtur, cum nemo ſit, qui tempore Iubilei confeſsionem exigentis non confiteatur, cum tamen multi non habeant conſcientiam peccati mortalis. Non tamen eſt neceſſe omnia venialia confiteri, ſed ſufficit vnum, vel alterum, quò materia abſolutionis ſacramentalis ſubminiſtretur.

5 Dum autem dicimus peccata venialia conſecutionem Indulgentiæ non impedire, debet intelligi ſolum quò ad effectum tollẽdi pœnam peccatis mortalibus deletis debitam, peccata namquè venialia impediunt effectum Indulgen-

tiæ, quò ad delendam pœnam illis debitam, niſi ea ſublata nõ ſint, vel virtute alicuius ſacramenti digne ſuſcepti, vel extra ſacramentum per aliquem actum ſupernaturalem, qui cum illo ſit incompatibilis; pœna namquè cuiuſuis peccati, ipſo durante, nunquam tollitur, & hæc eſt cauſa, ob quam non multi Indulgentiam perfectè, & abſolutè plenariam lucrantur, quia pauci ſunt, qui omnibus peccatis venialibus careant, cum pauci ſint qui ad aliquod peccatum veniale non habeant affectum.

6 Notandum ſecundò, quòd ſi loquamur de alijs Indulgentijs noſtri Summarij, in quibus non eſt clauſula, *pœnitentibus, & confeſſis*, Confratres noſtri, eſtò quòd poſt vltimam confeſsionem lethaliter peccauerint, modò ſint verè pœnitentes, & contriti, illas poſſunt lucrari abſquè actuali confeſsione, pro eis enim conſequendis ea nõ exigitur, nec tamquam opus pium iniunctum, quia non iniungitur in Bulla, nec de eo fit vlla mentio, nec etiam, vt Confratres iuſtificentur, fructuſquè Indulgentiæ capaces reddantur, ad hoc enim ſufficit perfecta contritio, quæ habet confeſsionem in voto.

7 Notandum tertiò, circa ſecundam Indulgentiam plenariam conceſſam pro feſto principali Commemorationis B. Virginis die 16. Iulij, vel Dominica immediatè ſequenti, celebrari ſolito, quòd pro illa lucranda Confratres noſtri

non

non tenentur aliquam Eccleſiam Confraternitatis, vel Ordinis noſtri viſitare, cum talis viſitatio illis à Pontifice non fuerit iniuncta, ſed ſolùm debent contriti, & confeſsi Euchariſtiam ſumere, & pro Principum Chriſtianorum concordia, hæreſum extirpatione, & ſanctæ matris Eccleſiæ exaltatione ad Deum preces effundere. Quare in quocumque loco iſta pia opera fecerint; præfatam Indulgentiam plenariam obtinere poterunt: ſi tamen tunc temporis reperiantur in loco, in quo ſit Cappella Confraternitatis, vel Eccleſia Ordinis, conſulendi ſunt, vt illam viſitent, in illaquè ſacram Communionem recipiant, & præſcriptas orationes recitẽt.

8 Notandum quartò, circa Indulgentiam tertiam plenariam Confratribus noſtris conceſſam pro Articulo mortis, quòd cum Articulus mortis ſit ille, in quo Moraliter imminet mors, duo eſſe poſſunt articuli mortis; vnus præſumptus, & alter verus. Præſumptus dicitur ille, in quo quis poſitus, ſecundum humanam exiſtimationem, & iudicium medicorum moriturus eſt, non tamen moritur: Verus autem eſt ille, in quo verè moritur: modò dubium eſt, an Indulgentia noſtra ſit intelligenda ſolùm de vero articulo mortis. Et exiſtimant nonnulli, quòd quando Indulgentia ſimpliciter conceditur pro articulo mortis, intelligatur nõ de præſumpto, ſed de vero, licèt in ea, nec de vero, nec de præ-

ſumpto articulo fiat expreſſa mentio,& ducuntur, quia finis, & intentio Pontificis illam concedentis eſt,vt infirmus ex hac vita decedat abſque onere luendi in Purgatorio pœnas ſuis culpis debitas: hic autem finis non obtinetur, niſi in vero articulo. Quare ſi quis Confrater in articulo mortis conſtitutus ſecundum humanam exiſtimationem confiteatur, Euchariſtiam ſuſcipiat, ſanctiſsimumquè Ieſu nomen ore, vel corde inuocet, & poſtea conualeſcat, Indulgentiam non lucratur, ſed illa ei pro vero articulo reſeruatur.

9 Nihilominus ego exiſtimo etiam valdè probabile, quòd Indulgentia noſtra ſit intelligenda de quouis articulo mortis, ſiue vero, ſiue præſumpto, ità quòd Confratres noſtri quoties conſtituti ſunt in aliquo mortis articulo ſecundum humanam exiſtimationem, & medicorum iudicium, ſi ſeruanda ſeruauerint, toties Indulgentiam plenariam conſequantur, ita quòd illis non fuerit conceſſa pro vno tantum, ſed pro quouis articulò mortis. Ducor, quia non limitat Pontifex hanc Indulgentiam ad vnum tantum articulùm, vt aliquando facere ſolet, putà in Bulla Cruciatæ, in qua Confeſſori electo ab habente ipſam Bullam conceditur, vt illi poſsit impertiri Indulgentiam plenariam ſemel in vita, & ſemel in morte, quo pacto etiam Clemens VII. in Conſtitutione, *Ex clementi Sedis Apoſto-*

licæ,

licæ, de qua capite ſequenti, indulſit Confratribus noſtris, vt eligere poſſint Confeſſorem, qui illis ſemel in vita, & ſemel in morte poſſit Indulgentiam plenariam concedere: ſed loquitur indefinitè de articulo mortis, diſpoſitio autem indefinita in iure æquiualet vniuerſali, ita quòd idem ſit dicere, in articulo mortis, ac dicere, in quouis articulo mortis, idquè præſertim procedit in diſpoſitione fauorabili, quæ nemini præiudicat; iſta enim eſt amplianda ad omnes caſus, ad quos eius verba ſecundum propriam ſignificationem extendi poſſunt: priuilegium autem Indulgentiæ pro articulo mortis eſt animæ multum fauorabile, nullique præiudicat, quare ampliandum eſt ad omnes caſus, ad quos eius verba ſecundum propriam ſignificationem extendi poſſunt: cum autem ſint indefinitè prolata, abſque vlla limitatione ad vnum tantum articulum, intra limites propriæ ſignificationis ad quemcumque articulum extendi poſſunt.

10 Confirmatur, quia multi Doctores loquentes de facultate, quam interdum Pontifex concedit Confeſſario impendenti Indulgentiam plenariam in articulo mortis, dicunt, quòd ſi talem facultatem non reſtringat ad vnam vicem ſolum, ſed ſimpliciter, & indefinitè illam concedat pro articulo mortis, poteſt Confeſſarius virtute talis conceſſionis illam impendere infirmo toties, quoties iudicat, eum eſſe in tali ſtatu,

quòd moraliter mors immineat, ergo pari ratione cum Indulgentia plenaria à Paulo V. ſine vlla reſtrictione, ſed indefinitè pro articulo mortis conceſſa fuerit noſtris Confratribus, dicere poſſumus, illam fuiſſe conceſſam pro quouis articulo.

11 Notandum quintò, circa Indulgentiam plenariam conceſſam Confratribus noſtris, qui proceſſioni fieri ſolitæ in vna Dominica cuiuſlibet menſis interuenerint, quòd Paulus V. in prima Conſtitutione, *Cum certas*, non conceſſit, niſi Indulgentiam ſeptem annorum, & totidem quadragenarum, ſed poſtea ad magis augendum Beatæ Mariæ Virginis de monte Carmeli cultum in ſecunda Conſtitutione, *Piorum hominum*, dictam Indulgentiam ampliauit, & plenariam conceſſit. At quia iſta ſecunda Conſtitutio loquebatur tantum de Confraternitatibus inſtitutis, & dubitare quis poterat, an etiam deberet intelligi de inſtituendis, idem Pontifex ad ſupplicationem noſtram, dum fungeremur officio Procuratoris Ordinis, in tertia Conſtitutione, *Aliàs volentes*, ad tollēdum omnem ſcrupulum, dictam Indulgentiam plenariam ad Confraternitates erigendas pro ſua benignitate ampliauit, vt etiam indicauimus in ſecundo capite.

12 At quia confraternitas noſtri Scapularis præter ordinariam proceſſionem, quam in vna Dominica cuiuſlibet menſis facere ſolet, vnam

aliam

aliam magis ſolemnem habet in feſto Commemorationis B. Mariæ Virginis die 16. Iulij, vel in Dominica immediatè ſequenti, cum magno fidelium concurſu, aduertendum eſt, quòd Paulus Quintus huic tam ſolemni proceſſioni interuenientibus nullam conceſſit Indulgētiam, imò nec de illa vllam facit mentionem. Quare conſulendi ſunt Confratres, vt proceſſionem ordinariam in dicto menſe Iulij non faciant in determinata Dominica, in qua illam facere ſolent in alijs menſibus, ſed reſeruent faciendam in die Commemorationis, vel in Dominica immediatè poſt, quò ipſi confeſſi, & ſacra communione refecti, proceſſionem deuotè comitantes, Indulgentiam plenariam aſſequi poſſint.

13 Notandum ſextò, circa ſextam Indulgentiam 40. dierū conceſſam recitantibus quaLibet die ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam ad honorem ſeptem gaudiorum Beatæ Virginis, quòd cum illa ſimpliciter, & indefinitè abſque vlla temporis limitatione conceſſa fuerit, cumque non ſit plenaria, & propterea nullū ſit inconueniens, quòd pluries in eadem die obtineatur, toties Confratres noſtri in vna, & eadem die illam lucrari poterunt, quoties deuotè in honorem ſeptem gaudiorum Beatæ Virginis ſepties orationem Dominicam, & orationem Angelicam recitauerint: & idem dicendum de omnibus alijs Indul-

Digitized by Google

gentijs noſtri Summarij dierum, quadragenarum,& annorum,quòd ſcilicet poſsint eas Confratres noſtri, ſi in gratia extiterint, pluries in eodem die aſſequi, ſi pluries opera pia pro eis iniuncta repetierint.

14 Et confirmare poſſumus ſupradicta,quia aliqui Doctores exiſtimant, quod ſi Pontifex concedat Indulgentias ſtationum viſitanti tali die talem Eccleſiam, poſſunt fideles pluries repetendo in eodem die viſitationẽ Eccleſiæ cum debita deuotione, plures Indulgentias ſtationum obtinere.

15 Notandum ſeptimo, quòd cum Pontifex Indulgentiam 40. dierum conceſſam Confratribus ſepties orationem Dominicam; & ſalutationem Angelicam cum debita deuotione recitantibus non limitauerit ad certas, & determinatas perſonas, puta ad illas,quæ neſciunt officium recitare, ſed illam indefinitè Confratribus conceſſerit, ſine dubio dicendum eſt, quòd Confratres qui recitando officium Beatæ Virginis Indulgentiam centum dierum ex conceſsione eiuſdem Pontificis lucrantur, poſsint etiam conſequi Indulgentiam 40. dierum, recitando ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam.

16 Notandum octauo, pro intelligentia huius clauſulæ, *de iniunctis, ſeu aliàs quomodolibet debitis pœnitentijs in forma Eccleſiæ conſueta,*

rela-

relaxamus, poſitæ in fine omnium Indulgentiarum, dierum, & annorum, quòd pœnitentiæ iniunctæ pro peccatis eſſe poſſunt in duplici genere: vnum eſt earum, quæ in ſacramento Pœnitentiæ à Confeſſoribus imponi ſolent, alterum eſt de illis, quæ olim pro varijs criminibus publicè iniungi ſolebant, vt conſtat ex canonibus pœnitentialibus, qui in iure Canonico referuntur. Licèt autem Pontifex ex communi Theologorum ſententia per Indulgentias relaxare poſſit pœnitentias à Confeſſarijs iniunctas, nihilominus, meo videri, Paulus V. loquitur hic tantùm de Pœnitentijs ſecundi generis, quia expreſsè loquitur de Pœnitentijs dierum, & annorum iniunctis, vel debitis in forma Eccleſiæ conſueta; iſtę enim non ſunt Pœnitentiæ à Confeſſario iniunctæ, ſed quæ olim pro varijs criminibus publicè imponebantur. Quarè Pontifex concedendo Confratribus noſtris Indulgentiam quadraginta dierum, vnius anni, &c. illis relaxauit tantam pœnam, quanta in foro Dei eiſdem relaxaretur, ſi adimplerent pœnitētiam, quam ſpatio quadraginta dierum, vel vnius anni agere deberent, ſi illis pro peccatis commiſſis ſecundum vſum antiquum iniungeretur, quæ pœna licèt nobis ignota ſit, tamen in foro Dei eſt nota.

17 Quoniam autem diximus poſſe Pontificem per Indulgentiam relaxare etiam Pœnitentias à Confeſſore iniunctas, aduertendum, id eſ-

ſe intelligendum de iniunctis tantum ad ſatisfaciendum, non de iniunctis ad præſeruandum, & medendum pro futuro, licèt enim Indulgentia poſſit compenſare effectum pœnitentiæ ſacramentalis, vt ſatisfactoria eſt, relaxando per applicationem ſatisfactionum theſauri Eccleſiæ tantam pœnam purgatorij, quantam relaxaret pœnitentia ſacramentalis, ſi adimpleretur; non tamen poteſt ſupplere effectum eiuſdem pœnitentiæ, vt præſeruatiua eſt, & medicinalis, quia effectus Indulgentiæ, vt ſic, non eſt præſeruare, & mederi pro futuro, ſed tantum relaxare pœnam pro præteritis.

18 Non eſt autem pœnitentia præſeruatiua, & medicinalis ità accipienda, quaſi quòd quomodolibet ſit medicina, & præſeruans, teneatur pœnitens, etiam ſi Indulgentiam conſequatur, illam adimplere, ſic enim ſemper quamlibet pœnitentiam ſacramentalem implere teneretur, & nullam poſſet Pontifex relaxare cōtra communem Theologorum ſententiam; tum quia ſecundum Concilium Tridentinum Confeſſarius in iniungenda pœnitentia ſemper præ oculis habere debet, vt illa ſit ad nouæ vitæ cuſtodiam, & infirmitatis medicamentum, tum quia nulla pœnitentia, ſeù ſatisfactio eſt, quæ aliquo modo non præſeruet in futurum, quatenus reddit difficilius iterum peccare, ne cogatur homo iterum acceptare, & adimplere ſatiſ-

factionem; per pœnitentiam igitur præſeruatiuam, & medicinalem illam debemus intelligere, quæ ſpeciali aliquo titulo eſt præſeruatiua, vt ſi exempli cauſa Petro, cui fuit occaſio ſæpè peccandi ingredi in talem domum, iniungat Confeſſarius, nè deinceps illam ingrediatur.

Referuntur nonnulla priuilegia, quibus nunc Confratres Scapularis ex conceſsione Clementis VII. potiri poſſunt. Caput V.

1 QVoniam Paulus V. in citata Bulla *Cum certas*, non omnes gratias ſpeciales à ſuis prædeceſſoribus Cõfraternitati noſtri Scapularis conceſſas reuocauit, ſed Indulgentias tantùm, vt euidenter conſtat ex iſtis eiuſdem Bullæ verbis, *Nos omnes, & ſingulas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, & pœnitentiarum relaxationes Confraternitati B. Mariæ de monte Carmelo, &c. hactenus per quoſcunque Romanos Pontifices prædeceſſores noſtros conceſſas reuocantes, & nullius roboris, & momenti eſſe declarantes, &c.* nunc Confratres noſtri Scapularis liberè, & licitè frui, & gaudere poſſunt omnibus gratijs ſpiritualibus olim illis conceſſis à Clemente Septimo in Bulla, *Ex clementi Sedis Apo-*

ſtolicæ, ſub Dat. Romæ pridie Idus Auguſti 1530. modò ſacro Concilio Tridentino, & Romanorum Pontificum decretis non aduerſentur, nec ſint reuocatæ, ſeù ſub aliquibus reuocationibus contentæ, quas propterea duximus hic eſſe referendas.

2 Nunc igitur Confratres noſtri Scapularis vtriuſque ſexus virtute dictæ cōceſsionis Clem. VII. poſſunt ſibi eligere in ſuū confeſſorē quemlibet ſacerdotem idoneum, ſiue ſæcularem, ſiue regularem, ſine parrochialis Eccleſiæ præiudicio, qui vt ſit idoneus, nunc, ſi ſit ſæcularis, debet eſſe approbatus ab Ordinario, ſi autem ſit regularis; nedum debet eſſe ab Ordinario approbatus, ſed etiam à ſuo Superiore, vt decreuit Clemens Octauus in Conſtitutione *Quæcunque à Sede Apoſtolica die* 10. *Septembris* 1604.

3 Qui confeſſarius ſic electus poteſt Confratres primò à quibuſuis etiam maioris excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, alijſque eccleſiaſticis cenſuris, & pœnis à iure, quauis occaſione, vel cauſa, pro tempore latis, & à quibuſuis etiam, quibus pro tempore irretiti fuerint, etiamſi illorum abſolutio Sedi Apoſtolicæ ſpecialiter, vel generaliter (exceptis his de quibus infra) reſeruata forent, & ab omnibus eorū peccatis, criminibus, exceſſibus, & delictis quantumcunque grauibus, & enormibus, etiam talibus, propter quæ Sedes prædicta meritò conſu-

lenda

lenda foret, in caſibus dictæ Sedi qualitercũque reſeruatis (exceptis in litteris, quæ die Cœnæ Domini legi conſueuerunt, nec non violationis immunitatis, & libertatis Eccleſiaſticæ, & clauſuræ monaſteriorum monialium, ſi videlicet ſine neceſſaria, & vrgenti cauſa, ac ſine ſuperiorum licentia, vel etiam, ſi cauſa, & licentia conceſſa abutentes, prædicta monaſteria ingreſſi fuerint; nec non violentæ manus iniectionis in clericum, & ſingularis certaminis, ſeu duelli, & ab alijs etiam caſibus, tam ab eius in Vrbe Vicario, quàm à locorum Ordinarijs reſpectiuè reſeruatis, & pro tempore reſeruandis, & etiam quauis excommunicatione ab homine lata) idquè ſemel in vita, & ſemel in mortis articulo, ab alijs verò Sedi Apoſtolicæ non reſeruatis caſibus toties, quoties opportunum fuerit, eorum confeſſionibus diligenter auditis, abſoluere, illiſque pro commiſſis pœnitentiam ſalutarem iniungere.

3 Poteſt eiſdem omnium eorum peccatorum ſemel in vita, & in mortis articulo, etiam ſi tunc non ſubſequatur mors, plenariam remiſſionem, & abſolutionem (quæ verba Indulgentiam plenariam ſonant) authoritate Apoſtolica impendere, ſed de iſta plenaria abſolutione, & remiſſione plura infra cap. 6.

4 Inſuper poſſunt Confratres noſtri tempore cuiuslibet Interdicti, etiam Apoſtolici, mo-

do ipſi illi cauſam non dederint, & per eos non ſtet, quominus pareatur Interdicto, ianuis clauſis, excluſis excommunicatis & interdictis, non pulſatis campanis, & ſubmiſsa voce diuina officia, & miſsas ſuper altare portatile intra eccleſias, & oratoria ab Epiſcopo approbata per ſacerdotes ſęculares, & regulares celebrantes audire, ac etiam, ſi contingat eos, vel eorum aliquem tempore Interdicti Apoſtolici decedere, eorum corpora cum aliqua honeſta funerali pompa ſepulturæ eccleſiaſticæ tradi poterunt.

5 Multa alia priuilegia conceſsit Confratribus noſtris Clemens Septimus in citata Conſtitutione, quæ quia, vel repugnant ſacro Concilio Tridentino, vel ab aliȷs Pontificibus poſtea reuocata fuerunt, ſilentio omittimus.

6 Sed obijcies, etiam priuilegia à nobis relata iam per non vſum ſublata eſſe, Clemens autem Octauus in Conſtitutione *Quæcunque à Sede Apoſtolica* conceſſit Confratribus, vt poſſint ſibi eligere confeſſarios, à quibus valeant abſolui iuxta eorum priuilegia, non ſolùm quatenùs ſacri Concilij Tridentini decretis, & Romanorum Pontificum ſuorũ prædeceſſorum, ſuiſque conſtitutionibus non aduerſentur, nec reuocata, aut ſub aliquibus reuocationibus comprehenſa ſint, ſed etiam quatenus ſunt in vſu.

7 Pro reſolutione huius difficultatis ſciendum, quòd Doctores declarantes hanc clauſu-

lam

lam *quatenus ſunt in vſu*, quæ regulariter apponi ſolet à Romanis Pontificibus in confirmatione priuilegiorum, dicunt, illa priuilegia eſſe in vſu, quæ nec reuocata, & abrogata ſunt ab habente authoritatem illa reuocandi, & abrogandi, nec ſunt inualida inualidate per non vſum, vel per contrarium vſum induĉta, hoc ſtante.

8 Dico eſtò quòd nullus noſter Confrater aĉtu nunc diĉtis relatis priuilegijs vocatur, non enim audeo id de omnibus affirmare, non tamen illa inualida eſſe cenſenda, inualiditate induĉta per contratrium vſum, quia ſolùm priuilegia negatiua, quæ ſcilicèt dant facultatem non faciendi aliquid iure ordinario aliàs debitum, puta non ſoluendi tributa, vel decimas non ſubeundi talia onera &c. inualidari poſſunt per cõtrarium vſum, priuilegia autem, de quibus loquimur, poſitiua ſunt, quatenus dant facultatem aliquid faciendi, vt patet, nec etiam cenſenda ſunt inualida inualeditate induĉta per non vſum, quia priuilegiatus, cum in eius libera facultates ſit, priuilegio vti, vel non vti, quamquam illius notitiam habeat, & non ſit impeditus illo vti, tamen ex eo ſolùm quòd per ſpatium etiam longiſsimi temporis nõ vtatur, iuxta valde probabilem aliquorum ſententiam, illud non amittit, niſi in conceſsione priuilegij ſit appoſita conditio, quòd per non vſum tanti temporis deperdatur, ſub qua conditione con-

cedi ſolet priuilegium nundinarum, quòd ſcilicèt per non vſum decennij ceſſet, ſub qua conditione conſtat non fuiſſe conceſſa noſtra priuilegia; & fundamentum huius ſententiæ eſt, quia eatenus per non vſum ſimplicem amittitur priuilegium, quatenus priuilegiatus per non vſum tanti temporis cenſetur habere voluntatem illud renunciandi; ſolus autem ſimplex liber non vſus non eſt ſignum certum, & infallibile talis voluntatis, quia priuilegiatus ob alias occaſiones, & rationes potuit priuilegio non vti.

9 Dices priuilegia poſſe inualidari, & amitti, non ſolùm per renunciationem expreſſam, vel tacitam priuilegiati, ſed etiam per præſcriptionem; & priuilegia noſtra iam fuiſſe præſcripta. Reſpondeo primò, de tali præſcriptione non conſtare, & cum præſcriptio ſit quid facti, ab aſſerente probanda eſt. Reſpondeo ſecundò, in ſpecie priuilegium eligendi confeſſarium, cum facultate abſoluendi à cenſuris, & peccatis, cum limitationibus ſupra poſitis, & impertiendi Indulgentiam plenariam, eſſe talis naturæ, vt nequeat per præſcriptionem tolli: non enim ipſe priuilegiatus, non vtendo priuilegio, contra ſe præſcribere poteſt, cum de ratione præſcriptionis ſit habitudo ad alterum, contra quem fit, nec poteſt dari alius, cui competat præſcriptio contra priuilegium eligendi confeſſarium, quia ille ſolùm, poteſt contra priuilegium præ-

ſcribere,

ſcribere, in cuius præiudicium illud reſultat, priuilegium autem, de quo loquimur, nulli præiudicat: licèt enim videatur eſſe aliquo modo in præiudicium ordinarij Paſtoris, dicunt tamen Doctores, de iſto præiudicio non eſſe habendam rationem, tum quia priuilegium eſt potius in iuuamen Paſtoris, tum quia præcipuè hic conſiderandus eſt fauor animæ.

Quanam approbatione indigeat confeſſarius electus à noſtris Confratribus, explicatur. Cap. VI.

1 QVia diximus in præcedenti capite, quòd ſacerdos, vt ſit idoneus confeſſor, & eligibilis à noſtris Confratribus, ſi fuerit ſæcularis, debet eſſe approbatus ab Ordinario loci, & ſi Regularis, etiam à ſuo Superiore; quo ad approbationem Ordinarij loci, cenſent nonnulli, confeſſorem, ſiue ſæcularem, ſiue regularem approbatum ab vno Ordinario loci, poſſe ab habente priuilegium eligi in quocunque loco, & in quacunque diœceſi, & alij dicunt, ſufficere approbationem Ordinarij ipſius pœnitentis: Ego autem ſequor magis communem ſententiam, aſſerentiũ, neceſſariam eſſe approbationem Ordinarij loci, in quo eſt confeſſa-

rius, & vbi facienda confeſsio, id enim eſt magis conſonum declarationibus ſacræ Congregationis Concilij, quæ paſſim circumferuntur, & vni præſertim, quæ eſt tenoris ſequentis, *Approbatus ab alio, quàm à Valētino Epiſcopo in Diœceſi Valentina, non cenſetur approbatus ab Ordinario*, idquè mihi videtur deduci poſse ex aliàs citata Conſtitutione Clementis Octaui, *quæcunque à Sede Apoſtolica*, loquens namque Pontifex de Confratribus, qui virtute ſuorum priuilegiorum confeſsarium ſibi eligere poſsunt, ait, *Poterunt, ſæculares ſcilicèt in Alma Vrbe à prædicto noſtro Vicario, extra Vrbem verò à locorum Ordinarijs, regulares autem non ſolum à prædicto Vicario noſtro, & à locorum Ordinarijs reſpectiuè, ſed etiam à ſuis Superioribus approbati ſint*, dum namquè Pontifex vult, quòd confeſsarius à Confratribus eligendus in Vrbe ſit approbatus à Vicario Vrbis, qui eſt loco Ordinarij, colligimus eius intentionem eſse, quòd approbatio confeſsoris fiat ab Ordinario loci, in quo ipſe eſt, & vbi facienda eſt confeſsio, quòd enim dicit Pontifex de approbatione Vicarij ſui quò ad confeſsores eligendos in Vrbe, debet intelligi de approbatione Ordinarij cuiuslibet loci.

2. Quò ad approbationem Superioris neceſſariam pro presbyteris regularibus, aduertendum, quòd quamuis approbatio Ordinarij loci quò ad ſacerdotes regulares pro confeſsionibus

ſæcu-

ſæcularium audiendis non fuerit neceſſaria, niſi poſt Concilium Tridentinum, ante Concilium enim per decretalem Bonifacij Octaui, innouatam à Clemente Quinto in Concilio Viennenſi in Clementina *Dudum*, de ſepulturis, ſat erat, quòd Fratres Prædicatores, & Minores (& idem dicendum de alijs Mendicantibus, qui cum eis communicant in priuilegijs) electi à ſuis Prælatis præſentarentur Ordinario, pro obtinenda licentia audiendi confeſsionem ſuarum ouium, quam ſi negaſſent, præſentandi erant alij, qui, ſi illis quoque ab Ordinarij denegata fuiſſet dicta licentia, poterant authoritate Apoſtolica ſine alia præſentatione, & eorum approbatione confeſſiones ſæcularium audire, idquè fuit obſeruatum vſquè ad Concilium Tridentinum, quod ſtatuit, *nullum presbyterum, etiam regularem, poſſe confeſſiones ſæcularium audire, nec ad id idoneum reputari, niſi habeat parochiale beneficium, vel ſit ab Epiſcopis approbatus*, nihilominus approbatio Superioris ſemper fuit neceſſaria, non enim poterant fratres antè Concilium audire confeſſiones ſæcularium, niſi prius à ſuis Superioribus electi eſſent, & præſentati Prælatis locorũ, electio autem, & præſentatio erat quædam approbatio, idem autem abs dubio dicendum eſt poſt Concilium; quarè eſtò Clemens Octauus nihil dixiſſet de approbatione Superioris, cenſeo nihilominus, quòd ſine illa ſacer-

dotes

dotes regulares non eſſent idonei pro audiendis confeſsionibus ſæcularium, & per conſequens neque eligibiles in confeſſores à noſtris, & alijs Confratribus habentibus priuilegium.

3 Hinc non poſſum approbare ſententiam aliquorum, exiſtimantium confeſſores regulares ab Ordinario approbatos quò ad ſæculares, vel pro ſæcularibus, eſſe eligibiles per Bullam Cruciatæ, etiamſi fuerint priuati à ſuis Superioribus, ſiue per ſimplex mandatum, ſiue per ſententiam, nè confeſſiones ſæcularium audiant ducuntur: quia regulares eo ipſo, quòd ſunt approbati ab Ordinarijs locorum, ab illis, non à Prælatis, iuriſdictionem recipiunt, & conſenſus Prælatorum non eſt conditio neceſſaria, vt confeſſio validè, ſed vt licitè fiat, non poſſum inquam ſententiam hanc approbare.

4 Primò quia, quòd dicunt iſti Doctores de iuriſdictione ab Epiſcopis per approbationē impertita regularibus, eſt contra cōmunem ſententiam Theologorum, & Canoniſtarū, qui tradunt, Epiſcopos approbando regulares, illos tātum iudicare idoneos ad audiendas confeſſiones ſæcularium, iuriſdictionem autem eos immediatè recipere à Summo Pontifice, & ob id regulares approbati ab Ordinario loci, in quo exiſtunt, audire poſſunt confeſſiones, nedum ſubditorum Epiſcopi approbantis, ſed etiam forenſium ad eos confluentium, quod nequaquam

facere

facere poſſent, ſi reciperent ab Epiſcopo approbante iuriſdictionem.

5 Secundò, quia approbatio Superioris, meo videri, eſt conditio neceſſaria, nedum vt licitè, ſed etiam vt validè fiat confeſſio, quia ſicut ſacerdos regularis non poteſt nunc validè audire confeſſiones ſæcularium, ſine approbatione Ordinarij loci, quia talis approbatio eſt neceſſaria ex decreto Concilij Tridentini; ita nec poteſt ſine approbatione ſui Superioris, cum talis approbatio ſemper fuerit neceſſaria: faciunt autem Pontifices in bullis, & Iubileis regulariter mentionem tantùm de approbatione Ordinarij loci, vt oſtendant, ſe velle, non obſtante quouis priuilegio, ab eis conceſſo, obſeruari nouum decretum Concilij Tridentini, non tamen ob id exiſtimandum eſt, eos, quo ad regulares, excludere approbationem ſui Superioris, quæ ſemper fuit neceſſaria: & profectò credibile non eſt, quòd Pontifices concedendo ſæcularibus priuilegium eligendi ſibi in confeſſores ſacerdotes, & ſæculares, & regulares, voluerint eos poſſe eligere regulares in præiudicium, & detrimentum regularis obſeruantiæ, quod profectò accideret, ſi eligere poſſent etiam priuatos à ſuo Superiore per ſimplex mandatum, aut ſententiam.

6 Et quòd non ſit talis intentio Pontificum, ex eo probare poſſumus, quòd etiamſi in Bulla

Digitized by Google

Cruciatæ concedatur omnibus fidelibus facultas eligendi ſibi confeſſorem idoneum ab Ordinario approbatum, qui valeat eos à caſibus Ordinario, & Sedi Apoſtolicæ reſeruatis abſoluere; nihilominus, vt in regularium ordinibus obſeruantia regularis ſarta tecta conſeruetur, tum Clemens Octauus in quadam ſua Conſtitutione ſub die 20. Nouembris 1599. edita, tum ſanctiſſimus D. N. Vrbanus Octauus in alia ſua Conſtitutione ſub die 27. Iulij 1630. edita, declarauit ſuæ intentionis non eſſe, quòd dicta facultas eligendi confeſſorem, qui valeat à caſibus reſeruatis abſoluere, ſuffragetur fratribus, & monialibus cuiuſcunque Ordinis, ſed quòd ijdem fratres, & moniales, quò ad adminiſtrationem ſacramenti pœnitentiæ, ordinariæ diſpoſitioni ſuorum Prælatorum, & Sedis Apoſtolicæ ſubdantur, quòd ſi dicti duo Pōtifices declararunt, & præſertim Vrbanus Octauus, ſuæ intentionis non eſſe, facultatem conceſſam à Bulla Cruciatæ omnibus Chriſtifidelibus, eligendi confeſſorem cum authoritate abſoluendi à reſeruatis, habere locum in fratribus, & monialibus cuiuſcunque Ordinis, nè regularis diſciplina aliquod patiatur detrimentum, pari ratione dici poteſt, nō eſſe intentionem Summorū Pontificum, cōcedere aliquibus Cōfratribus facultatem eligendi ſibi in confeſſorem presbyterum regularem contra voluntatem ſui Superioris, id enim reſul-

taret in non paruum præiudicium obſeruantiæ regularis,

7 Sed eſtò quòd ſententia oppoſita poſſit habere locum in Bulla Cruciatæ, in qua ſolùm fit expreſſa mentio de approbatione Ordinarij loci, nihilominus cum Clemens Octauus quo ad regulares eligendos in confeſſores à Confratribus virtute ſuorum priuilegiorum expreſsè exigat, etiam approbationem Superioris ipſorum regularium, extra omne dubium ſine illa non ſunt eligibiles.

8 Quoniam autem Clemens Septimus conceſſit Confratribus noſtris facultatem eligendi ſibi confeſſorem cum hac clauſula, *ſine parochialis Eccleſiæ præiudicio*, ſciendum eſt, quòd Sixtus Quartus declarando hanc clauſulam in noſtro mari magno, licèt ad aliud propoſitum, dixit, eam eſſe intelligendam, quo ad decimas, & primitias dumtaxat. quæ à laicis ſolent clericis exhiberi, per hęc verba, *& ne de iure huiuſmodi poſſit aliqua quæſtio ſuboriri, iuris huiuſmodi appellatione intelligimus decimas, & primitias dumtaxat, quæ à laicis ſolent clericis exhiberi*, quarè Confratres noſtri poſſunt, ſibi eligere in confeſſorem quemcunque ſacerdotem approbatum, vt ſupra, modò ex tali electione Eccleſijs parochialibus quo ad ſolutionem decimarum, & primitiarum clericis fieri ſolitam, nullum inferatur præiudicium.

Expli-

Explicatur facultas, quam habet Confeſſarius electus à Confratribus eos abſoluendi à cenſuris, & à peccatis. Cap. VII.

1 QVia diximus ſupra capite quinto, quòd cõfeſſarius approbatus ab Ordinario loci, ſi fuerit ſæcularis,& ſi regularis,etiam à ſuo Superiore, electus à Confratribus Scapularis,poteſt eos abſoluere ſemel in vita, & ſemel in articulo mortis à quibuſcunquè cenſuris,exceſſibus,& criminibus Sedi Apoſtolicæ reſeruatis (exceptis contentis in Bulla Cœnæ, & quatuor alijs, nimirùm violationis immunitatis libertatiſquè Eccleſiaſticæ, Clauſuræ monaſteriorum monialium, Violentæ manus iniectionis in clericum, & ſingularis certaminis, ſiuè duelli,atque excommunicationis latæ ab homine, vt patet ex citata Conſtitutione Clementis Octaui, *Quæcunque à Sede Apoſtolica*) Aduertendum, quòd prius ſacra Congregatio Concilij Tridentini,ſub die videlicèt 20.Nouemb. 1602. de ſpeciali mandato eiuſdem Clementis Octaui, viuæ vocis oraculo deſuper habito, moderando, & declarando quoddam aliud decretum ab eodem factum die 9. Ianuarij anni 1601. quo

prohibebat abſolutionem à caſibus reſeruatis ſub pretextu cuiuslibet priuilegij, indulti, & facultatis, declarauit ſub dicta prohibitione illos tantùm papales comprehendi caſus, qui continentur in Bulla Cœnæ, & quatuor illos à nobis ſupra relatos, & inſuper duos alios, videlicet ſimoniæ realis ſcienter cõtractæ, atque etiam confidentiæ beneficialis.

2 Hinc inferendum, quòd confeſſarius electus à Confratribus Scapularis nequit eos abſoluere, nedum à caſibus papalibus exceptis expreſsè in citata Conſtitutione, *Quæcumque à Sede Apoſtolica*, ſed neque à dictis duobus, de quibus in prȩfata declaratione Congregationis: quia quo ad iſtos iam omnia priuilegia per dictam declarationem ſunt reuocata, & Clemens VIII. in dicta ſua Conſtitutione concedit, Confratres abſolui poſſe à confeſſario ab eis electo iuxta formam, & tenorem ſuorum priuilegiorum, quatenus illa non ſint reuocata, aut ſub aliquibus reuocationibus comprehenſa.

3 Verum tamen eſt, quòd cum prohibitio abſoluendi à caſibus reſeruatis à Congregatione fuerit facta ſolùm ſacerdotibus omnibus, tam ſæcularibus, quàm regularibus, in Italia extrà Vrbem degentibus, confeſſarius electus à noſtris Confratribus in Vrbe, & extrà Italiam, poteſt eos ſemel in vita, & ſemel in articulo mortis à crimine ſimoniæ realiter contractæ, atquè

etiam confidentiæ beneficialis abſoluere.

4 Vt autem Confeſſor electus à noſtris Cõfratribus extrà Vrbẽ in Italia ſciat, quomodò in duobus prædictis caſibus ſe gerere debeat; Notandum primò, quòd tunc ſimonia ſecundum Doctores realis eſt, quando eſt ex vtraquè parte completa, quando ſcilicet, & præceſſit pactum prætij, & ſolutum eſt prætium, & tradita eſt res ſpiritualis; ſi autem vnum ex præfatis deſit, vel quia tantùm præceſſit pactum prætij, & illud nondum ſolutum eſt, nec tradita res ſpiritualis, vel, & ſi ſolutum ſit prætium, non tamen ſubſecuta eſt traditio rei ſpiritualis, vel ſi tradita ſit res ſpiritualis ſub pacto prætij, non tamen ſolutum eſt prætium, ſimonia non dicitur realis, ſed conuentionalis, & ab iſta poterit Confeſſarius Confratres noſtros ſeruatis ſeruandis abſoluere, cum in decreto S. Congregationis excipiatur ſolùm caſus ſimoniæ realis.

5 Notandum ſecundò, quòd etiamſi excõmunicationem reſeruatam ſimoniæ realis incurrat tum dans, tum recipiens, nihilominus excõmunicationem reſeruatam confidentiæ beneficialis incurrit tantum recipiens, vt aduertunt Doctores excommunicationem hanc explicantes, idquè euidenter deducitur, tum ex extrauaganti Pij IV. *Romanum Pontificem*, edita 16. Kalendas Nouembris 1564. tum ex extrauaganti Pij V. *Intollerabilis*, edita Kalendis Iunij 1569.

vterquè

vterquè enim Pontifex prohibens ſub excommunicatione confidentiam beneficialem, nihil dicit de dantibus, ſed ſolùm recipientibus cenſuram imponit, nec iſta lex, cum ſit pœnalis, extendenda eſt ob ſimilitudinem rationis ad dantes; poterit igitur Confeſſor noſtrorum Confratrum illos, ſi dederint, non autem ſi receperint beneficium in confidentiam, abſoluere.

6 Vt appareat, quinam ſint caſus Epiſcopis reſeruati, à quibus nullus Confeſſarius virtute priuilegiorum poteſt abſoluere, notandum eſt, caſus Epiſcopis reſeruatos communiter diuidi in reſeruatos à iure, & in reſeruatos ab homine: reſeruati à iure dicuntur, qui iure communi sũt ipſis Epiſcopis reſeruati, & ex multorum ſententia ſunt ſex: primus, quando peccatum habet à iure annexam pœnitentiam publicam; ſecundus, quando habet annexam excommunicationem maiorem; tertius, quando habet annexam irregularitatem; quartus, eſt peccatum incendiarij; quintus, publica blaſphemia; ſextus, homicidiũ voluntarium, & mutilatio, licèt multi alij cenſeant hodie nullũ eſſe caſum iure cõmuni Epiſcopis reſeruatum. Caſus verò Epiſcopis reſeruati ab homine illi ſunt, quos Epiſcopi ipſi, conſideratis diligenter ſuarum Prouinciarum, ac populorum moribus, ſibi expreſſè reſeruant, ſecundum quòd ad ſalutem ſpiritualem ſuarum ouium iudicant expedire.

Digitized by Google

7 Hoc ſtante, etiam ſi ſupponatur vera ſententia illorum, qui dicunt relatos ſex caſus à iure eſſe Epiſcopis reſeruatos, nihilominus ab illis poteſt Confeſſarius à noſtris Confratribus electus eos abſoluere, quia & in citata declaratione Congregationis Concilij, & in citata Conſtitutione, *Quæcumque à Sede Apoſtolica*, excipiuntur tantùm caſus, quos Ordinarij locorum ſibi reſeruarunt, vel in poſterum reſeruabunt: in caſibus autem, quos ſibi Ordinarij locorum reſeruarunt, vel reſeruabunt, propriè loquendo non continentur caſus Epiſcopis à iure reſeruati, niſi ipſi ſibi illos reſeruent in particulari.

8 Quod modò diximus de incertitudine caſuum Epiſcopis de iure reſeruatorum, intelligendum eſt de ſex caſibus ſuprà relatis: nam extrà omne dubium de iure reſeruatum eſt Ordinarijs locorum peccatum procurati abortus, cũ excommunicatione per illud contracta; Sixtus namque V. in quadam ſua extrauaganti perpetrantes tam immane delictum ipſo facto excommunicauit, & excommunicatos declarauit, decreuitquè, illos ab vllo Confeſſore *ſub prætextu cuiuſuis indulti per eum, & ſucceſſores ſuos, quouis tempore etiam Cruciatæ ſanctæ, & Iubilæi conceſſi, & concedendi, vel vigore quorumcunquè priuilegiorum quibuſuis Congregationibus Regularium per eum, & prædeceſſores ſuos conceſſorum, vel in futu-*

rum

rum concedendorum abſolui extra mortis articulum non poſſe; deinde Gregorius XIV. per aliam ſuam extrauagantem moderando prædictam Sixti Quinti, vt *quilibet presbyter, tam ſæcularis, quam Regularis ad Christifidelium confeſſiones audiendas ab Ordinario approbatus plenam, & liberam, in foro conſcientiæ tantùm, haberet facultatem eamdem prorſus, quam idem Sixtus V. ſuus prædeceſſor ſibi, & ſuis ſucceſſoribus reſeruauerat abſoluendi à peccato, & ab excommunicatione, modò tamen eſſet etiam ad hos caſus ſpecialiter per ipſum loci Ordinarium deputatus.*

9 Ex hac enim moderatione duo deducimus: Primum, abortus peccatum cum excommunicatione, quod prius reſeruatum erat Sedi Apoſtolicæ, per eam fuiſſe factum reſeruatum à iure, ideſt per extrauagantem Gregor. XIV. Ordinario loci, & reſeruatione quadam ſpeciali: regulariter enim ad hoc, vt confeſſarius poſſit à caſibus Ordinario loci reſeruatis abſoluere, ſat eſt generalis facultas abſoluendi ab illis, nihilominus pro impendenda abſolutione à peccato abortus, & ab excommunicatione, non ſufficit generalis facultas, ſed vult Gregorius XIV. vt confeſſor ſit ad dictos duos caſus ſpecialiter per Ordinarium deputatus. Secundum, quod ſicut antè dictam moderationem nullus confeſſor poterat, virtute cuiuſuis priuilegij, à prædictis peccato, & excommunicatione abſoluere,

quia abſolutio ab illis per Sixtum V. reſeruata fuerat Sedi Apoſtolicæ,extrà mortis articulum, cum reuocatione indultorum, priuilegiorum, facultatum, &c. ita nec poteſt modò poſt præfatam moderationem, per quam dicti duo caſus cœperunt eſſe reſeruati Ordinario loci, quia Gregorius XIV. circa reuocationem factam à Sixto V. indultorum priuilegiorum, & facultatum abſoluendi à reſeruatis, nihil immutauit,& in nihilo eam moderatus eſt.

10 His ſtantibus dicendum, quòd etiamſi confeſſor electus à noſtris Confratribus valeat virtute priuilegij Clementis Septimi eos abſoluere ab alijs caſibus de iure locorum Ordinarijs reſeruatis, non tamen à peccato abortus, & ab excommunicatione, quia quo ad iſtos duos caſus priuilegium Clementis Septimi, & omnia alia à Sixto V. reuocata fuerunt.

11 Dum Clemens Septimus conceſſit confeſſario Confratrum Scapularis facultatem abſoluendi eos, nedum à cenſuris eccleſiaſticis,ſed etiam à pœnis; licèt nonnullæ ſint irregularitates, quæ verè, & propriè ſunt pœnæ eccleſiaſticæ, illæ nimirum, quæ contrahuntur occaſione alicuius delicti,puta celebrando in ſuſpenſione, quæ etiam ſecundum nonnullos comprehenduntur ſub nomine cenſuræ eccleſiaſticæ; Aduertendum tamen præfatam conceſſionem Clementis Septimi nihil ſuffragari quo ad abſolu-

tionem ab vlla irregularitate, ſiue ex aliquo defectu proueniente, ſiuè occaſione delicti contracta, quia expreſsè declarauit Clemens Octauus in citata Conſtitutione, *Quæcumque à Sede Apoſtolica*, nullum ſimile priuilegium pro aliqua irregularitate valere.

12 Certum eſt, cenſuras omnes abſolui poſſe etiam extrà Sacramentum confeſſionis: cum igitur Doctores explicantes facultatem, quam habet confeſſarius virtute Bullæ Cruciatæ abſoluendi pœnitentes ſemel in vita, & ſemel in morte ab excommunicatione, & alijs cenſuris eccleſiaſticis, communiter dicant, confeſſarium virtute talis priuilegij poſſe pœnitentes abſoluere, nedum intrà, ſed etiam extrà confeſſionem, exiſtimabit forſan aliquis, idipſum facere poſſe confeſſarium electum à noſtris Confratribus, quod tamen falſum exiſtimo. Primò, quia Clemens Septimus dum dat Cõfratribus Scapularis facultatem eligendi confeſſarium, qui eos valeat tũ à cenſuris, tũ à peccatis abſoluere, in fine cõceſſionis, quaſi declarando quomodò poſſit, ait *eorum confeſſionibus diligenter auditis abſoluere, illiſquè pro commiſſis pœnitentiam ſalutarem iniungere*, quæ clauſula, vt patet ex contextu Conſtitutionis, comprehendit quamlibet abſolutionẽ, & à cenſuris, & à peccatis. Secundò, quia Clemens Octauus dum concedit, vt confeſſor electus à Confratribus valeat eos iuxtà ipſorum

priuilegia abſoluere à criminibus,caſibus,& cenſuris, vult vt dictam abſolutionem ſolùm impertiatur in confeſſione, dum ait, *vtquè Confratres confitentes à criminibus, caſibus, & cenſuris, iuxtà dictorum priuilegiorum formam, & tenorem dumtaxat abſoluere valeant*; dum enim dicit, *confitentes*; denotat abſolutionem in confeſſione ſacramentali certè impendendam eſſe.

13 At quia in tertio capite loquentes de Indulgentia plenaria Confratribus noſtris in articulo mortis à Paulo Quinto conceſſa, diximus, eam eſſe ſecundum multorum ſententiam intelligendam de vero articulo mortis;cum Clemens Septimus conceſſerit confeſſario à noſtris Confratribus electo, vt illos ſemel in articulo mortis confeſſionibus auditis abſoluat à quibuſdam cenſuris, & caſibus reſeruatis; quæret aliquis,an talis conceſſio ſit intelligenda tantùm de vero articulo? Reſpondeo,eam eſſe intelligendam de quouis articulo, ſiuè vero, ſiuè præſumpto,modò ſemel tantùm impendatur abſolutio:& ratio eſt, quia collatio Indulgentiæ poteſt quidem ſine vllo incommodo ſuſpendi, & reſeruari ad verum mortis articulum, quarè etiam ſi,attenta dicta intentione, conſtitutus in aliquo articulo faciat omnia opera pia iniuncta à Paulo V. & conualeſcat, Indulgentia non habet effectum, ſed ſuſpenditur, & reſeruatur ad verum articulum, abſolutio tamen à peccatis, quam impen-

dit confeſſarius pœnitenti exiſtenti in tali articulo, nullo Doctore diſcrepante, non poteſt habere effectum ſuum ſuſpenſum ad tempus futurum, ſed illum ſtatim habet, ſiuè pœnitens moriatur, ſiuè non.

14 Verùm dicet aliquis ſi in articulo mortis vnuſquiſquè ſacerdos habet facultatem abſoluendi pœnitentes à quauis excommunicatione, & ab omnibus criminibus, quantumuis grauibus, quia iuxta decretum Concilij Tridentini *in Eccleſia Dei cuſtoditum ſemper fuit, vt nulla ſit reſeruatio in articulo mortis, atque ideo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitẽtes à quibuſuis peccatis, & cenſuris abſoluere poſſint*, & talis abſolutio impendi poteſt nedum ſemel, ſed toties, quoties pœnitens reperitur in articulo mortis, ad quid prodeſt priuilegium à Clemente Septimo conceſſum Confeſſario noſtrorum Confratrum abſoluendi eos, ſemel tantùm in articulo mortis, & non ab omnibus cenſuris, neque ab omnibus caſibus?

15 Reſpondeo, quòd etiam ſi quilibet ſacerdos ex generali conceſſione Eccleſiæ valeat quoslibet pœnitentes in quouis articulo mortis exiſtentes abſoluere ab omni cenſura, ab omnibuſuè peccatis, ſiuè Epiſcopis, ſiuè Summo Põtifici reſeruatis, nihilominus pœnitens, qui in articulo mortis fuit à ſimplice ſacerdote non habente vllum priuilegium abſolutus ab aliqua

excom-

excommunicatione reſeruata, ex iuris communis diſpoſitione, ſtatim, ac conualuerit, comparere tenetur coram Superiore valente legitimè eũ abſoluere, non quidem pro abſolutione, iam enim eſt abſolutus, ſed vt oſtendat ſe paratum eſſe parere mandatis Eccleſiæ, & aliam pœnitentiam ſubire ad beneplacitum Superioris.

16 Quarè ſimplex confeſſarius dum eum à tali excommunicatione abſoluit, debet illi imponere onus, vt ceſſante morbo, cum commodè potuerit, ſe præſentet Superiori, quòd ſi facere recuſauerit, vel neglexerit; in eamdem excõmunicationem reincidet: à tali autem onere liberatur, qui abſoluitur à confeſſario habente priuilegium abſoluendi ab excõmunicationibus reſeruatis. Debet etiam aduertere confeſſarius, antequam abſoluat pœnitentem ab aliqua excommunicatione, an ille teneatur tertio ſatisfacere, in tali enim caſu, antequam abſoluat, debet illi imponere, vt ſatisfaciat, ſi poteſt, quod ſi non poteſt, vt præſtet idoneam cautionem, vel pignoratitiam, vel ſi hanc non poteſt, fidei iuſſoriam, & ſi hanc etiam non poteſt, iuratoriam, dicunt tamen Doctores, quòd ſi confeſſor hanc ſatisfactionem non imponat, peccat quidem, attamen valet abſolutio.

17 Et ex his patet, quantùm proſit facultas Apoſtolica confeſſoris noſtrorum Confratrum abſoluendi eos ſemel in articulo mortis à qui-

buſdam

buſdam excommunicationibus Sedi Apoſtolicæ reſeruatis, ad hoc enim prodeſt, vt ipſi Confratres, quando à præfatis excommunicationibus reſeruatis Pōtifici abſoluti ſunt in articulo mortis, non teneantur, etiamſi conualeſcant, Superiori ſe præſentare, licèt ad dictam præſentationem teneantur, dato quòd abſoluantur ab alijs excommunicationibus, ad quas non ſe extendit eorum priuilegium: licèt autem confeſſor noſtrorum Confratrum poſſit eos ſemel tantùm in articulo mortis abſoluere à quibuſdam cenſuris, & caſibus reſeruatis, cum declaratione ſupradicta, poteſt tamen, ſicut alij ſacerdotes, in quouis articulo eoſdem ex generali Eccleſiæ cōceſſione ab omnibus excommunicationibus, & caſibus quouis modo reſeruatis abſoluere toties, quoties occurrit aliquis mortis articulus, ſed cum onere comparendi quo ad excommunicationes coram Superiore reſeruanet.

18 Quærere etiam quis poteſt, ad quid proſit priuilegium eligendi ſibi confeſſarium, qui eos à cenſuris, & caſibus non reſeruatis abſoluat toties, quoties? Reſpondeo, multum prodeſſe, quia licèt ſecundum ius commune Parochiani non valeant, ſine licentia expreſſa, vel tacita ſui proprij Parochi, vel Epiſcopi confiteri alteri ſacerdoti ſæculari, etiam approbato ab Ordinario; nihilominus Confratres noſtri virtute præfati priuilegij Apoſtolici poſſunt ſine vlla licen-

tia

tia proprij Parochi, vel Epiſcopi confiteri cuilibet confeſſario approbato ab Ordinario nedum Regulari, ſed etiam ſæculari.

Explicatur facultas, quam habet Confeſſarius electus à Confratribus Scapularis impendendi illis Indulgentiam plenariam. Cap. VIII.

1 CVM Clemens Septimus conceſſerit confeſſario à noſtris Confratribus electo, vt valeat illis durante eorum vita bis impertiri indulgentiam plenariam, ſemel ſcilicet in vita, & ſemel in articulo mortis, dubitare quis poteſt, an iſta facultas fuerit reuocata à Paulo Quinto, dum in Conſtitutione, *Cum certas,* ſupra relata in cap. 2. reuocauit omnes Indulgentias, quæ à ſuis prædeceſſoribus Confraternitati Scapularis conceſſæ fuerant, & profectò quo ad primam partem, impendendi ſcilicet illis Indulgentiam ſemel in vita, arbitror ſine dubio eam reuocatam fuiſſe: probabile tamen eſt, non fuiſſe reuocatam quo ad ſecundam partem pro articulo mortis; quia nonnulli tenent, quòd per generalem reuocationem ab eodem Paulo Quinto factam omnium Indulgentiarum, quas Pontifices ſui prædeceſſoris Regu-

laribus conceſſerant in Bulla *Romanus Pontifex*, ſub Dat. Romæ die 23. Maij 1606. non fuiſſe reuocatas Indulgentias pro articulo mortis, ea ducti ratione, quia quæ ſunt ſpeciali nota digna, maximè ob fauorem animæ, vt ſunt Indulgentiæ pro articulo mortis, in generali reuocatione non cenſentur ſublatæ, niſi de eis fiat ſpecialis mentio, & confirmant ex quadam declaratione Sanctiſſimi Domini Vrbani Papæ Octaui anno Iubilei 1625. publicata Romæ ab Illuſtriſs. & Reuerendiſs. Domino Coccino Decano Rotæ, & Regente Pœnitentiariæ, quòd vi generalis reuocationis, ſeu ſuſpenſionis Indulgentiarum, quæ fit anno Iubilei, non ſuſpendantur Indulgentiæ pro articulo mortis, pari igitur ratione in generali reuocatione Indulgentiarum noſtrorũ Confratrum facta à Paulo V. non comprehenditur Indulgentia pro articulo mortis.

2 Sed dicet aliquis, ad nihil prodeſſe Confratribus facultas à Clemente Septimo confeſſori ab eis electo conceſſa impertiendi Indulgentiam plenariam in articulo mortis, ſiquidem iam eis pro eodem articulo aliam plenariam conceſſit Paulus Quintus. Reſpondeo, multùm prodeſſe, ſiquidem Indulgentiam plenariam à Paulo Quinto conceſſam pro articulo mortis Confratres obtinere nequeunt, niſi contriti, & confeſſi ſacram cõmunionem receperint, & nomen Ieſu ſaltem corde inuocauerint, accidere

autem poteſt, vt aliquis Confrater in articulo mortis conſtitutus, licèt ſit contritus, & confeſſus, nihilominus impotens ſit Sacramentum Euchariſtiæ ſuſcipere, quo in caſu certum eſt, quòd impotens etiam erit lucrari Indulgentiam plenariam à Paulo Quinto conceſſam, poterit tamen Confeſſarius ab eo electus vi indulti Clementis Septimi illi Indulgentiam plenariam impendere, quia in tali Indulto non imponitur obligatio ſuſcipiendi Sacramentũ Euchariſtiæ.

3 At quia accidere poteſt, vt aliquis Confrater in articulo mortis conſtitutus ſit in tali ſtatu, vt confiteri non poſſit, nec det, neque dederit vlla ſigna, per quæ ſit capax abſolutionis Sacramentalis à peccatis, quæri poteſt an eius Confeſſor valeat illi Indulgentiam plenariam impertiri. Quoniam autem diximus in præcedenti capite, quòd non poteſt impendere abſolutionem à cenſuris, & à peccatis vi Indulti Clementis VIII. niſi in ſacramentali confeſſione, quia vtraque abſolutio conceditur cum hac cõditione, & cum hac clauſula, *eorum confeſſionibus diligenter auditis*, quæ non exprimitur in facultate impertiendi Indulgentiam plenariam conceſſa per hæc verba: *Ac omnium eorum peccatorum ſemel in vita, & in articulo mortis, vt præfertur, etiamſi tunc non ſubſequatur, plenariam remiſsionem, & abſolutionem auctoritate Apoſtolica impendere poſsit*. Dubium eſt, an ſaltem in hac

conceſ-

conceſſione dicta clauſula implicitè contineatur. Affirmant nonnulli ſatis probabiliter ob hanc clauſulam, *vt præfertur*, quaſi per illam ſe referat Pontifex ad abſolutionem à cenſuris, & à culpis faciendam auditis confeſſionibus, ita quòd velit etiam plenariam remiſſionem, & abſolutionem omnium peccatorum quo ad pœnas in articulo mortis impendendam quoquè eſſe auditis confeſſionibus.

4 Nihilominus non eſt improbabilis, ſed valdè rationi conſona ſententia illorum, qui cõſiderantes collationem Indulgentiæ ex ſua natura non exigere vt fiat in ſacramentali Confeſſione, & quòd confeſſarius electus in Bulla Cruciatæ, poteſt ſemel in articulo mortis Indulgentiam impertiri extrà confeſſionem, & quòd in vſu iam eſt apud omnes Regulares, vt Fratres approbati ab Ordinario pro audiendis confeſſionibus ſæcularium, vi talis priuilegij Indulgẽtiam moribundis impendant extrà cõfeſſionem ſacramentalem, & quòd in præfata conceſſione Clementis Septimi dicta clauſula, *auditis eorum confeſſionibus* non exprimitur, cenſent præfatam Indulgentiam plenariam concedi poſſe extra ſacramentalem confeſſionem; nec iſta clauſula, *vt præfertur*, videtur referenda ad clauſulam, *auditis eorum confeſſionibus*, ſed ad aliam ſimilem ſuprà poſitam, de articulo mortis, quando dixit Pontifex, quòd Cõfeſſarius electus à Confratri-

bus poteſt eos *à quibuſcumquè peccatis, criminibus, exceſsibus, & delictis quantumcumquè grauibus, & enormibus, etiam talibus, propter quæ Sedes prædicta meritò cõſulenda foret, in caſibus dictæ Sedi Apoſtolicæ reſeruatis, exceptis contentis in dictis literis Cœnæ Domini. ſemel in vita, & in mortis articulo de alijs verò dictæ Sedi non reſeruatis caſibus, toties, quoties oportunum fuerit, eorum confeſsionibus diligenter auditis abſoluere, &c.*

5 Et ſine dubio hanc opinionẽ probabilẽ in praxi amplecti debemus, nã ſi Cõfeſſor ſequens probabilem opinionem, conſtitutum in articulo mortis, qui nec confeſſus eſt, nec vlla ſigna proxima dedit in ordine ad confeſſionem, & cõtritionem, ſed ſolùm aliqua remota, poteſt, & debet abſoluere à peccatis, quia ſi vera eſt talis opinio, plurimùm prodeſt abſolutio, quia liberat morientem à culpis; ſi autem non eſt vera, confeſſor nemini nocet, nec iniuriam facit ſacramento Pœnitentiæ, quia habet intentionem abſoluendi in quantum poteſt; pari ratione in noſtro caſu, ſi vera eſt opinio, de qua loquimur, Confeſſor impẽdendo Indulgentiam plenariam extrà confeſſionem, morientem actu, & realiter abſoluit, ab omnibus pœnis, niſi ſit aliquis alius obex; ſi autem non eſt vera, nemini nocet, nec iniuriam facit alicui Sacramento, quia nullum Sacramentum miniſtrat, nec etiam ipſi Indulgentiæ, vel priuilegio, quia illam ſemper imper-

titur in quantum poteſt. Et ex his etiam magis patet, quantum proſit iſta facultas, quam habet Confeſſarius Confratrum illis impertiendi in articulo mortis plenariam remiſſionem omnium peccatorum.

6 Licèt autem explicando Indulgentiã plenariã à Paulo V. cõceſſam Confratribus pro articulo mortis, dixerim iuxtà multorum ſententiam, huiuſmodi Indulgentiam eſſe intelligendam de vero articulo mortis, nihilominùs Confeſſarius Confratrum noſtrorum vi Indulti Clementis Septimi poteſt illam concedere ſemel in articulo, ſiuè vero, ſiuè præſumpto, cum dicat Pontifex, *etiamſi non ſequatur mors*: hinc fit, vt ſi confeſſarius illam ſemel iuxtà indultum Clementis Septimi alicui Confratri infirmo ſimpliciter, & abſolutè, non reſeruando illam pro vero articulo, nec verbis, nec ſecundũ intentionẽ impendat, & poſtea Confrater conualeſcat, & deindè de nouo incidat in alium mortis articulum, ſiuè verum, ſiuè præſumptum, non poſſit ei iterum Indulgentiam plenariam concedere: cũ igitur accidere poſſit, vt aliquis Confrater poſt ſemel obtentam Indulgentiam à confeſſario in vno articulo mortis, conualeſcat, & noua peccata mortalia committat, licèt de eis poſtea conteratur antè mortem, & eorum remiſſionem quò ad culpam obtineat, & in gratia decedat, nihilominùs Indulgentia iam in præcedenti ar-

ticulo mortis præſumpto obtenta, nihil prodeſſe poteſt ad remittendam pœnam peccatis poſtea commiſſis debitam, quarè optima cautela eſt, quòd illam confeſſarius non ſimpliciter, & abſolutè, ſed ſub conditione impendat, dicendo, ſi hac vice non morieris, eam tibi reſeruo pro vero articulo mortis, & Indulgentia cum hac conditione, & reſeruatione poteſt impendi Confratribus toties, quoties ipſi in articulo mortis conſtituti ſint, etſi non niſi ſemel, in vero ſcilicet, effectum habere poſſit.

7 Exiſtimant nonnulli articulum mortis, in quo à confeſſario concedenda eſt Indulgentia infirmo, non exiſtere, donec appareat eum velle expirare, & quòd ei non ſuperſit facultas amplius peccandi, ducti hac ratione: quia ſi poſt obtentam Indulgentiam peccaret, etſi per pœnitentiam talis peccati remiſſionem quo ad culpam obtineret, non tamen virtute Indulgentiæ iam obtentæ, & expiratæ, valeret remiſſionem pœnæ illi debitæ aſſequi: mihi tamen magis arridet eorum ſententia, qui aſſerunt, illum articulum mortis ſufficere pro Indulgentia, qui ſufficit ad obtinendam abſolutionem à cenſuris, & à peccatis, & conſultius eſt, non expectare mortem iam inſtantem ad impertiendam Indulgentiam, etiam ſi ſemel tantum ſit concedenda, quia potius vitandum eſt periculum moriendi ſine Indulgentia, quàm timendum incommodum

morien-

moriendi poſt aliquod perpetratum peccatum.

8 Quia diximus ſuprà facultatem impendendi Indulgentiam in articulo mortis noſtris Confratribus fuiſſe conceſſam confeſſario ab eis electo, de iſta electione nos ita debemus loqui, vt loquuntur Doctores de electione confeſſarij facta virtute Bullæ Cruciatæ: tradunt autem, non eſſe neceſſarium ad hoc, vt habens Bullam aſſequatur Indulgentiam, quòd expreſsè, & formaliter petat eam ſibi à confeſſario impendi, ſed ſufficit, vt impendi poſſit à confeſſario, quòd ex parte pœnitentis ſit virtualis petitio, ſeu interpretatiua voluntas petendi hanc Indulgentiæ applicationem, ideſt quòd ſi aduertiſſet, aut potuiſſet, eam poſtulaſſet, nec eſt neceſſarium, vt ille, cui talis Indulgentia conceditur, percipiat, & intelligat eam ſibi concedi, ſed ſufficit, quòd ſit in gratia: quarè ſi quis repentè omnem ſenſum, & rationem amittat, conſtituaturquè in articulo mortis, & antè nullum ſignum confeſſionis, vel contritionis in ordine ad confeſſionem dederit, ſi tamen habeat Indultum Indulgentiæ, & aliquibus coniecturis conſtat illum eſſe in ſtatu gratiæ, poterit ei, vt etiam paulò antè diximus, à confeſſore Indulgentia applicari. Addunt etiam, & hoc eſt, quod facit ad noſtrum propoſitum, non opus eſſe, vt infirmus pro Indulgentiæ conſecutione prius petierit, & deſignauerit ſacerdotem confeſſarium in particulari, ſed ſuf-

ficere illam interpretatiuam voluntatem: quod autem iſti Doctores aſſerunt de electione confeſſoris facta virtute dictæ Bullæ, nos affirmare poſſumus de electione confeſſoris Confratrum noſtrorum facta virtute Indulti Clem. VII.

Proponitur, & explicatur formula impendendi Indulgentiam Confratribus Scapularis in articulo mortis à Confeſſario ab eis electo. Cap. IX.

1 ABſque dubio Confeſſor à Confratribus electus, impendendo illis Indulgentiam in articulo mortis vi Indulti Clementis Septimi, aliquam verborum formam obſeruare debet: & quia nullam præſcribit Pontifex, nec reperitur prȩſcripta in ſacris canonibus, nec in Apoſtolicis Conſtitutionibus, ſat eſt, ſi impendatur per talia verba, quæ remiſſionẽ, & Indulgentiam plenariam ſignificent: nihilominus Cõfeſſor noſtrorũ Confratrũ hanc formam ſeruare poterit. Poſtquã pœnitens, ſi prius ipſe præmiſerit ſacramentalem confeſſionem, fuerit abſolutus à cenſuris, & à peccatis, vel ſi nulla præceſſerit confeſſio, nec datum fuerit ab eo vllum ſi-

gnum in ordine ad confeſsionem, ſacerdos electus modò iudicet illum eſse in gratia, per hæc verba impertietur illi Indulgentiam. *Auctoritate D. N. Ieſu Chriſti, & Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli tibi indulta, & mihi commiſſa, concedo tibi omnem illam Indulgentiam peccatorum tuorum, quam poſſum concedere virtute priuilegiorum Apoſtolicorum, ſi tamen hac vice morieris, alias pro alia vice eam tibi reſeruo. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti. Amen.*

2 Quoniam autem per Indulgentiam abſoluitur quis à pœnis ſuis peccatis debitis, illa poteſt impendi per verba abſolutionem ſignificantia; quare confeſſarius poteſt Confratribus noſtris in articulo mortis illam etiam impertiri ſub hac forma, Abſoluo te ab omnibus pœnis tuis, vel remitto tibi omnes pœnas tuas, & etiam ſi ſolum diceret, abſoluo te à pœnis indefinitè, huiuſmodi abſolutio indefinita pœnarum vniuerſali æquipolleret, & dicere, Abſoluo te à pœnis, idem eſſet, ac dicere, abſoluo te ab omnibus pœnis; Imò etiam ſi confeſſarius diceret ſolùm abſoluo te, & non adderet à pœnis, ſi tamen haberet intentionem abſoluendi infirmum à pœnis, illi indulgentiam impertiretur, quo pacto Doctores, loquentes de abſolutione ſacramentali à peccatis, dicunt eam eſſe validam, ſi cõfeſſarius, Abſoluo te, tantũ dicat, modò intentionem habeat abſoluendi pœnitentem à peccatis.

3 Licèt autem ſupra dixerim, confeſſarium, priuſquam concedat infirmo Indulgentiã, debere eũ abſoluere à peccatis, modò præceſſerit cõfeſſio, vel ſignum aliquod in ordine ad confeſſionem, nihilominus poteſt ſimul, & eiſdem verbis illum abſoluere à peccatis, & à pœnis, dicendo, Auctoritate Domini noſtri Ieſu Chriſti, &c. abſoluo te ab omnibus peccatis tuis, habendo intentionem eum abſoluendi, & à culpis, & à pœnis: Iſtud enim verbum, abſoluo, indifferens eſt ad ſignificandam remiſſionem, tum culpæ, tum pœnæ, quare poteſt confeſſarius illud proferre cum intentione abſoluendi ab vtraquè, & nomen etiam iſtud peccatum ſumi poteſt, tum pro culpa, tum pro pœna; Imò etiam ſi diceret tantum abſoluo te, non exprimendo à peccatis, cum intentione tamen abſoluendi à culpa, & à pœna, ab vtraque abſolueret. Addo quòd verbum abſoluo te cum intentione abſoluendi infirmum à cenſuris, à culpis, & à pœnis prolatum, ab omnibus ſimul abſoluerat.

4 Quo ad hanc clauſulam *ſi hac vice morieris, &c.* in præcedenti capite rationem vidimus, ob quam ſit addenda, nunc vlterius dicimus, quòd etiam ſi confeſſarius illam verbis non exprimeret, ſi nihilominus haberet intentionem reſeruandi Indulgentiam pro vero articulo mortis, valeret reſeruatio, quare infirmus, ſi conualeſceret, Indulgentiam, ſic vt reſeruatam pro

vero articulo, non lucraretur; quare dato caſu, quòd confeſſarius infirmum in articulo mortis conſtitutum abſolueret per hæc verba, abſoluo te,cũ intentione eum abſoluendi à cenſuris, vel à culpis,& à pœnis,à cenſuris quidem,& à culpis abſolutè, à pœnis autem ſub conditione,ſi moreretur &c. infirmus ſtatim abſolutionem à cenſuris, & à culpis obtineret,non autem à pœnis, ſi conualeſceret, quia abſolutio à pœnis illi eſſet reſeruata pro vero articulo mortis.

Declaratur Indulgentia Plenaria Fratribus Carmelitis ab Eugenio IV. pro articulo mortis conceſſa.

Caput X.

1 HVcuſque egimus de Indulgentia plenaria Confratribus noſtris à Clemente Septimo pro articulo mortis conceſſa: in præſenti capite locuturi ſumus de quadam alia Indulgentia plenaria, quam aliàs Eugenius Quartus in Bulla *Romani Põtificis ſub Dat. Romæ* 1431. *quinto decimo Kalendas Martij*, Fratribus noſtris ſimiliter pro articulo mortis conceſſit, vt hac occaſione aliqua pro ſedanda quorũdam Fratrum noſtrorum conſcientia dicamus.

2 Sciendum igitur, quòd Eugenius Quar-

tus in citata Bulla cum Regulam noſtram ab Alberto Patriarcha traditam, & ab Innnocentio IV. confirmatam, mitigaſſet circa abſtinentiam carnium, & manſionem in cellis, concedendo, quòd fratres noſtri tunc, & pro tempore exiſtentes poſſent tribus diebus ſingularum ſeptimanarum extra Aduentum, & Quadrageſimam veſci carnibus, & è Cellis congruis horis exire, & deambulare per Clauſtrum, &c. & quòd nihilominus omnibus, & ſingulis priuilegijs, indulgentijs, immunitatibus, exemptionibus, protectionibus, & prærogatiuis noſtro Ordini per antea conceſſis, frui poſſent: quò fratres ad obſeruandam feruentius Regulam ſic mitigatam animarentur, pro ſua benignitate conceſſit, vt illam obſeruantibus ipſorum Superior, vel alius quicunque idoneus noſtri Ordinis ſacerdos omnium peccatorum ſuorum, de quibus corde cõtriti, & ore confeſſi fuerint, ſemel tantùm in articulo mortis impendere poſſet remiſſionem.

3 Sed ne ob talem gratiam Fratres noſtri ad illicita procliuiores redderentur, voluit, quòd prædicta remiſſio peccantibus ex confidentia non ſuffragaretur, & inſuper, quod fratres per vnum annum, ex quo eius conceſſio ad illorum notitiam perueniſſet, ſemel in hebdomada ieiunarent vna die, qua ex præcepto Eccleſiæ, regulari obſeruantia, iniuncta pœnitentia, voto, vel aliàs ieiunare non tenerentur, alioquin quo ad

illos

illos dicta conceſſio nullius eſſet momenti.

4 Quoniam autem multi Fratres noſtri exiſtimant ad dictum ieiunium teneri, nedum vt poſſint dictam indulgentiam plenariam obtinere, ſed etiam quò valeant gaudere ſupradicta mitigatione Regulæ, & ob id quia Eugenius Quartus conceſſit, vt ſi qui dictum ieiunium in toto, vel in parte nequeant commodè adimplere, eorum Superiores ipſum ieiunium in alia pietatis opera commutare valerent, ad nos frequenter pro dicta commutatione recurrunt, & Superiores Regulares in rebus dubijs, & ſcrupuloſis conſcientias ſuorum ſubditorum tangentibus poſſunt auctoritate Apoſtolica determinare, quid ſentiendum, & faciendum, & eorum determinationi poſſunt, & debent ſubditi ſecura conſcientia ſtare.

5 Nos, qui cupimus tranquillas Fratrum noſtrorum conſcientias reddere, & ab eorum mentibus ſcrupulos, quantum in Domino poſſumus, amouere, cum conſilio noſtrorum Patrũ Aſſiſtentium declaramus, prædictum ieiunium per annum iniunctum fuiſſe tantum pro indulgentia, non pro mitigatione Regulæ; idquè apertè deducitur ex contextu ipſius Bullæ, cum enim Põtifex prius cõceſſiſſet mitigationem Regulę modo, quo ſupra, conceſſionem hanc terminauit hac clauſula regulariter in fine Cõſtitutionum Apoſtolicarũ apponi ſolita, *Conſtitutionibus*

Apoſto-

Apoſtolicis, & ſtatutis, conſuetudinibus, etiam prædictis, & alijs Ordinis, & Regulæ prædictis iuramento, confirmatione Apoſtolica, vel alia quauis firmitate vallatis, cæteriſque contrarijs, non obſtantibus quibuſcunque. Deindè alteram nouam, & ſeparatam omninò à mitigatione Regulæ conceſſionem, ſubdendo ſcilicet, dictam indulgentiam plenariam pro articulo mortis, & ſtatim declarauit, quænam ex parte fratrum pro conſecutione indulgentiæ neceſſaria eſſent, nimirum, ne ipſi peccarent ex confidentia talis gratiæ, & vt ieiunarent per annum vna die cuiuslibet ſeptimanæ per hæc verba. *Et ne, quod abſit, propter huiuſmodi gratiam fratres prædicti reddantur procliuiores ad illicita impoſterum committenda, volumus, quòd, ſi ex confidentia remiſſionis huiuſmodi prædicti fratres aliqua fortè committerent, quo ad illa præfata remiſſio eis nullatenus ſuffragetur. Et inſuper quòd per vnum annum, ex quo præſens noſtra conceſſio ad eorundem fratrum pro tempore exiſtentium notitiam peruenerit, computandum, ſingulis ſextis Ferijs, impedimento ceſſante, ieiunent.*

6 Et notandum, quòd Pontifex per vnum, & idem verbum, *Volumus*, prius vult, remiſſionem peccatorum peccantibus ex confidentia non ſuffragari, & poſtea vult, fratres teneri ad præfatum ieiunium, quod quidem argumentum euidens eſt, gratiam, & conceſſionem, propter quam Sanctitas ſua iniunxit ieiunium, eſſe eam-

dem

dem cum gratia, & conceſſione Indulgentiæ peccantibus ex confidentia denegatæ.

7 Et videtur mihi quod ſecundum iſtum ſenſum antiqui noſtri Patres prædictam ieiunij obligationem ſtatim poſt Bullæ Eugenianæ publicationem intellexerint, nam in Capitulo Generali Bruxellis celebrato anno 1466. triginta quinque ſcilicet annis poſt editam dictam Bullam, exiſtente Generali Reuerendiſs. Patre Magiſtro Ioanne Soreth, editæ fuerunt primæ Conſtitutiones pro profitentibus Regulam mitigatam, in quibus prima parte, cap. 7. ordinati, & ſtatuti fuerunt dies, quibus noſtri Fratres ad ieiunium tenerentur, & ibi nulla prorſus fuit facta mentio de præfato ieiunio per annum, quòd tamen ſilentio non præterijſſent illi Patres, ſi illud exiſtimaſſent neceſſarium, vt Fratres mitigatione regulæ gaudere, & frui poſſent: non enim exiſtimandum eſt, omnes illos Patres, qui dicto Capitulo interuenerunt, ignoraſſe, quomodo dicta obligatio ieiunij intelligenda eſſet, credibile namquè eſt, quòd multi ex illis viuebant in Religione, quando Regula mitigata fuit ab Eugenio Quarto.

8 Facit demum pro hac noſtra ſententia quod idem Eugenius Quartus in Bulla, *Iniunctum Nobis deſuper ſub Dat. Florentiæ anno Domini* 1434. *ſeptimo Kalendas Septembris*, cuilibet confeſſori eligendo à Patre Priori Generali Cō-

gregationis Ciſtercienſis Caſtellæ, conceſſit, vt poſſet Monachis remiſsionem, & indulgentiam plenariam ſemel in vita, & ſemel in morte concedere ſub eiſdem conditionibus, tum non peccandi ex confidentia, tum ieiunandi per annum, eiſdemquè ferè verbis, quæ in noſtra Bulla leguntur.

9 Quoniam autem Indulgentia plenaria pro articulo mortis Fratribus conceſsa non fuit à Paulo V. reuocata, ſicut nec fuit reuocata alia ſimilis à Clemente Septimo noſtris Confratribus conceſsa, vt vidimus ſupra; Notandum primò, quòd cum dictam Indulgentiam Fratribus impendere poſsit, nedum eorum Superior, ſed etiam quilibet ſacerdos noſtri Ordinis, modò ſit idoneus; ad hoc vt ſacerdos ſit idoneus, tantam debet habere notitiam, quòd ſciat, & intelligat, quomodo ſit danda Indulgentia, & ſi voluerit impendere in ſacramentali Confeſſione, debet etiam tantam habere notitiam, quòd ſciat diſcernere lepram à lepra; Dixi, ſi voluerit &c. quia Pontifex non expreſsè dicit Indulgentiam eſse concedendam in ſacramentali Confeſſione, ſed tantùm corde contritis, & ore confeſſis; quarè probabile eſt; quòd poſſit concedi etiam extrà confeſſionem, cum indulgentia ex ſua natura non exigat impendi in confeſſione.

10 Notandum ſecundò, quòd ſi fratres, quibus conceſsa fuerit in articulo mortis indulgen-

tia,

tia, tenebuntur ad impendendam alteri ſatisfa-ctionem, ordinauit Eugenius Quartus, vt eorum ſuperiores illis, ſi ſuperuixerint, eam iniungant faciendam, vel ſi fortè obierint, aliјs fratribus, quam ipſi fratres facere tenebuntur; Et ex his deducimus, prædictam indulgentiam impendi poſſe in articulo mortis præſumpto, alioquin non ordinaſſet Pontifex fratribus ſatisfactionem eſſe iniungendam, ſi ſuperuixerint.

11 Notandum tertiò, quòd etiam ſi Pontifex dicat Indulgentiam peccantibus ex confidentia non poſſe ſuffragari, id non ita eſt intelligendũ, quòd nullo modo queat illis prodeſſe, nam nõ poteſt quidem ſuffragari quo ad peccata ex confidentia commiſſa, ſeu quo ad eorum culpas, poteſt tamen quo ad alia, cum dicat Pontifex *quo ad illa prædicta* (ideſt ex confidentia cõmiſſa) *remiſſio nullatenus ſuffragetur*.

12 Notandum quartò, quòd etiam ſi peccantibus ex confidentia poſſit indulgentia prodeſſe quo ad alia peccata, ad remittendas pœnas illis debitas, nihilominùs illis, qui ieiunium per annum non adimplent, vel illa opera pia, in quibus à Superiore ieiunium fuerit commutatũ, nõ faciunt, nullo modo prodeſt, cum dicat Pontifex, *alioquin noſtra huiuſmodi præſens conceſſio, quo ad non obſeruantes* (ſcilicet ieiunium) *dumtaxat, nullius eſt roboris, & momenti*.

13 Notandũ vltimò, nè quis miretur, quòd

Ponti-

Pontifex iniunxerit fratribus ieiunium pro conſecutione Indulgentiæ ſingulis ſextis ferijs, impedimento legitimo ceſſante, cũ videatur nunquam poſſe impedimentum ceſſare in ferijs ſextis, cum nos per noſtras Conſtitutiones teneamur in quauis feria ſexta ieiunare, & in quauis die, in qua extat obligatio aliqua ieiunandi, impedimentũ eſt, vt in illa nõ poſſit fieri ieiunium prædictũ, vt expreſsè dicit Eugenius IV. in Bulla, nam Pontifex reſpexit ad regulã, quam mitigabat, non ad Conſtitutiones, quæ poſtea factæ fuerunt, in Regula autem à Paſchate Reſurrectionis vſque ad Exaltationem S. Crucis nullum præcipitur ieiunium, etiam in ferijs ſextis.

Refertur, & explicatur Adiutorium B. Virg. promiſſum Fratribus, & Confratribus Scapularis in Purgatorio exiſtentibus.

Caput XI.

1 VNVM præ cæteris habent peculiare tum noſtri Fratres, tum Confratres Scapularis; gaudere ſcilicet poſſe nedum ſuprà relatis Indulgentijs in hac vita, ſed etiam in altera illo ſingulari beneficio, quod

vulgò nuncupatur priuilegiũ ſabbatinum, quatenùs ſcilicet piè creditur, quòd puriſſima Virgo noſtri Ordinis ſingularis Patrona, quæ vbiquè, tum in iſta, tum in altera vita plurimum pollet, fideles Scapulare noſtri Ordinis deferentes, & ſeruanda ſeruantes, poſt eorum obitum in gratia, dum igne Purgatorij expiantur, ſuis efficaciſſimis precibus adiuuat, vt quàm citiùs, & præſertim in die Sabbati, in cæleſtem patriam efferantur.

2 Quod priuilegiũ confirmarunt aliàs multi Roman. Pontif. videlicet, Ioannes XXII. Alexander Quintus, Clemens Septimus, Pius Quintus motu proprio Bulla *Super diſpenſatione*, 12. *Kal. Maij* 1566. & Gregorius XIII. Bulla *Vt laudes*, *die* 18. *Septembris* 1577. & poſtremò noſtris ijs temporibus, tum Congregatio Sacrorum Rituum, vt patet ex Lectionibus ſecundi Nocturni Officij Commemorationis ſolemnis B. Virg. quæ celebratur à nobis die 16. Iulij, à dicta Congregatione approbatis, tum Congreg. S. Romanæ Inquiſitionis ſub Paulo Quinto, anno 1613. particulari decreto tenoris ſequentis.

3 *Patribus Carmelitanis permittatur prædicare, quòd populus Chriſtianus poſſit piè credere de Adiutorio animarum Fratrum, & Confratrum Sodalitatis Beatiſſimæ Virginis de Monte Carmelo, videlicet, Beatiſſimam Virginem animas Fratrum, & Confratrum in charitate decedentium, qui in vi-*

ta habitum geſtauerint, & caſtitatem pro ſuo ſtatu coluerint, Officiumq́. paruum recitauerint, vel ſi recitare neſciuerint, Eccleſiæ ieiunia obſeruauerint, & Feria quarta, & Sabbato à carnibus abſtinuerint, niſi vbi in ijs diebus Natiuitatis Domini feſtum inciderit, ſuis interceſſionibus continuis, ſuiſque ſuffragijs, & meritis, ac ſpeciali protectione poſt eorum tranſitum, præcipuè in die Sabbati, qui dies ab Eccleſia eidem B.Virg. dicatus eſt, adiuturam. Quod decretum fuit publicatum die 15. Februarij 1613. in Palatio S.Officij à D. Marcello Filonardo Aſſeſſore eiuſdem S.Officij.

4 Reſtat modò, vt videamus, quanam ratione Beatiſſima Virgo ſuis interceſſionibus animas Fratrum, & Confratrum Scapularis in Purgatorio exiſtentes adiuuet; Id enim non habet tam facilem explicationem, vt multi exiſtimant. Suppono igitur primò cum communi Theologorũ ſententia, quòd etiam ſi bona opera iuſtorum in hac vita animabus Purgatorij applicata, illis prodeſse queant per modum ſatisfactionis, & ſolutionis; etiam, vt multi dicunt, de condigno, ad delendam pœnam temporalem earũ culpis iam deletis debitam; id tamen de bonis operibus iuſtorum in patria dici haud quaquam poteſt: licèt enim eorum opera nõ minorem ibi habeant pro quauis expianda pœna cõdignitatem, quam in hac vita, & ipſi non minus ibi, quàm hic, ſint grati Deo, nec minorem habeant charitatem

ergà

ergà defunctos, nihilominus in patria ſunt iam in termino, & extrà ſtatum ſatisfaciendi, & merendi, idquè adeò verum eſt, vt ipſemet Chriſtus, qui cum Beatis viuit,& regnat in æternum, licèt nunc ibi habeat eamdem diuinæ perſonæ dignitatem ad ſatisfaciendum de condigno, nedum pro pœna, ſed etiam pro culpa, quam habebat, dum verſabatur in terris,eius tamen opera modò,nec pro culpa aliqua, nec pro pœna ſint ſatisfactoria.

4 Suppono ſecundò,quòd etiam ſi nonnulli Theologi cenſeant, preces iuſtorum ſiuè in patria, ſiuè in hac vita, non valere immediatè ad remittendam aliquam pœnam gratis animabus Purgatorij, ſine applicatione alterius æquiualentis ſatisfactionis; nihilominus multi valde probabiliter contrarium tenent, quòd ſcilicet iuſti, tum in præſenti, tum in futura vita,animabus defunctorum in Purgatorio exiſtentium, nedum per applicationem æquiualentis ſatisfactionis, ſed etiam per modum impetrationis gratioſæ, impetrando ſcilicet pro illis aliquam gratuitam remiſſionem pœnæ in Purgatorio luendæ, poſſint prodeſſe,idquè videtur comprobari per vſum Eccleſiæ,quæ frequenter orat pro defunctis, vt eis Indulgentiam, & remiſſionem peccatorum ſuis ſupplicationibus à Deo obtineat: obtinere namquè remiſſionem peccatorum, ſeu pœnarum per modum ſupplicationis,

Digitized by Google

non eſt illam obtinere per modum ſolutionis debiti, ſed per modum gratuitæ impetrationis.

5 Et confirmatur, quia licèt aliqui redarguant confeſſarios, qui pœnitentibus imponunt pœnitentiam orandi pro defunctis, forſan fundati in priori ſententia, quòd iuſti nequeant obtinere pro animabus Purgatorij aliquam pœnæ remiſſionem, abſquè applicatione æquiualentis ſatisfactionis, hinc enim ſequitur, quòd cum pœnitentia ſacramentalis, quatenus eſt ſatisfactoria, imponatur ſolùm in gratiam ipſius pœnitentis, vt ſcilicet ipſe per illam pro ſuis culpis diuinæ iuſtitiæ ſatisfaciat, defunctis prodeſſe nequit, niſi applicata per modum gratuitæ impetrationis, quam dicta ſententia non admittit, & per conſequens ea attenta ſuperfluè imponitur à confeſſario pœnitentia ſacramentalis orandi pro defunctis, vt quæ illos adiuuare non valeat nec per modum ſatisfactionis, nec per modum impetrationis. Contrà iſtos tamen habemus Catechiſmum Romanum iuſſu Pij Quinti editum, qui loquens de ſatisfactione ſacramentali iniungenda à confeſſarijs, hortatur eos, vt pœnitentibus præcipiant, orare certis diebus pro defunctis, atteſtans hanc ſatisfactionem eſſe maximè conuenientem, iſtis verbis, *Ex omnium ſatisfactionum genere maximè conuenit pœnitentibus præcipere, vt certis aliquot, & diffinitis diebus orationi vacent pro omnibus, & præſertim pro ijs, qui ex*

hac vita deceſſerunt, preces Deo faciant, quòd ſi ex doctrina Catechiſmi conueniens eſt pœnitẽtibus præcipere, vt Deo certis quibuſdam diebus pro defunctis preces effundant, dicendum, huiuſmodi preces prodeſſe defunctis per modum gratuitæ impetrationis, cum vt ſatisfactoriæ tantùm pœnitenti applicentur.

6 Nec obſtat, quòd ſtatus animarum Purgatorij iuſtitiæ ſit, & non gratiæ, & in quo pœna, vt diuinæ iuſtitiæ ſatisfiat, ſoluenda eſt, non gratis condonanda: quia reſponderi poteſt, id verum eſſe, quo ad animas in Purgatorio exiſtentes, quatenus nimirum licèt ipſæ iuſtæ ſint, & Deo gratæ, multaquè bona opera faciant, nullam ex eis vtilitatem per modum ſatisfactionis, vel impetrationis pro ſe reportant, ſed tenentur totam pœnam, vſque ad minimum quadrantem ſoluere, niſi iuſti in hac vita, vel in alia illis ſubueniant.

7 Quòd ſi iuſti in hac vita poſſunt ſuis precibus ſuffragari defunctis per modum impetrationis, obtinendo eis aliquam gratuitam remiſſionem pœnarum, dicendum, quòd multò efficacius idipſum præſtare poſſunt iuſti in patria, & efficaciſſimè Beatiſſima Virg. & hic eſt vnus modus, quo ipſa ſuis interceſſionibus animas noſtrorum fratrum, & Confratrum in Purgatorio exiſtentes adiuuare poteſt.

8 At ſi velimus ſentire cum priori ſententia,

nullam prorſus pœnam animabus Purgatorij debitam remitti à Deo gratis, ſed per modum alicuius æquiualentis ſatisfactionis,& ſolutionis, non deeſt alius modus, quo B. Virg. animabus Purgatorij valeat opitulari: poſſumus enim dicere Primò illam ſuis interceſſionibus, continuiſquè orationibus poſſe impetrare à Deo, vt viuentibus in hac vita congrua offerat auxilia, illos efficaciter mouentia ad ſatisfaciendum ſuis operibus bonis pro animabus Purgatorij, & eorum præſertim, qui in hac vita ergà illam benè affecti fuerunt,illiquè inſeruierunt, ita vt non immediatè, ſed medijs ſatisfactionibus, & ſolutionibus viuentium, illi ſubueniat.

9 Secundò. Cum certum ſit Beatiſſimam Virg. omnes ſuorum operum in hac vita, quæ plura, & eximia fuerunt, ſatisfactiones reliquiſſe in Theſauro Eccleſiæ, cũ illis pro ſe,vt quæ nec mortaliter,nec venialiter peccauerit, nunquam indiguerit, illiſquè Theſaurum mirum in modũ ditaſſe, affirmare nobis licet, quòd ipſa modò ſuis efficaciſſimis interceſſionibus obtineat,eas à Deo animabus Purgatorij, iuxtà eius beneplacitum, applicari.

10 Tertiò. Eſt valdè probabile, quòd ipſamet B. Virgo à Chriſto Domino Vnigenito ſuo ſuis precibus impetret, vt ipſe de ſuis ſatisfactionibus, in Theſauro Eccleſiæ reconditis, partem aliquam applicet animabus Purgatorij ſibi ab

ea commendatis, licèt enim id regulariter non efficiat Chriſtus Dominus, cũ tamquàm vniuerſalis cauſa, & totius remiſſionis fons, iam inſtituerit inſtrumenta, & quaſi cauſas ſecundas, per quas ſuæ ſatisfactiones egentibus applicari debent: eſt tamen valdè rationi conſonum, exiſtimare, illum ad petitionem ſuæ ſanctiſſimæ Genitricis, in cuius gratiam in multis alijs diuinis legibus diſpenſatum eſt, ex ſpeciali diſpenſatione talem applicationem per ſeipſum facere.

11 Ex his ad ſuprà propoſitã difficultatem de modo, quo Beatiſſima Virgo noſtrorum Fratrum, & Confratrum animas in Purgatorio adiuuet ſuis precibus, dicendum, quòd id præſtat omnibus præfatis modis; tum per viam impetrationis gratuitæ, tum per viam ſatisfactionis, impetrando ſuis precibus viuentibus auxilia efficacia, ad ſatisfaciendum pro eorum animabus, vel ipſam illis partem de ſuis ſatisfactionibus in Theſauro Eccleſiæ repoſitis applicando, vel obtinendo à dilecto filio ſuo, vt ipſe per ſe ex ſpeciali diſpenſatione in ſui gratiam talem de ſuis ſatisfactionibus eiuſdem Theſauri applicationem faciat.

12 Verùm quia nõnulli contrà adiutorium Virginis, de quo ſuprà, dicere ſolent, quòd Confratres noſtri, ſi ſeruanda ſeruauerint, deceſſerintquè ex hac vita iuſti, & in gratia, tam mundi, & puri erunt, vt nullas habeant pœnas in

Purgatorio ſoluendas, ac proindè nullo indigeant Virginis adiutorio, & addere poſſumus, quòd ex conceſſione Pauli Quinti valent Confratres noſtri in articulo mortis Indulgentiam plenariam lucrari, & ex conceſſione Clementis Septimi poſſunt eamdem indulgentiam plenariam in articulo mortis per confeſſorem obtinere, ex quo fit, quòd ſi poſt obtentā vno, vel altero modo indulgentiam plenariam, per quam abſoluuntur à b omnibus pœnis ſuarum culparum in Purgatorio ſuſtinendis, in gratia moriantur, Virginis adiutorium illis ſuperuacaneum ſit.

13 Dico primò, accidere poſſe, vt Confratres noſtri nequeant in articulo mortis, eſtò iuſti ſint, & in gratia, Indulgentiam aliquam plenariam lucrari, quia nimirùm non ſint in tali ſtatu, vt valeant confiteri, vel ſacram Communionem recipere, vel ſanctiſſimum Ieſu nomen, etiam corde inuocare, vt præſcribit Paulus V. nec etiam adſit confeſſarius, qui illis Indulgentiam plenariam iuxtà Clementis Septimi indultum impendat, & in iſto caſu quamuis ſeruanda ſeruauerint, & in gratia moriantur, decedantquè mundi, & puri à macula culpæ peccatorum, non tamen erūt ſoluti à reatu pœnæ culpis iam remiſſis debitæ, & in Purgatorio ſoluendæ, ac propterea interceſſio Virginis poterit illis prodeſſe.

14 Sed eſto ſecundò, quòd aliqui Confratres

in articulo mortis Indulgentiam plenariam obtineant, ob duas tamen cauſas adhuc adiutorio Virginis poſt mortem indigere poſſunt. Prima eſt, quia extat communis ſententia Theologorum, & Canoniſtarum, quòd ad valorem Indulgentiæ inter alia requiratur cauſa æquiualens, & illi proportionata, adeò quòd ſi improportionata ſit, & inſufficiens pro Indulgentia plenaria, valeat quidem Indulgentia, non ad remiſſionem tamen totius pœnæ, ſed partis tãtùm iuxtà proportionem cauſæ. Licèt autem nobis perſuadere debeamus, quòd cauſa, ob quam Pontifex Indulgentiam plenariam concedit, ſemper illi ſit proportionata, & adæquata, de hoc tamen non omnimodam, & phyſicam habere poſſumus certitudinem, & euenire poteſt, vt quo ad Deum non ſit adæquata. Igitur poteſt dari caſus, quòd aliquis Confrater noſter, quamuis faciat omnia neceſſaria pro lucranda Indulgentia plenaria conceſſa à Paulo Quinto in articulo mortis, ob defectum tamen cauſæ adæquatæ non obtineat remiſſionem totius pœnæ ſuis peccatis debitæ, ſed partis tantùm, iuxtà proportionem cauſæ, & in iſto caſu pro remiſſione alterius partis illi prodeſſe poterit interceſſio Virginis.

15 Secunda, & magis frequens cauſa eſt, quia cum peccata venialia non deſtruant gratiã, nec Dei amicitiam ſoluant, poteſt quis exiſtens in multis peccatis venialibus lucrari Indulgen-

tiam plenariam, & remiſſionem totius pœnæ ſuorum peccatorum mortalium, non autem ipſorum venialium, quarè ſi de eis non dolens ex hac vita decedat, earum pœnam igne Purgatorio expiabit, non obſtante Indulgentia obtenta in articulo mortis, ac proindè adiutorio virginis indigebit. Accidere etiam poteſt vt infirmus poſt obtentam in articulo mortis Indulgentiam plenariam, etiam quo ad pœnam culparum venialium, à Paulo Quinto conceſſam, poſtea antequam moriatur, aliqua alia peccata venialia cõmittat; quorum pœnam teneatur ſuſtinere in Purgatorio, & in iſto caſu etiam indigebit adiutorio Virginis.

16 Non me latet aliquos exiſtimare per Indulgentiam poſſe relaxari, nedum pœnas temporales peccatorum, ſed etiam culpas veniales: hæc tamen ſententia communiter falſa cenſetur, quia id ſolùm remittitur virtute Indulgentiæ, quod tollitur applicando fidelibus aliquid de Theſauro Eccleſiæ: per applicationem autem theſauri Eccleſiæ ſola pœna, non culpa remittitur, theſaurus namquè Eccleſiæ conſtat ex ſatisfactionibus Chriſti, & Sanctorũ, quæ nonniſi ad pœnas tollendas applicantur, ad eum modũ, quo vnus iuſtus in hac vita alteri applicat ſuam ſatisfactionem, nihil aliud exhibendo, quam ſolutionem pœnæ peccatis alterius debitæ.

17 Obijciet quis rationem iſtam tantum

proce-

procedere de ſatisfactionibus ſuperabundantibus Sanctorum, quæ in theſauro Eccleſiæ reponuntur, iſtæ enim applicari non poſſunt ad tollendam culpam, ſed pœnam tantùm, ſecùs autem dicendum de ſatisfactionibus Chriſti, quæ ſunt potiſſima pars Eccleſiaſtici theſauri, illumquè inexhauſtum reddunt, quoniam ſatisfactiones Chriſti applicari poſſunt ad tollendam nedũ pœnam, ſed etiã culpam, cum certum ſit, quòd Chriſtus pro omnibus culpis ſatisfecit. Dico nos in ſatisfactione Chriſti poſſe conſiderare duplicem quaſi partem, ſeu duplicem virtutem, vnam quæ conſiſtit in compenſatione honoris diuini, quem noſtra peccata læſerant, & ſub hac ratione Chriſtus pro noſtris culpis ſatisfecit, quatenus Deo exhibuit excellentiorem honorem eo, quem noſtræ culpæ abſtulerant. Alteram, quæ conſiſtit in compenſatione pœnæ noſtris peccatis debitæ, quatenus ſcilicet per ſua opera, vt erant laborioſa, & pœnalia, ſuſtinuit id, quod nos pro culpis noſtris, etiam remiſſis, ſuſtinere debebamus, & ſine dubio vtraque pars, ſeu virtus eius ſatiſfactionis infinita fuit. Nihilominùs prior non fuit repoſita in theſauro Eccleſiæ, & non applicatur hominibus, niſi per ſacramenta, vel actus virtutum charitatis, contritionis &c. Quòd ſi poſſet per Indulgentias applicari, vtiquè Pontifex valeret Indulgentias concedere ad tollendam culpam, nedum venialem, ſed etiam mor-

talem, cum ſatisfactio Chriſti ſub hac ratione pro vtraquè ſufficiat, quod conſtat falſum eſſe; Solùm igitur pertinet ad theſaurum Eccleſiæ poſterior pars, quatenus debitum pœnæ poteſt extinguere.

18 At obijcies aliàs fuiſſe à nonnullis Pontificibus conceſſas aliquas Indulgentias à culpa, & à pœna, quòd nequaquam feciſſent, niſi potuiſſent per Indulgentias relaxare nedum pœnas, ſed etiam aliquas culpas, ſaltem veniales. Multi Doctores reprehendunt iſtud verbum à culpa, & dicunt non fuiſſe poſitum à Sede Apoſtolica in conceſſione Indulgentiarum, ſed additum à quæſtuarijs. Dicunt tamen alij, quòd cum accedens ad lucrandas Indulgentias ſupponatur accedere deuotus, & pœnitens, atque iuſtus cum Indulgentiæ non proſint exiſtentibus in mortali, & ratione huius præparationis, quæ ſemper eſt neceſſaria, remittatur culpa, ideò Indulgentia, etiam ſi per illam tantum pœna remittatur, dicitur eſſe à culpa, & à pœna.

19 Sed dices, ſi culpa veniali durante tolli nequit reatus pœnæ illi debitæ, quomodo fieri poterit, vt quis iuſtus ex hac vita decedat cum peccatis venialibus non deletis quo ad culpam, & poſſit ipſe in Purgatorio pœnam illis debitam ſoluere, vel illius remiſſionem per interceſſionem Virginis obtinere?

20 Pro ſolutione huius difficultatis ſuppo-

nendum eſt, quòd cum ex vna parte nihil inquinatum, etiam culpa veniali poſſit intrare in Regnum Dei,& ex altera dedeceat, iuſtum, qui eſt gratus Deo,& illi amicus, ob ſola peccata venialia ab illius regno in æternum excludi, quiuis iuſtus in morte ſecundùm Theologos cum Magiſtro omnium peccatorum venialium quo ad culpam remiſſionem obtinet, licèt quo ad modum, & tempus inter illos ſit aliqua diuerſitas. Ego cum communiori, & probabiliori ſententia exiſtimo, quòd licèt anima exiens à corpore cum ſolis venialibus culpis nequeat mereri; nihilominus ex diuina prouidentia in primo inſtanti ſeparationis eius à corpore, in quo verum eſt dicere, nunc primò homo non viuit, & immediatè ante viuebat, diuinitùs præuenta, excitata, & adiuta elicit actum ſupernaturalem, incompatibilem cum peccatis venialibus puta actum perfectum dilectionis Dei, vel contritionis, quo obtineat remiſſionem omnium peccatorum venialium quoad culpam; licèt autem huiuſmodi actus ſupernaturales eliciti in hac vita conferant, nedum ad obtinendam remiſſionem culparum, ſed etiam ad relaxandam ſaltem partem pœnæ illis debitæ, nihilominùs, quia anima iuſta in primo inſtanti ſeparationis à corpore non eſt in ſtatu merendi, vel ſatisfaciendi, ſed ſolum ſatiſpatiendi, licèt per præfatum actum dilectionis Dei, vel contritionis, obtineat re-

miſſionem cuiuſuis culpæ venialis, remanet tamen cũ toto reatu pœnæ in Purgatorio ſoluẽdæ & propterea indigere poteſt adiutorio Virginis.

De obligationibus Confratrum Scapularis. Caput XII.

1 QVoniam Confratres noſtri non ſolum participes ſunt in hac vita Indulgentiarum, & gratiarum ſpiritualium, quæ illis conceſſæ fuerunt à Sede Apoſtolica, ſed etiam poſt mortem adiutorij B. Virginis, eiſdem ab illa promiſſi, vt patet ex ſupradictis in præcedenti capite. Aduertendum eſt, diuerſas eſſe eorum obligationes pro lucrandis Indulgentijs in hac vita ab illis, quibus redduntur capaces adiutorij Virginis poſt mortem, & non diſtinguere illa ab iſtis, cauſa fuit confuſionis, & incertitudinis earumdem obligationum: nos igitur primo loco explicabimus obligationes neceſſarias pro obtinendis indulgentijs, & gratijs ſpiritualibus in hac vita, deindè obligationes pro adiutorio Virginis in altera.

2 Quo ad priores igitur primo loco requiritur, vt fideles ingrediantur aliquam Sodalitatem Scapularis canonicè erectam: pro quo ingreſſu duo arbitror eſſe neceſſaria, alterum, vt recipiant

Scapulare benedictum ab aliquo Prælato noſtri Ordinis, vel ab habente ab eo auctoritatem. Alterum, vt deſcribantur in libro alicuius Confraternitatis; Primum omnes admittunt, & quia Scapulare recipitur, & geſtatur à Confratribus ad honorem Dei Genitricis Virginis Mariæ, tamquam ſignum, & memoriale indumentorum eius, quæ ex ſententia Sanctorum Patrum non ſerica fuerunt, ſed lanea, & natiui coloris, rationi conſonum eſt, vt ſcapulare ſit laneum natiui coloris, griſei ad nigredinem tendentis.

3 Exiſtimant nonnulli pro completo ingreſſu in Confraternitatem ſufficere, quòd fideles ſcapulare benedictum à Prælato Ordinis recipiant, etiamſi non deſcribantur in aliquo libro Confraternitatis. Ego autem cenſeo iſtud ſecũdum etiam eſſe neceſſarium ad hoc, vt lucrari poſſint Confratres Indulgentias à Paulo Quinto conceſſas: & ducor, quia nullus dubitat potuiſſe Pontificem concedere Confratribus Indulgentias cum hac conditione, vt deſcriberentur in aliquo libro Confraternitatis, quo in caſu certum eſt, quòd per ſolam receptionem habitus, niſi etiam deſcriberentur in aliquo libro Cõfraternitatis, Indulgentiarũ capaces non efficerentur, quòd autem de facto Indulgentias ſub hac conditione conceſſerit, ex eo colligimus, quia illas conceſſit deſcriptis, & deſcribendis.

4 Nec obſtat quòd Pontifex concedendo

primam

primam Indulgentiam pro ingreſſu, ſolùm mentionem faciat de ſuſceptione habitus, his verbis, *omnibus vtriuſquè ſexus Chriſtifidelibus, qui Confraternitatem vbiquè locorum tam hactenus canonicè (vt præfertur) inſtitutam, quam deinceps vt infrà inſtituendam, de cætero ingredientur, & habitum receperint, die primo eorum ingreſſus, ſi verè pœnitentes, & confeſſi, ſanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ſumpſerint, plenariam &c.* quia dum ſtatim alias Indulgentias concedit deſcriptis, vel deſcribendis per hæc verba. *Ac tam ipſis pro tempore deſcribendis, quam iam deſcriptis in dicta Confraternitate; Confratribus, & Conſororibus etiam verè pœnitentibus &c.* ſupponit, quòd Confratres in ipſo ingreſſu in aliquo libro Confraternitatis deſcribantur.

5 Sed obijciunt primò, fideles fieri noſtri, vel cuiuſlibet alterius Ordinis religioſos, & fratres per ſolam habitus benedicti ſuſceptionem, efficiquè capaces Indulgentiarum religionum, abſquè eo quòd in aliquo libro religionis deſcribantur: quarè ergò etiam ingredi nequeunt in noſtram Confraternitatem Scapularis, fieriq. eius Confratres, ac Indulgentiarum capaces, per ſolam habitus ſuſceptionem? Reſpondeo me non inficiari, inſtitui poſſe ſodalitatem aliquam Scapularis, pro cuius ingreſſu ſufficiat habitum benedictum recipere: ſed dico, nunc Confraternitatem noſtri Scapularis talem eſſe, vt fideles

illam completè nõ ingrediantur, nec efficiantur capaces Indulgentiarum, niſi præter habitus ſuſceptionem, in aliquo libro Confraternitatis deſcribantur, quia Indulgentiæ, vt dixi, expreſsè ſunt conceſſæ deſcriptis, & deſcribendis. & ſi Indulgentiæ Religionum etiam conceſſæ fuiſſent fratribus deſcriptis, & deſcribendis, vtrique pro earum conſecutione non ſat eſſet fideles recipere habitum religionis, id autem modò non eſt neceſſe, quia ſimpliciter, & abſolutè illis conceſſæ fuerunt.

6 Et ex his facilè poſſumus reſpondere ad aliam ſecundam obiectionem, quam vidi in quorumdam ſcriptis, poſſe ſcilicet aliquem fieri militem Principis per ſolam eius deputationẽ, vel cinguli militaris traditionem, efficique ſtipendij militibus promiſſi capacem, eſtò quòd in albo non deſcribatur, & pari ratione fideles per ſolam habitus traditionẽ à Superiore, fieri poſſe Confratres Scapularis, & capaces ſtipendij (vt ità dicam) Indulgentiarum Confratribus Scapularis promiſſi, etiamſi in albo Confraternitatis non deſcribantur: id enim totum concedo de poſſe, nego autem de facto, & ſine dubio, ſi ſtatuiſſet Princeps nõ eſſe ſoluendum ſtipendium, niſi militibus in albo deſcriptis, miles ab eo factus per ſolam cinguli militaris traditionem, abſquè deſcriptione in albo, non poſſet ſtipendium prætendere, niſi Princeps in ſuo ſtatuto

diſpenſaret, cum igitur Pontifex Indulgentias conceſſerit deſcriptis, & deſcribendis in albo Confraternitatis, nullus per ſolam habitus ſuſceptionem illas obtinere poteſt.

7 Obijciunt tertiò, non conſtare, quòd quãdo ſanctiſſima Virgo Scapulare dedit pro Fratribus, & Confratribus Beato Simoni Stoch Anglico deſcriberentur tunc Confratres in aliquo libro, quarè modò illis ſine fundamento tale onus imponitur? Reſpondeo primò, nec conſtare, quòd non deſcribebantur. Reſpondeo ſecundò, me loqui de requiſitis pro ingreſſu in Confraternitatem Scapularis ad hoc, vt fideles efficiantur capaces indulgentiarum, nec iſtud onus deſcribendi in libro Confraternitatis ad hunc effectum voluntariè, & ſine fundamento imponitur, cum, vt ſæpè dixi, Indulgentiæ fuerint conceſſæ deſcriptis, & deſcribendis.

8 Et ab iſta noſtra ſententia in praxi nullo modo recedendum eſt, nè Confratres noſtri exponantur periculo non lucrandi Indulgentias, eſtò enim, quòd ſit probabilis opinio exiſtimantium pro ingreſſu in Confraternitatem non requiri, niſi habitum benedictum recipere: nihilominùs iſta opinio probabilis exiſtimata, ſi non eſt vera, ad aſſequendas indulgentias non ſufficit, quamuis enim probabilis opinio ſufficiat ad excuſandum à peccato, qui illam ſequuntur, & ad aliquos alios effectus, puta ad abſoluendum

à pec-

à peccatis, non tamen ad effectum obtinendi Indulgentias, niſi veritati innitatur.

9 Secundò poſtquam ingreſſi fuerint Confraternitatem, debent continuè, & de die, & de nocte geſtare Scapulare, non in pera, vel ad cingulum, vt faciunt nonnullæ mulieres, ſed ad collum pendens, ſcapulare enim ex ſua natura expoſtulat, vt ad collum pendens deferatur, quemadmodum biretum, vel pileus exigit, vt in capite, non in alia corporis parte teneatur, & pro coniugatis ſcrupuloſis aduertendum, quòd ſcapularis delatio nullo modo illicitũ reddit vſum matrimonij.

10 Quamuis paſſim à multis dicatur, quòd omnes Confratres noſtri tenentur abſtinere ab eſu carnium in feria quarta, ſeu in die Mercurij, & quòd qui ſciunt legere, ad penſum quotidianum Officij parui B. Virginis obligati ſint, & ignari literarum ad recitandum quotidiè ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam; Nihilominùs ad neutrum horum adſtricti ſunt ad hoc, vt efficiantur capaces Indulgentiarum, & gratiarum, quæ illis à Sede Apoſtolica fuerunt conceſſæ; verum tamen eſt, quòd ſi Officium B. Virg. recitauerint, Indulgentiam centum dierum, & ſi ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam, quadraginta dierum, ex Indulto Pauli Quinti, vt ſuprà dictum eſt, conſequentur. Nihilominùs, quia ab-

ſtinentia ab eſu carnium in die Mercurij apud omnes Confratres antiqua eſt, & immemorabilis, nullo modo illam debent omittere.

11 At ſi loquamur de ingreſſu in noſtrã Confraternitatem in ordine ad ſpeciale adiutorium B. Virg. poſt mortem, non caret probabilitate, quòd pro eo ſufficiat habitum benedictum recipere, nam in quodam tranſumpto Bullæ Alexandri Quinti referentis aliam Bullam Ioannis Vigeſimi ſecundi, ex qua, tamquam ex primo originali, deducuntur obligationes Cõfratrum, non iniungitur, quòd ipſi debeant deſcribi, nec de deſcriptione vlla fit mentio, ſed ſolùm quòd *Habitus ſancti ſigna ferant*.

12 Et ſi quis obijciat in quadam petitione à Religione, & à Confratribus pro priuilegiorum Confraternitatis confirmatione porrecta Clementi Septimo, & relata in aliàs citata Conſtitutione, *Ex clementi Sedis Apoſtolicæ*, legi iſta verba, *ſanè pro parte dilectorum &c. Nobis nuper exhibita petitio continebat, quòd aliàs fel. record. Ioannes XXII. & Alexander V. Romani Pontifices prædeceſſores noſtri, vniuerſis, & ſingulis Chriſtifidelibus, qui Confraternitatem de Monte Carmelo ingredi, ſeu Confratrum Confraternitatum huiuſmodi numero aſcribi, ipſiuſquè ſtatuta obſeruare, ac Habitum dicti Ordinis deferre, &c.* ex quibus verbis colligitur, quòd etiam tempore Ioannis XXII. fideles in ingreſſu in Confraternita-

tem

tem numero Confratrum aſcribebantur, dicere poſſumus, quòd hic aſcribi numero Confratrũ non importat in aliquo libro Confraternitatis deſcribi, ſed nomen dare in Confraternitatem, & in numero Confratrum computari, quòd fieri poteſt per ſolam Habitus benedicti ſuſceptionem.

13 Et iuxtà hanc probabilem ſententiam in partibus infidelium, vbi reperiuntur Chriſtiani, & non poteſt inſtitui Confraternitas, ſi ipſi ab habente auctoritatem Habitum benedictum recipiant, illumquè deferant, ac alia ſeruanda ſeruent, etiamſi non deſcribantur in aliquo libro Confraternitatis, Indulgentias vtiquè lucrari non poterunt, nihilominùs poſt mortem, ſi in gratia deceſſerint, capaces erunt adiutorij B. Virg.

14 Primò loco igitur pro obtinendo præfato adiutorio debent fideles ingredi Confraternitatem Scapularis, illud ab habente auctoritatem recipiendo, & etiam, ſi fieri poterit, in aliquo libro Confraternitatis deſcribi, vt magis ſecuri ſint. Secundò, Habitum continuè deferre. Tertiò, vt ex citata Bulla Clementis Septimi colligi poteſt, mulier virgo in eius ingreſſu in Cõfraternitatem, caſtitatem, vidua continentiam, coniugata autem iura Matrimonij, prout ſancta Eccleſia præcipit, promittere tenetur, & obſeruare; circà quam obligationem. Notandum pri-

mò; quòd quæ diximus de mulieribus, quo ad promiſſionem faciendam de obſeruanda caſtitate ſui ſtatus, intelligenda etiam ſunt de viris. Secundò, promiſſionem hanc non habere rationem veri voti, ſed ſimplicis tantùm propoſiti. Tertiò, eam non ità eſſe intelligendam, vt virgo, exempli cauſa, toto tempore vitæ ſuæ teneatur caſtitatem virginalem obſeruare, poteſt enim ſtatum mutare, tranſeundo ad nuptias, & tunc erit obligata ad iura Matrimonij. Quartò, quamuis Confratres teneantur in ingreſſu non ſolùm promittere caſtitatem ſui ſtatus velle obſeruare, ſed etiam illam obſeruare, id non eſt ita ſtrictè, & rigoroſè intelligendum, vt ſi quis poſtea ob humanam fragilitatem labatur in peccatum carnis, reddatur irremiſſibiliter incapax adiutorij Virginis, ſi enim poſtea reſipiſcat, & in gratia decedat, illi ſuum adiutorium B. Virgo non denegabit, nam etiam in Euangelio Chriſtus Dominus cuidam adoleſcenti percunctanti. Magiſter, quid faciendo vitam æternam poſſidebo, reſpondet, Serua mandata; & nihilominùs certum eſt, quòd fideles quamuis pluries diuina mandata tranſgrediantur, ſi tamen in ſe reuerſi pœniteant, & in gratia Dei decedant, vitæ æternæ poſſeſſionem adipiſcuntur.

15 Quartò, qui ſciunt legere, tenentur recitare Horas Canonicas, & quia Horæ Canonicæ non ſolùm ſunt in Officio magno, ſed etiam

Digitized by Google

in paruo B.Virginis, ſat eſt vnum, vel alterum recitare, & quòd ſufficiat recitatio Officij parui, comprobat praxis antiqua Confraternitatis, & colligitur ex decreto ſupracitato S.Romanæ Inquiſitionis, imò Paulus V. Indulgentiam centum dierum conceſſit recitantibus, non magnum, ſed paruum Officium Virginis, & quia poteſt quis vnico actu pluribus obligationibus ſatisfacere, & vnico ieiunio obligationi præcepti Eccleſiaſtici, & obligationi voti, ordinatus in ſacris, recitando ſolum Officium magnum ſatisfacere poteſt obligationi, tum Ordinis ſacri, tum Confraternitatis.

16 Neſcientes autem literas tenentur in diebus ab Eccleſia præceptis ieiunare, & feria quarta, & Sabbato, niſi in aliquo ex his diebus Natiuitas D.N. occurrerit, à carnibus abſtinere; non me latet, nonullos religioſos noſtros piè exiſtimare, Confratres ignaros literarum, loco diuini Officij, teneri quotidiè recitare horas canonicas ad modum Laicorum noſtri Ordinis, videlicet, pro Matutinis viginti vicibus Pater noſter, & Aue Maria, exceptis Dominicis, & ſolemnibus diebus, in quorum Vigilijs, ſeu Matutinis prædictum numerum duplicare debent, ſepties autẽ eaſdem orationes in Laudibus Matutinis, & in alijs horis, præter Officia veſpertina, in quibus eas quindecies recitare tenentur; nihilominus in nulla Bulla quicquam conſtat

Digitized by Google

de iſta obligatione, ſed ſolùm, quòd qui non noſcunt literas, loco officij debent ieiunare in diebus ab Eccleſia præceptis, & feria quarta, ac Sabbato à carnibus abſtinere.

17 Qua autem ratione paulò antè diximus, quòd ſi quis Confrater aliquando peccauerit cõtrà caſtitatem, & poſtea reſipuerit, adiutorio Virginis poſt mortem non priuabitur, ità modò affirmamus, quòd ſi quis omiſerit aliquoties recitare diuinum officium, vel eccleſiaſtica ieiunia non ſeruauerit, vel feria quarta, & Sabbato carnes comederit, ſi tandem poſtea in ſe reuerſus pœnituerit, & firmiter ſeruanda ſeruare propoſuerit, præfati adiutorij compos efficietur.

18 Exiſtimant etiam nonulli ex noſtris, probabile eſſe, quòd Patres confeſſarij, quo ad Confratres impotentes ad ieiunium, illud valeant in alia opera pia æquiualentia commutare, id enim de benignitate B. Virg. gratiam hanc concedentis piè credi poteſt, cum videamus, quòd Romani Pontifices, quoties pro lucrando Iubileo aliquod ieiunium imponunt, confeſſarijs dant facultatem, vt illud valeant in alia opera pia æquiualentia commutare pro impotentibus.

19 Addo nec aliquibus videri improbabile, quòd Confratres noſtri verè impotentes ieiunare, ob vel infirmitatē, vel ob paupertatem, à qua obligantur pro victu ſibi, & ſuæ familiæ procurando, quotidie laborare, vel ob aliquid aliud

impedimentum, nulla indigent diſpenſatione, & ducuntur, quia non videtur credibile, quòd B. Virg. voluerit præfatos impeditos obligare ad ieiunium toto tempore vitæ duraturum, quarè videtur probabile huiuſmodi impotentibus, ſi ipſi alia ſeruanda ſeruauerint, B. Virginem ſuum ſpeciale adiutorium non denegaturum, ſecùs autem dicendum eſt de illis, qui poſſunt vtiquè ieiunare, ſed ex benignitate Eccleſiæ non obligantur, vt iuuenes ante vigeſimum primum annum.

20 Et hanc ſententiam nonnulli docti viri noſtræ Religionis probabilem eſſe iudicarunt, & tandem in tranſumpto Bullæ Alexandri V. de quo ſuprà, legimus nonnulla verba, quibus à Virgine Confratribus Scapularis ieiunium in diebus ab Eccleſia præceptis iniunctum fuit, quæ Nobis apertè fauent, & ſunt tenoris ſequẽtis. *Habeant vitam ieiunam ducere diebus quos ſancta iubet Eccleſia niſi neceſſitatis cauſa alioqui traditi eſſent impedimento:* quarè ſacerdos, qui fidelibus Habitum benedictum imponit, & illos admittit in Confraternitatem, debet verè impotentes ad ieiunium admonere, quòd nec iure Confraternitatis ad ieiunia Eccleſiaſtica obligati ſunt.

21 Circà obligationem abſtinendi à carnibus die Mercurij, & Sabbati, cum illa fuerit impoſita, tum Fratribus, tum Confratribus, ſine

dubio eodem modo de omnibus eſt intelligenda,& explicanda, quarè ſciendum, quòd dum in regula noſtra eſus carnium prohibetur,nomine carnium intelligere debemus, nedum veras carnes, ſed etiam quæ cum carnibus magnam habent propinquitatem, vt ſunt ſanguis, lardũ, & ſagina, & quæ per concoctionem cum carnibus de illarum qualitate participant,vt ſunt ius, legumina,olera,& alia pulmenta, idquè ex noſtra regula colligitur.

22 Nam cum in prima ab Alberto tradita eſus carnium ſine vlla exceptione interdictus eſſet, Innocentius Quartus in eius mitigatione permiſit, vt Fratres in itinere, nè eſſent hoſpitibus oneroſi, poſſent pulmentum cum carnibus comedere, quæ exceptio firmat Regulam in contrarium;quòd nimirum in proprijs Conuentibus, ità Fratribus interdicta eſt caro,vt nec valeant edere pulmentum coctum cum carnibus, quòd ſi Regula interdicendo eſum carnium, interdicit pulmentum coctum cum carnibus,multò magis interdicit lardum, & ſaginam, ſeu pinguedinem,quia iſta habent maiorem affinitatem cum carnibus,quarè etiam ſi nonnulli ſentiant, quòd in Regno Siciliæ, in quibus licitus eſt vſus lacticiniorum, ſit etiam,attenta conſuetudine, & plurimorum Doctorum ſententia, licitus vſus lardi,& ſaginæ ab huiuſmodi tamen vſu Fratres noſtri in ieiunijs à noſtra Regula præceptis ſe

abſti-

abſtinere debent in illo Regno, atque etiam ab vſu pulmenti coĉti cum carnibus.

23 Cum igitur ad eandem abſtinentiam à carnibus teneantur noſtri Confratres, dicendum quòd nec ipſi in proprijs domibus poſſunt cōmedere ſanguinem, vel lardum, vel ius, vel pulmentum coctum cum carnibus, probabile tamen eſt, quòd ſicut Fratribus in itinere, nè ſint hoſpitibus oneroſi, permiſſus eſt vſus pulmenti cocti cum carnibus, ſic etiam, ſi vir nolit, præparare proprium pulmentum pro vxore, vel filio, vel filia, permiſſum ſit illis in propria domo, nè marito, vel patri ſint oneroſi, pulmentum cum carnibus comedere.

24 Quoniam autem Glorioſa Virgo animabus nedum Confratrum, ſed etiam Fratrum in Purgatorio exiſtentibus ſuum adiutorium promiſit, ſine dubio, ad hoc, vt fratres noſtri, & Moniales ſint dicti adiutorij capaces, non eſt neceſsè, quòd Confraternitatem ingrediantur, ſed ſufficit, quòd Religionem fuerint ingreſſi; An autem lucrari poſſint Indulgentias Confratribus conceſſas, etiamſi non ingrediantur Confraternitatem, non eſt adeò certum, multi quidem ex noſtris affirmant, quia cum Confratres recipiant à Religione, vel à Superiore Religionis Indulgentias communicatas, multò magis, ipſi Fratres, abſque eo quòd Confraternitatem ingrediantur, illis gaudere poſſunt.

Digitized by Google

25 Ego tamen oppoſitum ſentio, & ducor, quia Paulus V. ſuas proprias, peculiares, diſtinctaſquè Indulgentias immediatè conceſſit, tum Fratribus, & Monialibus cuiuſuis Ordinis, tum Confratribus cuiuſuis Confraternitatis; Ità vt Fratres, & Moniales ex eo, quòd ingreſſi ſunt Religionem, ſuas proprias ſibi conceſſas Indulgentias conſequi valeant, & Confratres ſimiliter ſuas, & ſuæ Confraternitatis, nec exiſtimandum eſt, quòd Confratres noſtri à nobis, vel à noſtro Generali Indulgentias communicatas recipiant, quaſi Pontifex illas nobis immediatè conceſſerit, & mediatè Confratribus, quo pacto Indulgentiæ, & gratiæ ſpirituales immediatè nobis conceſſæ, mediatè noſtris Tertiarijs conceſſæ, & communicatæ intelliguntur, ſed immediatè illis à Sede Apoſtolica indultæ fuerunt, vt conſtat ex tenore Bullæ, *Cum certas*. ſuprà relatæ, nec alia ratione eis communicantur à Religione, niſi quatenùs Generalis, auctoritate ſibi attributa a Paulo V. in dicta Bulla, inſtituit Confraternitatem, cum expreſſa, & ſpecifica communicatione Indulgentiarum, quæ tamen non ipſi, nec nobis, ſed Confraternitati, & Confratribus immediatè à Pontifice fuerunt conceſſæ.

26 Et ob id cenſeo, quòd etiam ſi Fratres noſtri ex eo, quòd ſunt Religionem ingreſſi, habitum geſtant &c. Indulgentias ſibi immediatè conceſſas à Pontifice lucrari poſſint, nihilominùs

nùs ſi participes eſſe velint Indulgentiarum Cõfraternitatis, quas idem Pontifex illi immediatè conceſſit, teneantur Confraternitatem aliquam canonicè erectam ingredi, per nouam Habitus benedicti ſuſceptionem, & in illius libro deſcribi; Certum enim eſt, quòd quando quis Religionem ingreditur, & habitum recipit, nihil de ingreſſu in Confraternitatem cogitat, ſed ſolùm intendit Religionem ingredi; Cum igitur actus agentium vltrà eorum intentionem nihil operentur, dicendum ſuſceptionem habitus, cum intentione tantùm ingrediendi Religionem, nõ operari ingreſſum in Confraternitatem, & quòd propterea fratres de nouo, dummodò ante ingreſſum in Religionem non fuerint de Confraternitate Scapularis, debent recipere habitum benedictum, cum intentione ingrediendi Confraternitatem, & in libro Confraternitatis deſcribi; vel ſi quis contendat, ſufficere pro ingreſſu in Confraternitatem habitum benedictum recepiſſe in ingreſſu Religionis, debent ſaltem in libro alicuius Confraternitatis deſcribi.

27 Dices noſtris Fratribus, Monialibus, & Sororibus conceſſas fuiſſe peccatorum remiſſiones, & gratias Confraternitatis, nedum noſtri, ſed etiam cuiuſuis alterius Ordinis à Clemente Septimo in ſæpè citata Bulla, *Ex clementi Sedis Apoſtolicæ*, per hæc verba, *ipſoſquè Fratres, Moniales, & Sorores, perſonas, Monaſteria, domus, Ec-*

cleſias,

cleſias, & alia loca huiuſmodi omnibus, & ſingulis priuilegijs, immunitatibus, exemptionibus, Indulgentijs (citrà tamen plenarias) peccatorum remiſſionibus, & gratijs, quibuſuis Congregationibus dicti, & aliorum ordinum etiam Mendicantium Fratribus, & perſonis, ac Confraternitatibus ſuæ profeſſioni non contrarijs, aliſſquè Ordinibus quibuſcumquè etiam non Mendicantium quomodolibet conceſſis, & concedendis, vti, frui, & gaudere poſſe, atque debere in omnibus, & per omnia perindè, ac ſi eis conceſſa fuiſſent decernimus; nec non pro potiori cautela, ea omnia etiam de nouo concedimus.

28 Et quia poſſet quis dicere à præfata conceſſione per hanc clauſulam, *citrà plenarias*, excludi indulgentias plenarias, additur alia amplior conceſſio omnes Indulgentias abſque vlla exceptione includens facta pro Fratribus diſcalceatis noſtri Ordinis, & per communicationem priuilegiorum nobis etiam, à Clemente VIII. ſub die 20. Martij 1594. tenoris ſequentis. *Nec non prædicta, & omnia videlicet priuilegia, indulta, immunitates, exemptiones, indulgentias, & gratias, & alia quæcumque dicti, & aliorum ordinum etiam Mendicantium Fratribus, perſonis, & bonis Confraternitatibus, & alijs pijs locis, vel aliàs quomodolibet prædictis Ordinibus, domibus, & eorum bonis conceſſa, & concedenda (dummodo ſacroſancto Concilio Tridentino, Regulæ primitiuæ, & eorum Conſtitutionibus non aduerſentur) prædictis Fra-*

tribus

tribus diſcalceatis Ordinis B. M. V. de Monte Carmelo domibus, & eorum bonis eodem omninò, ſimiliquè modo competere verè, & propriè, ac ſi eiſdem ſpecialiter conceſſa eſſent, præſentibus pro expreſsis, ac ſi de verbo ad verbum inſererentur, haberi volentes, decernimus, & ſtatuimus, & ſi opus eſt, eadem nunc concedimus, & impertimur. Quòd ſi pręfati duo Pontifices Indulgentias omnibus Confraternitatibus conceſſas, & concedendas nobis etiam impertiti ſunt, conſequenter dicendum; quòd nos valemus aſſequi Indulgentias noſtræ Confraternitatis, etiam ſi illam non ingrediamur.

29 Huic rationi manus libenter darem, niſi obſtaret Bulla Pauli V. *Romanus Pontifex*, ſub die 23. Maij 1606. in qua Sanctitas ſua conceſſis nonnullis Indulgentijs communibus, tum Monachorum, tum Mendicantium Regularibus, perpetuò reuocauit, caſſauit, annullauit omnes, & ſingulas Indulgentias quibuſuis ordinibus, & Inſtitutis, etiam Mendicantibus, per quoſcumquè Romanos Pontifices prædeceſſores ſuos, & per ſe ipſum, & Sedem Apoſtolicam conceſſas, confirmatas, & innouatas. Stante enim hac generali reuocatione, etiam ſi antè illam Fratres noſtri, attentis conceſſionibus Clementis VII. & Clementis VIII. poſſent frui Indulgentijs cuiuſuis Confraternitatis noſtri, & aliorum ordinum, nunc tamen non poſſunt, niſi, vt dictum

eſt,

eſt, aliquam Confraternitatem ingrediantur.

30 Sed aliquos audiui interdum declinantes in alterum extremum, aſſerentes nimirùm, quòd Fratres noſtri nullo modo poſſint gaudere Indulgentijs noſtræ Confraternitatis, nec Cõfraternitatem ingredi, tum quia Confraternitas eſt inſtituta pro ſæcularibus, quandoquidem ſimiles Confraternitates Sacra Congregatio ſuper Indulgentijs in literis à nobis cap. 1. relatis appellat Confraternitates ſæcularium, tum quia Paulus V. ſuas proprias Indulgentias conceſſit Religionibus, & ſuas proprias vnicuiquè Confraternitati, quaſi eius intentio fuerit, quòd Religioſi tantùm Indulgentias Religionum lucrari debeant, & poſſint, & Confratres tantùm Indulgentias ſuæ Confraternitatis.

31 Ego tamen exiſtimo, quòd etiam ſi ſæculares nequeant Indulgentias Religionum aſſequi, niſi mutent ſtatum, & efficiantur Religioſi, cum ſtatus Religioſus, & ſtatus ſæcularis non ſe compatiantur, & Indulgentiæ Religionum tantùm Religioſis conceſsæ fuerint; nihilominùs quòd Religioſi abſquè ſui ſtatus mutatione poſſint eſse de Confraternitate Scapularis, Roſarij, &c. quid enim obſtat, quòd Religioſus Dominicanus ſuſcipiat noſtrũ Scapulare, noſtramquè Confraternitatem ingrediatur, & noſtri Religioſi Confraternitatem Roſarij? effici igitur poſſunt Religioſi de hac, vel illa Sodalitate, &

illius Indulgentiarum capaces reddi, quia Indulgentiæ Confraternitatum non fuerunt conceſſæ ſæcularibus tantùm, ſed omnibus vtriuſquè ſexus christifidelibus, nam Paulus V. concedendo Indulgentias Confratribus noſtris in citata Bulla, *Cum certas*, ait, *omnibus vtriuſquè ſexus chriſtifidelibus, qui Confraternitatem vbiquè locorum, tam hactenùs inſtitutam, quam deinceps inſtituendam, de nouo ingredientur, & habitum receperint die prima illorum ingreſſus &c.* nec S. Congregatio ſuper Indulgentijs Confraternitates vocat Confraternitates ſæcularium, quia illas poſſint tantùm ſæculares ingredi, ſed quia pro ſæcularibus principaliter inſtitutæ fuerunt, & maiori ex parte cōſtant ex ſæcularibus; & iam poſitum eſt in praxi, vt Fratres, & Moniales quarumcumquè Religionum ingrediantur tum in Confraternitatem Scapularis, tum in Confraternitatem Roſarij.

32 Nec ex eo quòd Paulus V. conceſſit ſuas proprias Indulgentias Religionibus, & ſuas proprias Confraternitatibus, licèt inferre, quòd Religioſi nequeant Indulgentias Confraternitatum conſequi, ſed quòd Religioſi, vt Religioſi, non niſi Indulgentias Religionibus conceſſas lucrari poſſunt, at ſi aliquam ingrediantur Confraternitatem, illius Indulgentijs, non vt Religioſi, ſed vt Confratres, frui valebunt, & ſimiliter ſæcularis Confrater vnius Confraternitatis, licèt vt

Con-

Confrater poſſit Indulgentias tantùm ſuæ Confraternitatis obtinere, ſi tamen efficiatur Religioſus, tunc poterit vt Religioſus Indulgentijs Religionum, & vt Confrater Indulgentijs ſuæ Confraternitatis gaudere; licèt enim mutet ſtatum de ſæculari in Regularem, non tamen deſinit eſſe de Confraternitate, in quam antequam efficeretur Religioſus, ingreſſus fuerat.

Qui poſsint Confraternitatem Scapularis inſtituere. Cap. XIII.

1 ANtè Paulum Quintum nedum Generalis poterat inſtituere Cõfraternitatem Scapularis in toto Orbe, ſed etiam vnuſquiſque Prouincialis intrà limites ſuæ Prouinciæ, & ità erat in praxi, at Paulus V. in alia citata Bulla; *Cæleſtes Eccleſiæ theſauros*, & in Bulla, *Cum certas*, in quibus antiquas Confraternitatis Indulgentias reuocauit, & nouas conceſſit, auctoritatem hanc ſoli Priori Generali Ordinis, & in eius abſentia illius Vicario Generali, tribuit, per hæc verba, *Ac dilecto filio nunc, & pro tempore exiſtenti Priori Generali dicti Ordinis Carmelitarum, vel illo abſente eius Vicario Generali, vt huiuſmodi Confraternitatem B. Mariæ de Monte Carmelo vbiuis locorum extrà Vrbem erige-*

re, & inſtituere, illiquè omnes prædictas Indulgentias, &c. communicare ſimiliter liberè, & licitè poſſit, & valeat auctoritate Apoſtolica tenore præſentium concedimus, & impartimur.

2 Circà auctoritatem à Paulo V. conceſſam Vicario Generali inſtituendi Confraternitatem Scapularis abſente ipſo Generali, notandum eſt hic, non eſſe ſermonem de quocumquè Vicario Generali, ſed tantùm de Vicario Generali, quem Generalis inſtituit Romæ, & cui dat ſuas vices, quando ſe ab Vrbe abſentat, & quia Pontifex auctoritatem hanc huiuſmodi Vicario impartitur independenter ab ipſo Generali, vt patet ex verbis ſuprà relatis, non eſt neceſſaria noua commiſſio, & delegatio ipſius Generalis: quia tamen Prælati Regulares poſſunt limitare, & reſtringere, ac etiam tollere ſuis ſubditis vſum quorumcumquè priuilegiorum, etiam à Sede Apoſtolica conceſſorum, ita quòd illi nequeant talibus priuilegijs vti, poteſt Pater Generalis Ordinis impedire ſuum Vicarium Generalem, ne dicta facultate inſtituendi Confraternitatem vtatur.

3 Et quia in noſtra Religione reperitur Vicarius Generalis Congregationis Mantuanæ, cum ipſe poſt publicationem primæ Bullæ Pauli Quinti, *Cæleſtes Eccleſiæ theſauros*, propoſita ſupplicatione in Congregatione Illuſtriſſimorũ S.R.Eccleſiæ Cardinalium à Sanctiſs. D. N. In-

dulgentiarum moderationi præfectorum prætenderet ſibi quoquè competere ius ſecularium Confraternitates inſtituendi, *Illuſtriſsimi Domini declararunt non ad Congregationis Mantuanæ Vicarium, ſed ad ipſum Ordinis Generalem ſolummodò ſpectare huiuſmodi Confraternitatis inſtitutionem. Romæ die* 11. *Auguſti* 1606.

4 Nihilominùs poſtea dictus Vicarius Generalis obtinuit à Paulo V. auctoritatem inſtituendi Confraternitatem noſtram vbiuis locorum extrà Vrbem in Eccleſijs eiuſdem Congregationis per aliam Bullam, *Cum certas*. Romæ apud S. Mariam Maiorem die 25. Nouembris 1606. per hæc verba, *At dilecto filio nunc, & pro tempore exiſtenti Vicario generali Congregationis Mantuanæ eiuſdem B. Mariæ de Monte Carmelo, vel eo abſente illius vice Vicario, vt huiuſmodi Confraternitatem in eiuſdem Congregationis Eccleſijs vbiuis locorum extrà Vrbem erigere, & inſtituere, illiquè omnes ſupradictas Indulgentias, & gratias ſpeciales, ſeruata tamen forma præſcripta in Conſtitutione eiuſdem Clementis prædeceſſoris, ſuper dictarum Confraternitatum aggregationibus edita, communicare ſimiliter liberè, & licitè poſſit, & valeat, tenore præſentium facultatem concedimus, & impartimur*.

5 Cum autem in noſtro Ordine reperiantur tres ſupremi Generales, vnus, qui ſimpliciter, & abſolutè Generalis Ordinis Carmelitarum nun-

cupatur, & duo Generales Ordinis Diſcalceatorum, qui primitiuam Regulam profitentur, alter Congregationis Hiſpaniarum, & alter Congregationis S. Eliæ, poſt editas ſupracitatas duas Bullas Pauli V. in quibus à Sua Sanctitate facultas inſtituendi Confraternitatẽ Scapularis vbiuis locorum tribuitur Priori Generali Ordinis Carmelitarum, cum neuter Generalis Diſcalceatorum ſit, dicaturquè Generalis Ordinis Carmelitarum, ſed huius, vel illius Congregationis, dubitatum fuit, an ius inſtituendi Confraternitatem Scapularis competeret pręfatis duobus Generalibus Diſcalceatorum, & S. Congregatio ſuper Indulgentijs de hoc conſulta, declarauit competere, & eius declarationem authenticam dum fungeremur officio Procuratoris Generalis Ordinis, vidimus in Archiuio Tranſpontinæ Romæ.

6 Et quia attenta forma præſcripta à Clemente Octauo in ipſa citata Conſtitutione. *Quæcunque à Sede Apoſtolica*, non niſi vna eiuſdem tituli in eodem loco eſſe poteſt Confraternitas, & in multis locis Patres Ordinis, & Patres Diſcalceati habent fundata Monaſteria, ad ſeruandam inter eos bonam pacem; Anno Domini 1616. die 24. Auguſti Pater Generalis Ordinis, Pater Præpoſitus Generalis Congregationis S. Eliæ, & Pater Procurator Generalis Congregationis Hiſpaniarum in hanc deuenerunt con-

cordiam, vt vbi Fratres Ordinis erectam iam habuerint Confraternitatem Scapularis in ſuis Eccleſijs, poſſint Fratres Diſcalceati Scapulare petentibus concedere, ſodaleſquè ita admittere, vt eo ipſo in dictam Confraternitatem in Eccleſijs Ordinis erectam, cenſeantur adſcripti, & eiſdem Indulgentijs, gratijs ſpecialibus, priuilegijs, & indultis, quibus cæteri Confratres frui poſſint, & pari ratione ſi Patres Diſcalceati Confraternitatem priùs erexerint in ſuis Eccleſijs, poſſint Patres Ordinis Scapulare petentibus cōcedere, ſodaleſquè ità admittere, vt eo ipſo in Diſcalceatorum Confraternitatem cenſeantur adſcripti, poſſintquè Indulgentias, gratias ſpeciales, priuilegia, & indulta Confraternitatis conſequi.

7 Quo ad proceſſiones autem, quæ fieri ſolent à Confratribus Scapularis ſemel in menſe, & in die Commemorationis ſolemnis B. Mariæ Virginis, vel in Dominica immediatè ſequenti, conuenerunt, vt vbi Confraternitas in domibus Patrum Diſcalceatorum fuerit erecta, ipſiquè noluerint proceſſionem, ſiuè proceſſiones facere, poſsint eam, vel eas facere Patres Ordinis, & ſodales eis aſsiſtentes lucrari Indulgentias, perindè ac ſi in domibus Ordinis fuiſſet Confraternitas: & ſimiliter ſi in domibus Ordinis fuerit Cōfraternitas priùs erecta, noluerintquè ipſi Patres Ordinis proceſsionē, vel proceſsiones facere, poſ-

ſint eam, vel eas facere Patres diſcalceati, Confratreſquè eis aſſiſtentes, Indulgentiam conſequi, quam concordiam poſtea approbauit Paulus Quintus, illiquè inuiolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adiecit in Bulla, *Ad ea per quæ*, die 24. Aprilis 1617.

8 Interdum à noſtris dubitatum fuit, an Pater Generalis dictam facultatem inſtituendi Cõfraternitatem poſſit alijs delegare, & videtur affirmatiuè reſpondendum, quia de iure communi Commiſſarius Principis ex priuilegio perpetuo poteſt alijs ſuas vices delegare, facultas autem hæc Apoſtolica inſtituendi noſtram Confraternitatem eſt priuilegium perpetuum, quia illud conceſsit Paulus Quintus Priori Generali nunc, & pro tẽpore exiſtenti, nihilominùs quia nonnulli Iuriſperiti magni nominis in Vrbe à nobis ſuper hac difficultate conſulti, contrariũ cenſuerunt, nos, vt tutius, & cautius, & abſquè omni periculo procedamus in re tanti momenti, ſolemus per noſtras literas patentes Prouincialibus noſtris facultatem dare, examinandi, & approbandi, oblata illis occaſione, vbiquè intrà limites ſuarum Prouinciarum, Eccleſias illas, ſeu Cappellas, & Oratoria, in quibus requiſiti Confraternitatem noſtram inſtitui, erigi, & fundari expediens iudicauerint, illamquè per eaſdem literas in Eccleſijs, ſeu Cappellis, & Oratorijs, ſic examinatis, & approbatis à Prouincialibus

ex nunc pro tunc inſtituere, cum expreſſione omnium, & ſingularum Indulgentiarum, gratiarum, & priuilegiorum, quas, & quæ illi communicamus.

9 Cæterùm quia Clemens Octauus in citata Conſtitutione, *Quæcumquè à Sede Apoſtolica*, mentionem facit, tum de inſtitutione, tum de aggregatione Confraternitatum, ac de ſuperioribus, officialibuſquè tum inſtituentibus, tum aggregantibus Confraternitates, & multi confundunt inſtitutionem cum aggregatione, & tamen inter vnam, & alteram latum eſt diſcrimen, ſciendum, quòd inſtituere Confraternitatem eſt de nouo illam erigere, & fundare, eiquè dare nouum eſſe, abſquè dependentia ab vlla alia magis principali, at aggregare Confraternitatem eſt illam, iam inſtitutam, alicui magis principali vnire, & ad participanda eius priuilegia admittere, quarè Generalis noſter, qui habet à Sede Apoſtolica facultatem inſtituendi Confraternitatem Scapularis in toto orbe, illam, dum in diuerſis locis inſtituit, ſemper de nouo erigit, & fundat, abſquè dependentia vnius ab alia, omnibuſquè, & ſingulis immediatè eaſdem gratias ſpirituales à Sede Apoſtolica indultas communicat:

10 Quarè inter Confraternitates Scapularis, etiamſi vna ſit altera antiquior, nulla reperitur principalis, tamquam Archiconfraternitas,

à qua aliæ modo aliquo dependeant, ſed omnes ſunt æquè principales, & independentes. At ſuperiores, ſeu officiales, qui habent à Sede Apoſtolica facultatem aggregandi, ſunt ſuperiores, & officiales alicuius Confraternitatis principalis, quæ Archiconfraternitas appellatur, cui aggregant, & vniunt alias Confraternitates, alijs in locis iam inſtitutas ab Ordinarijs, illiſquè Indulgentias, & gratias ſpirituales ſuæ Archiconfraternitatis communicant, quarè omnes aliæ ab ipſa Confraternitate dependent, ab eaquè ſua priuilegia recipiunt.

Quæ forma ſit ſeruanda in erectione canonica Confraternitatis Scapularis. Cap. XIV.

1 VT inſtitutio, & erectio noſtræ Confraternitatis canonica ſit, & valida, non ſat eſt, quòd fiat ab habente auctoritatem, ſed etiam neceſſe eſt, vt ſeruetur forma tradita à Clemente Octauo in Conſtitutione, *Quæcumque à Sede Apoſtolica*, ſiquidem Paulus V. concedens Priori Generali auctoritatem inſtituendi Confraternitatem, dixit, *ſeruata tamen forma præſcripta in Conſtitutione felicis recordationis prædeceſſoris ſuper dictarum Confraternitatum*

aggregationibus, & inſtitutionibus edita, forma autem præſcripta à Clemente Octauo in inſtitutione canonica cuiuslibet Confraternitatis tria expoſtulat, primò, vt ſuperior vnam tantum Confraternitatem in ſuis, & quibuſcunquè alijs Eccleſijs erigat, & inſtituat, addidit S. Congregatio ſuper Indulgentijs, vt dum de nouo inſtituitur in aliquo loco vna Confraternitas, non ſit alia ſimilis in ipſo, & in alio ad tria milliaria propinquo loco, priùs erecta, & ob id in omni inſtitutione ponimus hanc clauſulam, *dummodò tamen alia ſimilis in ipſo, vel alio ad tria milliaria propinquo loco hactenùs erecta non fuerit*; verum tamen eſt per eandem Congregationem ſuper Indulgentijs, vt vidimus ſuprà, conceſſum fuiſſe ſuperiori habenti facultatem inſtituendi Confraternitatem, auctoritatem diſpenſandi ſuper præfata diſtantia, præhabito tamen prius conſenſu Ordinarij loci in ſcriptis, conceſſit etiam eadem Congregatio, quòd ſi tunc temporis reperiebatur vna Confraternitas eiuſdem inſtituti, & tituli in pluribus Eccleſijs eiuſdem loci erecta, poſſet confirmari, de cætero autem in inſtituendis Confraternitatibus ſeruandam eſſe diſtantiam, de qua ſuprà.

2 Secundò, debet ſuperior priùs habere conſenſum Ordinarij loci, cum literis eius teſtimonialibus, quibus Confraternitatis, & Congregationis erigendæ, & inſtituendæ pietas, & chri-

ſtianæ charitatis officia, quæ exercere cupit, apud eum comendentur. Tertiò, ſuperior Confraternitati, quam erigit, vel eius Confratribus, & Conſororibus ea tantùm priuilegia, eas Indulgentias, & facultates, aliaſquè gratias ſpirituales communicare debet, quæ ſuo ordini non per extenſionem, vel communicationem, ſed nominatim, & in ſpecie conceſſa, & conceſſæ ſunt, hancquè communicationem non ſub generali forma verborum, vel ad inſtar, ſed expreſsè, & in ſpecie facere tenentur. Quædam etiam alia decreuit in dicta Conſtitutione Clemens Octauus, quæ quia non ſpectant ad erectionem Confraternitatum, ſed ad bonum earum regimen, ad promulganda priuilegia, ad modum excipiendi, & expendendi eleemoſinas, & alia ſimilia, & propterea ad præſens noſtrum intentum non faciunt, conſultò omittimus.

3 Licèt autem facilè eſſet ex dicta Conſtitutione Clementis Octaui colligere formulam inſtituendi canonicè Confraternitates, placuit tamen Sacræ Congregationi ſuper Indulgentijs illam nobis (& alijs ordinibus etiam cõmunem) tradere tenoris ſequentis.

N. Ordinis N. Generalis.

4 R*Eligio noſtra cum inter alia priuilegia quibus à Sede Apoſtolica decorata eſt, facultatem habeat ſæcularium Confraternitates ſub inuocatione N. eiſquè ſpirituales gratias, priuilegia, &*

Indul-

Indulgentias communicandi, in huiuſmodi Confraternitatibus inſtituendis, ſi ad chriſtifidelium ſalutem promouendam expedire animaduertit, liberalem ſe præbere conſueuit, Nos igitur, qui Generalem totius Ordinis noſtri curam gerimus, ſperantes fore, vt ex hac ſpiritualium gratiarum participatione chriſtifideles ad deuotionem, & pietatem magis excitentur, Auctoritate Nobis à Summis Pontificibus conceſſa Confraternitatem N. in Eccleſia N. loci N. Diœceſis N. de conſenſu loci Ordinarij, qui eiuſdem Confraternitatis inſtitutum, pietatem, ac religionem, literis patentibus Nobis nuper exhibitis comendauit, dummodò tamen alia ſimilis in ipſo, vel alio ad tria milliaria propinquo loco hactenùs erecta non fuerit, per præſentes noſtras literas erigimus, & inſtituimus, illiſquè, & pro tempore exiſtentibus vtriuſquè ſexus Confratribus elargimur, & communicamus Indulgentias, priuilegia, & ſpeciales gratias, ſigillatim inferius deſcriptas, noſtræquè Confraternitati nominatim expreſsè cōceſſas per Breue Sanctiſs. D. N. Pauli Papæ Quinti tenoris ſequentis. Paulus &c.

Quibus omnibus Indulgentijs, & ſpiritualibus gratijs deſcriptis Confraternitatem ipſam nunc erectam, eiuſquè Confratres potiri, & gaudere poſſe decernimus, iuxtà felicis recordationis Clementis Papæ Octaui Conſtitutionē ſequentem. Clemens &c.

In quorum teſtimonium has literas fieri, & per noſtrum Secretarium ſubſcribi, & publicari manda uimus ſigilloquè Officij noſtri muniri. Dat. &c.

Formu-

Formulam hanc Confraternitates inſtituendi, & Indulgentias communicandi à ſel. record. Clemente Octauo præſcriptam, & in Congregatione Illuſtriſſimorum Cardinalium reformationi Indulgentiarũ Præpoſitorum, nuper recognitam, Religionis Carmelitanæ Superiori tradimus, vt illa in inſtitituendis, confirmandiſquè Confraternitatibus, ac Indulgentijs, & gratijs, quas à Sanctiſſimo D. N. Paulo V. obtinuit, communicandis vtatur, eamquè in proprio Statutorum libro deſcribi curet. In quorum teſtimonium haſcè noſtra manu ſubſcripſimus, & proprio ſigillo muniri iuſſimus. Datum Romæ 17. Maij 1606. Cardinalis S.Cæciliæ.

5 Quoniam autem pluries experti ſumus, quòd ſi noſtra Sodalitas ex benignitate Religionis inſtituta ſit in aliquo loco, in quo nondum habemus Monaſterium, & poſteà nobis offeratur opportuna occaſio ibidem fundandi Conuentum, Confratres ſodalitatis iam erectæ, qui in grati animi ſignum deberent fundationi omnem ferre opem, illi ſe opponunt, illamquè magis, quàm alij, nituntur impedire, quoties in aliqua exteri Eccleſia noſtram Confraternitatem inſtituimus, declaramus, nos non aliter intendere illam erigere, & fundare, niſi cum hac expreſſa conditione, quòd ſi nobis ſe obtulerit occaſio in eodem, vel in alio ad tria milliaria propinquo loco, acquirendi, vel fundandi de nouo aliquam Eccleſiam, Confratres ſodalitatis

noſtræ,

noſtræ, ibi iam erectæ nullo pacto, nec per ſe, nec per alios ſiuè directè, ſiuè indirectè dictæ nouæ fundationi, & acquiſitioni ſe opponant, & contradicant, aliquoduè afferant impedimentū, & ſi ſecùs fecerint, vel facere tentauerint, irrita reddatur, & nulla erectio Confraternitatis, & cū hac alia etiam conditione, quòd acquiſita, & fundata de nouo ibi Eccleſia à Religione, ad illam omnia bona Confraternitatis priùs erectæ, ſiuè mobilia, ſiuè ſtabilia fuerint, cum ipſa Confraternitate ſtatim ſine vlla requiſitione, petitione, & inſtantia, ad noſtram nouam Eccleſiam transferantur, & translata intelligantur, ad quæ omnia Confratres in ipſo limine fundationis Confraternitatis, ſe, ſuoſquè ſucceſſores obligabunt per inſtrumentum publicum.

6 Quæ hactenùs diximus intelligenda ſunt de nouis inſtitutionibus Confraternitatis faciendis poſt publicationem aliàs citatæ Conſtitutionis, *Quæcumque à Sede Apoſtolica* in locis, vbi priùs nulla fuerit erecta, nunc ſupereſt vt nonnulla dicamus de confirmatione, ſeu innouatione eiuſdem Confraternitatis antè editam dictam Conſtitutionem erectæ. Sciendum igitur quòd Clemens Octauus, vbi in præfata Conſtitutione formam præſcripſit inſtituendi, & aggregandi de nouo Confraternitates, non aliàs inſtitutas, & aggregatas, ſtatuit, & ordinauit, vt Cōfraternitates vbiuis locorū, quauis auctoritate inſtitutæ,

& ag-

& aggregatæ de nouo à Superioribus habẽtibus auctoritatẽ inſtituerentur, & aggregarentur iuxtà formam à Sanctitate Sua nouiſſimè approbatam, in Europa quidem infrà annum, & extrà Europam infrà biennium, à die publicationis dictæ Conſtitutionis in Romana Curia faciendæ computandos, alioquin dicto tempore elapſo, erectiones, inſtitutiones, & quæcumquè communicationes priuilegiorum, facultatum, Indulgentiarum, aliarumquè ſpecialium gratiarũ, & indultorum, & aggregationes illarum vigore ipſis conceſſæ, nullius eſſent roboris, & momenti, ac reuocatæ, & abolitæ cenſerentur eo ipſo.

7 Quoniam autem inter alia requiſita, quæ iuxtà formam traditam à Clemente Octauo inſtituendi Confraternitates neceſſaria ſunt, vnum eſt, vt obtineatur loci Ordinarij conſenſus, & eius literæ teſtimoniales, quibus Confraternitatis inſtituendæ pietas, & chriſtianæ charitatis officia, quæ exercere cupit, cõmendentur; his non obſtantibus, Sacra Congregatio ſuper Indulgentijs in literis ſcriptis ad Archiepiſcopum Bononieſi, declarauit, vt vidimus ſupra cap. 2. de mente Sanctiſſimi, quòd pro confirmandis Confraternitatibus priùs antè publicationem ſupracitatæ Conſtitutionis in Eccleſijs Collegiatis Regularium, in quibus degunt de familia ordinaria duodecim religioſi, inſtitutis, non ſit neceſſarius conſenſus ipſius Ordinarij, eſtò quòd in confir-

matione expreſsè dicatur, quòd ſit facta cum conſenſu Ordinarij.

8 Ex his deduco, quòd ſi in aliqua Eccleſia ſiuè intrà, ſiuè extrà noſtram Religionem reperitur noſtra Confraternitas, quauis auctoritate antè dictam Conſtitutionem, *Quæcumquè à Sede Apoſtolica*, erecta, & inſtituta, quæ poſteà non fuit innouata, & confirmata, ſeruata forma modò expreſſa, nullius eſt roboris, & momenti, cenſendaquè eſt reuocata, & abolita.

De modo benedicendi, & imponendi Habitum in ingreſſu in Confraternitatem. Cap. XV.

1 SVperior Ordinis, vel alius Sacerdos ex eius commiſſione cum ſtola circà collum ad habitum conuerſus dicat.

℣. Oſtende nobis Domine miſericordiam tuam. ℟. Et ſalutare tuum da nobis. ℣. Domine Deus virtutum conuerte nos. ℟. Et oſtende faciem tuam, & ſalui erimus. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiſcum. ℟. Et cum ſpiritu tuo. Oremus.

2 Suppliciter te Domine rogamus ſuper *hunc Habitum ſeruo tuo imponendum* bene ✠ di-

ctio tua benigna deſcendat, *vt ſit bene ✠ dictus*, atquè diuina virtute procul pellantur hoſtium noſtrorum viſibilium, & inuiſibilium tela nequiſſima. ℟. Amen. Oremus.

3 Caput omnium fidelium Deus, & humani generis ſaluator, *hunc Habitum*, quem propter tuum, tuæquè Genitricis Virginis Mariæ de Monte Carmeli amorem, atquè deuotionem *ſeruus tuus eſt delaturus* dextera tua ſancti ✠ fica, & hoc, quòd per illum miſticè datur intelligi, tua ſemper cuſtodia corpore, & animo ſeruetur, & ad remunerationem perpetuam cum Sanctis omnibus feliciſſimè *perducatur*. Qui viuis, & regnas in ſæcula ſæculorum. ℟. Amen.

Oremus.

4 Creator, conſeruator, & Saluator omniũ, largitor humanæ ſalutis Deus, & dator gratiæ ſpiritualis, bene ✠ dictionem tuam ſupèr *hunc Habitum* immitte, vt qui *eum geſtauerit*, cæleſti virtute *munitus*, fidem integram, ſpem firmam, & charitatem deſideratam *teneat*, & à te numquam ſeparari permittas. Qui viuis, & regnas in ſæcula ſæculorum. ℟. Amen.

Deindè aſpergit aquam benedictam ſupèr *habitum*, & poſtea *ipſum* imponat *perſonæ recipienti*, & dicat.

5 *Accipe vir deuote hunc Habitum benedictum* precantes Sanctiſſimam Virginem, vt eius meritis *illum perferas ſine macula*, & *te* ab omni ad-

uerſitate defendat, atquè ad vitam perducat æternam. ℟. Amen.

Deindè ſigno crucis benedicens *perſonam*, quæ *recepit* Habitum, dicat.

6 Bene ✠ dicat *te* Conditor cæli, & terræ Deus omnipotens, qui *te* eligere dignatus eſt ad Beatiſſimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli Societatem, & Confraternitatem, quam precamur, vt in hora obitus *tui* conterat caput ſerpentis, qui *tibi* eſt aduerſarius, & tandem tamquam *victor* palmam, & coronam ſempiternæ hæreditatis conſequaris. Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. Amen.

Et poſtea *aſpergatur* ad Confraternitatem *admiſſus* aqua benedicta.

7 Notandum primò, quòd cũ poſſint multi Habitus ſimul benedici, & multis perſonis imponi, in tali caſu mutandus eſt ſuis locis numerus de ſingulari in pluralem, & ſi Habitus benedicatur pro mulieribus mutandum eſt genus.

8 Notandum ſecundò, quòd vbi quis in ingreſſu in Confraternitatem ſemel recepit Habitum benedictum à Superiore Ordinis, vel ab eius Commiſſario, ſi poſteà illum amittat, vel conterat, poteſt alium non benedictum in eius locum aſſumere, quo pacto etiam Religioſus, qui in ingreſſu in Religionem recepit à Superiore Habitũ benedictum, eo confecto, poteſt alium non benedictum aſſumere, benedictio namquè

Habitus neceſſaria ſolùm eſt pro ingreſſu in Religionem, vel in Confraternitatem.

9 Notandum tertiò, quòd cũ Superior, qui per impoſitionem Habitus benedicti recipit fideles in Confraternitatem, ſoleat interdum eos recipere ad beneficia Ordinis, in noſtris Conſtitutionibus præſcribitur huius receptionis modus, in quo ſunt multæ preces ad hunc finem vtiles quidem, non tamen abſolutè, & ſimpliciter neceſſariæ, ſat enim eſt, ſi abſquè vllis præmiſſis precibus, dicat:

10 Ego ex poteſtate mihi tradita, & conceſſa ſuſcipio, & recipio *te* ad participationem omnium orationum, diſciplinarum, precum, ſuffragiorum, eleemoſynarum, ieiuniorum, vigiliarum, miſſarum, horarum canonicarum, ac cæterorum bonorum ſpiritualium, quæ paſsim die, noctuquè (cooperante miſericordia Ieſu Chriſti) à Religioſis N. peraguntur. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti. ℟. Amen.

11 Notandum vltimo, quòd ſi recipiens ſit Prior Generalis, vel eius, ſeu Capituli Generalis Commiſſarius, vbi dicitur à Religioſis N. dicat à Religioſis totius ſacræ Religionis, ſi autem recipiens fuerit Prior Prouincialis, aut eius vel Capituli Prouincialis Commiſsarius dicat à Religioſis huius Prouinciæ, & ſi Prior localis, dicat, à Religioſis huius Conuentus.

Digitized by Google

Referuntur Indulgẽtiæ à diuerſis Summis Pontificibus conceſſæ viſitantibus Eccleſias Ordinis Carmelitarum. Cap. XVI.

1 HActenus locuti ſumus de Indulgentijs perſonalibus conceſſis Confratribus Sodalitatis noſtri Scapularis, ſupereſt modò, vt aliqua dicamus de Indulgentijs localibus, quas ſcilicet diuerſi Romani Pontifices omnibus chriſtifidelibus noſtras Eccleſias viſitantibus elargiti ſunt, & eas refert, approbat, & confirmat Gregorius XIII. ſanctæ recordationis in Bulla, *Vt laudes*, die 18. Septembris 1567. quarum ſummarium eſt tenoris ſequentis.

Primò. Leo Papa IV. omnibus chriſtifidelibus, qui Eccleſias B. Mariæ de Monte Carmelo huiuſmodi in feſtis Natiuitatis Dominicæ, Paſchæ, Apoſtolorum Petri, & Pauli, Pentecoſtes, Aſſumptionis, Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis eiuſdem Dei Genitricis Mariæ, Michaelis Archangeli, omnium Sanctorum, in diebus feſtis S. Crucis, Natiuitatis Ioannis Baptiſtæ, Sanctorum Martyrum Fabiani, & Sebaſtiani, & in die Paraſceues, & per Octauas præfata-

rum Feſtiuitatum, & vocabulis omnium Eccleſiarum dicti Ordinis deuotè viſitauerint, ſeptem annos, & totidem quadragenas.

2 Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius VI. & Innocentius IV. omnibus chriſtifidelibus verè pœnitentibus, contritis, & confeſſis, qui præfatas Eccleſias piè viſitarent in præfatis Feſtiuitatibus, & earum Octauis, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt.

3 Clemens III. Alexander II. Gregorius V. & Gregorius VII. in præfatis Feſtis, & in quolibet eorumdem ſimilem gratiam largiti ſunt.

4 Clemens IV. ijſdem chriſtifidelibus, qui præfatas Eccleſias quater in anno viſitauerint, videlicet in quatuor Feſtiuitatibus eiuſdem Dei Genitricis Mariæ triginta annos, & totidem quadragenas piè conceſſit.

5 Innocentius IV. & Gregorius VIII. conceſſerunt qualibet die cuilibet dicenti Pater noſter, & Aue Maria in dictis Eccleſijs, ſemel pro viuis, & defūctis quadraginta dies Indulgentiarū.

6 Rurſus Honorius III. & Nicolaus IV. verè pœnitentibus omnium peccatorum ſuorum veniam polliciti ſunt.

7 Honorius IV. omnibus verè pœnitentibus, & confeſſis dicti Ordinis Eccleſias viſitantibus, quadraginta annos, & totidem quadragenas de iniunctis eis pœnitentijs, videlicet, in feſto

vocabulorum ipſarum Eccleſiarum, & in die ſancto Paraſceues, necnon in die S. Crucis, ac in Feſtiuitatibus Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, & Aſſumptionis Dei Genitricis Mariæ miſericorditer in Dominò relaxauit, & conceſſit.

8 Benedictus XI. omnibus verè pœnitentibus, & confeſſis, qui ter in hebdomada, videlicet, Quadrageſimali tempore, ij. & iiij. ac vj. ferijs, & etiam in feſtis vocabulorum Eccleſiarum dicti Ordinis, nec nõ diebus ſabbatinis ad B. Dei Genitricis reuerentiam, & in diebus Dominicis, eaſdem Eccleſias piè viſitarent, triginta annos, & totidem quadragenas, & omnium peccatorũ ſeptimæ partis remiſsionem in Domino relaxauit, omnes Indulgentias, & peccatorum remiſſiones à ſuis prædeceſſoribus dicto Ordini conceſſas in diebus, & feſtis præfatis duplicando.

9 Ioannes XXII. omnes Indulgentias, & peccatorum remiſsiones à Romanis Pontificibus prædeceſſoribus ſuis dicto Ordini conceſſas cõfirmauit, ac quadraginta annos, & totidem quadragenas de iniunctis pœnitentijs chriſtifidelibus dicti Ordinis in qualibet ſolemnitate quatuor feſtiuitatum B. Dei Genitricis Mariæ, videlicet, Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, & Aſſumptionis contritis, & confeſſis in Domino conceſſit.

10 Vrbanus VI. perpetuo conceſſit his, qui

Ordinem Carmelitarum,& Fratres eiuſdem Ordinis, Ordinem,ſeu Fratres Ordinis Glorioſiſſimæ Dei Genitricis, ſemperquè Virginis Mariæ de Monte Carmelo vocauerint, nominauerint, & appellauerint, ſi in gratia extiterint, tres annos,& totidem quadragenas Indulgentiarum.

11 Nicolaus V. omnes Indulgentias,& peccatorum remiſſiones, ac omnia priuilegia dicto Ordini conceſſa à ſupradictis Romanis Pontificibus prædeceſſoribus ſuis in præfatis diebus,& feſtis conceſſa motu proprio duplicando confirmauit, atque annos ſeptem, & totidem quadragenas in Domino relaxauit.

12 Sixtus Papa IV.omnes Indulgentias Ordini præfato in illius domibus, Eccleſijs,ac perſonis vtriuſquè ſexus in genere, vel in ſpecie quomodolibet conceſſas in ſuo robore, ſuaque firmitate, confirmauit, approbauit, & de nouo conceſſit, & in Conceptionis, Præſentationis, Natiuitatis,Annunciationis, Viſitationis, & Aſſumptionis B. Dei Genitricis Mariæ feſtiuitatibus, & per ſeptem dies ſequentes, & in diebus vocabulorum Eccleſiarum, viſitantibus Eccleſias triginta annos, & totidem quadragenas de iniunctis pœnitentijs miſericorditer in Domino relaxauit.

13 Tandem Clemens VII. viſitantibus Eccleſias Indulgentias ſtationum Eccleſiarum Almæ Vrbis tam intùs, quam foris, temporibus,

Digitized by Google

quibus eædem indictæ ſunt indulſit,& conceſsit. Supradictus Gregorius XIII. vult, vt exemplis ſupradictarum Indulgentiarum etiam impreſsis manu publici Notarij ſubſcriptis,ac dicti Ordinis Generalis Magiſtri, vel Ordinis Sigillo obſignatis eadem prorſus fides adhibeatur, quæ originali adhiberetur.

Et ſummus Pontifex Paulus Quintus permiſit, vt omnes ſupradictæ Indulgentiæ poſsint publicari.

Explicatur quomodo fideles præfatas Indulgentias conſequi poſsint. Caput XVII.

1 VT explicemus modum, quo fideles ſuprà memoratas Indulgẽtias aſſequi valeant, diligenter animadnertendum eſt, quòd aliquæ ex illis, vt videre eſt in Bulla Sixti IV. *Dum attenta meditatione penſamus*, ſub Dat. Romæ anno 1477. Kalendas Aprilis, in qua motu proprio, & ex certa ſcientia confirmat Indulgentias à ſuis prædeceſſoribus noſtro Ordini,noſtriſquè Eccleſijs,& perſonis quomodolibet conceſſas, atque innouat,vt habetur etiam in relato ſummario, conceſſæ fuerunt à diuerſis Summis Pontificibus, cum clauſula (vt

tunc moris erat) porrigendi manus adiutrices, & elargiendi eleemoſinas noſtris Fratribus, Monialibus, Eccleſijs, & domibus, attamen quia Pius V. Cōſtitutione. *Et ſi Dominici gregis.* 6. Idus Feb. 1567. reuocauerat omnes Indulgētias prius quibuſuis conceſſas cum dicta clauſula, Gregorij XIII. in ſupra citata Bulla, *Vt laudes*, in ſpeciali Indulgentias conceſſas porrigentibus manus adiutrices noſtris Fratribus, Monialibuſquè, & noſtris Eccleſijs, in priſtinum, & in eum, in quo erant antè dictam reuocationem, ſtatum reſtituit, & reualidauit, dempta clauſula porrigendi eleemoſinas, quas in alia opera pia commutauit.

2 His poſitis dico, quòd fideles, vt colligi poteſt ex citata Bulla, *Vt laudes*, quò valeant lucrari Indulgentias, de quibus in præcedenti ſummario; debent primò viſitãdo aliquam noſtram Eccleſiam, eſſe contriti, & confeſsi, ſecundò, vel ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam, vel Veſperas pro Defunctis recitare, aut antè Sanctiſsimum D.N. corpus terram exoſculari, aut ſi fuerint Confratres, habitum noſtri Ordinis geſtare. tertiò, debent pias ad Deum effundere preces, pro hæreſum extirpatione, S. Matris Eccleſiæ tranquillitate, & Principum Chriſtianorum pace, & vnione. quartò, alia peragere, ſi quæ in literis Pontificum, quæ illas conceſſerunt, præſcripta repe-

Digitized by Google

riantur, & profectò ſi recurramus ad citatam Bullam, *Dum attenta meditatione,* Sixti IV. ex qua deſumptæ fuerunt omnes Indulgentiæ, quas refert, & confirmat Gregorius XIII. conceſſas ab ipſo Sixto IV. & à Pontificibus eius prædeceſſoribus, inueniemus in illis nullum aliud pium opus iniunctum, quam contritos, pœnitentes, & confeſſos noſtras Eccleſias viſitare, vel nobis, aut noſtris Eccleſijs manus adiutrices porrigere, quas Gregorius XIII. in ſupradicta opera pia commutauit.

3 Cum autem inter alia opera pia, in quæ Gregorius XIII. manus adiutrices commutauit, ſit delatio noſtri Scapularis, non propterea exiſtimandum eſt, id reuocaſſe Paulum Quintum, quando reuocauit Indulgentias Confratribus Scapularis à ſuis prædeceſſoribus conceſſas, modò namquè non loquimur de indulgentijs perſonalibus noſtris Confratribus conceſſis, ſed de localibus, quas conſequi poſſunt omnes chriſtifideles, viſitando noſtras Eccleſias, ſi fecerint illa opera pia (quorum vnum eſt delatio noſtri Scapularis) in quæ Gregorius XIII. manus adiutrices commutauit, & propterea Confratres noſtri, ſi cum habitu aliquam noſtram Eccleſiam viſitauerint, quamuis nec ſepties orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam, nec Veſperas Defunctorum recitauerint, nec antè Sanctiſſimum D. N. corpus terram deoſculati fuerint,

modo

modo contriti, & confeſsi pro hæreſum extirpatione, Chriſtianorum Principum pace, ac Sanctę Matris Eccleſiæ tranquillitate pias ad Deum preces effuderint, præfatas Indulgentias conſequi poterunt.

Declaratur an fideles viſitando noſtras Eccleſias aliquando conſequi valeant Indulgentiam Plenariam. Cap. XVIII.

1 QVod fideles viſitando, ſeruatis ſeruandis, Eccleſias noſtri Ordinis obtinere poſsint multas, & varias Indulgentias partiales, tot ſcilicet annorum, quadragenarum, & dierum, euidentèr colligitur ex ſummario, de quo in cap. 16. non tam euidentèr tamen apparet, an etiam poſsint aliquando aliquam totalem, & plenariam indulgẽtiam lucrari, quia non videtur, quòd aliquis Pontifex ex relatis in ſummario, expreſsè conceſſit indulgentiam plenariam, nihilominùs.

2 Dico primò, quòd fideles piè viſitando Eccleſias noſtras in multis diebus anni aſſequi poſſunt indulgentiam plenariam, videlicet, in feſtis Natiuitatis Dominicæ, Paſchæ, Apoſtolorum Petri, & Pauli, Pentecoſtes, Aſſumptionis,

Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis Dei Genitricis Mariæ, omnium Sanctorum, in duobus feſtis S. Crucis, Natiuitatis S. Ioannis Baptiſtæ, ſanctorum Martyrum Fabiani, & Sebaſtiani, & in die Paraſceues, & per Octauas præfatarum feſtiuitatum, & in vocabulis omnium Eccleſiarum noſtri Ordinis, quandoquidem Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius IV. & Innocentius IV. omnibus chriſtifidelibus verè pœnitentibus contritis, & confeſſis, qui præfatas Eccleſias piè viſitauerint in præfatis feſtiuitatibus, & earum Octauis, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt, vt patet in dicto ſummario num. 2. poſtea Clemens III. Alexander II. Gregorius V. & Gregorius VII. in præfatis feſtiuitatibus, & in qualibet earum eamdem gratiam largiti ſunt, vt videre eſt in eodem ſummario nu. 3. & ſic habemus iam piè viſitantibus noſtras Eccleſias fuiſſe conceſſas in diebus, de quibus ſuprà, duas Indulgentias tertiæ partis omnium peccatorum.

3 Deindè Nicolaus V. vt patet ex dicto sũmario nu. 11. omnes Indulgentias, & peccatorũ remiſſiones à Romanis Pontificibus prædeceſſoribus ſuis in præfatis diebus, & feſtis conceſſas, motu proprio duplicando, confirmauit, duplicando autem Nicolaus V. omnes indulgentias ſuorum prædeceſſorum, duplicauit

etiam

etiam duas indulgentias tertiæ partis omnium peccatorum per quam duplicationem efficitur ſine dubio vna indulgentia totalis, & plenaria, quam propterea fideles aliquam noſtram Eccleſiam piè viſitantes in vno ex præfatis feſtis, ſi cõtriti, & confeſſi fuerint, lucrari poterunt.

4 Dico ſecundò, eſſe valdè probabile, quòd etiamſi Nicolaus V. motu proprio non duplicaſſet indulgentias ſuorum prædeceſſorum, poſſent nihilominùs fideles viſitando noſtras Eccleſias in præfatis feſtiuitatibus indulgentiam plenariam aſſequi, perpendo enim, quòd ſeptem Romani Pontifices relati in ſummario num. 2. conceſſerunt omnibus Chriſtifidelibus, qui in præfatis feſtis noſtras Eccleſias viſitauerint, remiſsionem tertiæ partis omnium peccatorum, cum autem certum ſit, quòd non omnes in vno, & eodem tempore, ſed in diuerſis ad Pontificatum aſſumpti fuerint, & certum etiam ſit, quòd non omnes ſimul, & coniunctim eandem tertiam partem peccatorum relaxarunt, ſed vnus poſt alium, non poſſumus dicere, quòd omnes eamdem tertiam partem relaxauerint, ſed quòd vnuſquiſquè eorum vnam, non enim dicitur in Summario, quòd vnus Pontifex remiſſionem tertiæ partis peccatorum ab alio conceſſam cõfirmauerit, ſed de omnibus dicitur, quòd tertiam partem relaxarunt, cum igitur tres tertiæ partes omnium peccatorum remiſſæ conſti-

tuant vnam indulgentiam plenariam,cõſequens eſt, vt tot remiſſiones tertiæ partis omnium peccatorum à tot Pontificibus conceſſæ vnam indulgentiam plenariam conſtituant.

5 Quoniam autem præfati Pontifices conceſſerunt remiſsionem tertiæ partis omnium peccatorum, non ſolùm in feſtis ſuprà relatis, ſed etiam in eorum Octauis,cum nonnulla feſta ex relatis in Summario ſecundùm vſum Eccleſiæ Octauas non habent,vt ſunt duo feſta S.Crucis, nec non ſanctorum Martyrum Fabiani, & Sebaſtiani, S.Michaelis, & diei Paraſceues, per feſtiuitates, in quarum Octauis præfati Pontifices remiſsionem tertiæ partis peccatorum relaxarunt, intelligere debemus, meo videri, eas feſtiuitates tantùm, quæ ſecundùm vſum Eccleſiæ Octauas habent.

6 Sed quæret aliquis, an pro aſſequendis in vno die tribus remiſsionibus tertiæ partis peccatorum à diuerſis Pontificibus noſtras Eccleſias viſitantibus conceſsis, ſufficiat ſemel tantùm aliquam Eccleſiam noſtram viſitare, vel ter repetẽda ſit viſitatio in eodem die,videtur probabile,quòd ſufficiat vnica viſitatio,iuxtà ſententiã illorum,qui cenſent nos vno,& eodem actu poſſe conſequi plures indulgentias diuerſis vijs cõceſſas,vt ſi,exempli cauſa,quis habeat plures imagines diuerſis benedictionibus benedictas,& per ſingulas benedictiones ſit conceſſa indulgentia

decem dierum recitanti ſemel orationem Dominicam,quòd poſſit quis per vnicam recitationem orationis Dominicæ lucrari tot decem dies indulgentiæ iuxtà numerum imaginum benedictarum, & ſi duo Pontifices conceſſerint facienti tale opus,putà viſitanti Eccleſiã aliquam, indulgentiam viginti annorum, qui ſemel illud opus fecerit, & Eccleſiam viſitauerit, indulgentiam quadraginta annorum conſequetur, & eorum fundamentum eſt, quia vno,& eodem actu poſſunt impleri plures obligationes, putà vno, & eodem ieiunio obligatio præcepti Eccleſiaſtici, & voti emiſſi, pari igitur ratione poſſunt fideles vnico actu, putà vnica viſitatione plures adimplere obligationes indulgentiæ, ac proindè plures indulgentias obtinere; multi tamen oppoſitum ſentiunt, ducti, quia vnaquæquè indulgentia talem, per quem acquiritur,expoſtulat actum, qui ſit cauſa partialis talis conceſſionis, cum autem actus ſit finitus, quò ad plures, vel pro pluribus indulgentijs applicatur, minor eſt in ſingulis, & per conſequens licèt ſit proportionata cauſa ad vnam, non tamen ad multas, & hæc ſententia videtur ſolidiori niti fundamento, & ſine dubio tamquam tutior conſulenda, vt igitur fideles magis ſint certi de conſecutione indulgentiæ plenariæ, viſitando in vno ex præfatis feſtis, & eorum Octauis aliquam noſtrã Eccleſiam,debẽt ter viſitationem repetere.

Vide-

7 Videtur tamen mihi diſtinguendum, aut enim opus, quod iniungitur pro lucrando indulgentia, nõ eſt adſtrictum alicui determinato tempori, ſed ſimpliciter impoſitum putà ſemel ieiunare, vel viſitare, &c. non determinando tempus, & diem, & tunc non ſufficit pro obtinendis pluribus indulgentijs ſemel ieiunare, vel viſitare, quia vnaquæque indulgentia, illud opus independenter ab alia exigit: vel eſt alicui tempori adſtrictum, & in iſto caſu, ſi ſemel tantùm in tali tempore determinato fieri poteſt, putà Sacramentum Euchariſtiæ recipere in tali feſto, vel ieiunare in tali Vigilia, tunc per vnum, & idem opus poſſunt obtineri plures indulgentiæ, dummodò aliundè ſit cauſa ſufficiens talis conceſsionis, quia opus in tali die non poteſt multiplicari, nec in alium diem differri, at ſi opus poſſit in eodem die multiplicari, vt viſitatio Eccleſiæ, quæ pluries fieri poteſt in eodem die pro pluribus indulgentijs, ob cauſſam modò aſsignatam, neceſſariæ ſunt plures viſitationes, & ſinè dubio hæc ſententia tamquam tutior, & ſolidiori fundamento innitens, conſulenda eſt; Vt igitur fideles magis certi ſint de conſecutione indulgentiæ plenariæ viſitando in vna ex præfatis feſtis, & in eorum Octauis aliquam noſtram Eccleſiam, debent ter viſitationem repetere.

8 Et quoniã ſæpè diximus ſuprà. Indulgentias fuiſſe conceſſas fidelibus piè viſitantibus

noſtras Eccleſias, ad denotandum non ſufficere quamlibet viſitationem; Aduertendum, quòd viſitatio Eccleſiæ, vt piè fiat, in præſenti caſu debet fieri in honorem Dei, vel Beatæ Virginis, vel Sanctorum ejus, & cum animo conſequendi indulgentiam, & regulariter effundendæ ſunt aliquæ orationes, nulla autem deprecatio eſt magis proportionata, quam orare pro chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, & Sanctæ Matris Eccleſiæ exaltatione.

9 Licèt autem dixerimus in præcedenti capite, quòd cum Greg. XIII. commutauerat manus adiutrices porrigendi eleemoſinas nobis, & noſtris domibus in alia opera pia, fideles non poſsunt, viſitando noſtras Eccleſias, indulgentias aſſequi, niſi ſe exerceant in præfatis operibus pijs, id debet intelligi tantùm de indulgentijs, quæ conceſsæ fuerant cum manibus adiutricibus, & quas, cum fuiſsent reuocatæ à Pio Quinto, reualidauit Greg. XIII. commutando manus adiutrices in alia opera pia, non autem de illis, quæ conceſsæ fuerant ſine clauſula porrigendi manus adiutrices; Cum igitur Pontifices, qui conceſſerunt veniam tertiæ partis peccatorum, nullam iniunxerint obligationem porrigendi manus adiutrices, ſed eam conceſſerint omnibus, qui contriti, & confeſſi piè noſtras Eccleſias viſitauerint, ad nullum aliud opus ſunt

adſtringendi, quam ad piam viſitationem Eccleſiarum ſuprà declaratam.

10 Et quamquam etiam dixerimus ſuprà, valdè probabile eſſe, per hanc clauſulam contriti, & confeſſi iniungi confeſſionem actualem, quia nihilominùs ſua non caret probabilitate, quòd ſufficiat perfecta contritio cum confeſſione in voto, dummodò etiam non iniungatur ſuſceptio Euchariſtiæ, vt non iniungitur in indulgentijs, de quibus loquimur, fideles, eſtò actu non ſint confeſſi, modò tamen probabiliter ſint perfectè contriti, habeantquè propoſitum confiteri ſuo tempore, non debent, ſeruatis alijs ſeruandis, noſtrarum Eccleſiarum viſitationem omittere, cum probabile ſit, eos nihilominùs indulgentias lucrari.

Explicatur Indulgentia, & venia omnium peccatorum, quam verè pœnitentibus polliciti ſunt Honorius III. & Nicolaus IV. Cap. XIX.

1 CErtum eſt in iſta Indulgentia non eſſe ſermonem de venia peccatorum quo ad culpam, hanc enim Pontifex non relaxat per vllam Indulgẽtiam, vt quæ ſemper ſupponit culpam eſſe remiſſam, intelligere

igitur debemus de venia omnium peccatorum, quo ad pœnam, quæ coincidit cum Indulgentia plenaria, ità quòd idem ſit polliceri veniam omnium peccatorum, ac polliceri indulgentiam plenariam. Modò pro explicatione huius indulgentiæ aduertendũ eſt, quòd Pontifices præfati illam non limitarunt ad aliquod determinatum tempus, nec ad aliquas determinatas vices, putà ad ſemel in anno, vel in menſe, vel in hebdomada, ſed illam indefinitè conceſſerunt, indefinita autem diſpoſitio in iure, præſertim in materia indulgentiarum, æquipollet vniuerſali, ideò iſta conceſſio intelligenda eſt pro quolibet tempore, & pro qualibet die, maximè cum non ſit maior ratio, cur ad vnũ tempus, vel ad vnam diem, quam ad alteram limitetur, vel igitur pro nullo tempore intelligenda eſt, quod dici nequit, vel intelligenda pro quouis tempore, & pro quolibet die, ita vt fideles quotidiè viſitando aliquam noſtram Eccleſiam ſeruatis ſeruandis plenariam indulgentiam conſequi poſſint.

2 Sed dices, ex dictis ſequi, quòd fideles nedum ſemel, ſed etiam pluries poſſint eodem die lucrari dictam indulgentiam plenariam, quia illa nec limitata eſt ad determinatum tempus, nec ad determinatas vices, ita quòd ſemel tantùm in vno die poſſit obtineri; huic rationi dant manus nonnulli, dum cenſent, quòd virtute ſimilis Indulti poſſit quis in vno die deuotè repe-

tendo viſitationem Eccleſiæ, & faciendo alia opera pia iniuncta, niſi Indulgentia plenaria ſit limitata ad vnam vicem, pluries illam aſſequi, dummodo tamen poſt eam vna vice obtentam, committat aliquod peccatum mortale, vel veniale, cuius remiſſionem in eodem die per pœnitentiam obtineat, & hæc ſententia probabilis eſt, præſertim ſi ſermo ſit de indulgentia breui tempore duratura, vt eſt indulgentia Iubilæi, ac ſi loquamur de perpetua, vt eſt noſtra, mihi probabilior videtur ſententia illorum, qui exiſtimant plenariam indulgentiam per ſimilia indulta indefinitè conceſſam, non poſſe quidem limitari ad ſemel in anno, vel in menſe, vel in hebdomada, quia omnis huiuſmodi limitatio voluntaria videtur, limitandam tamen eſſe ad ſemel in vno die, quia alioquin videretur tanta indulgentia imprudenter, & modo minus rationabili conceſſa.

3 Sed dubitare quis poteſt, qua ratione indulgentia, de qua loquimur, connumeretur inter indulgentias, noſtras Eccleſias viſitantibus conceſſas, cum in illa nulla fiat mentio de onere viſitandi noſtras Eccleſias, imo nec conſtat, quòd intuitu noſtræ Religionis conceſſa fuerit, & proptereà non videtur connumeranda inter Indulgentias noſtri Ordinis, vel intuitu noſtri Ordinis conceſſas, & augetur difficultas, quia licèt ſecundùm Theologos poſſit interdum abſ-

què

què iniunctione alicuius operis pij faciendi, indulgentia concedi, putà ſi concedatur per modum gratitudinis alicui Principi propter aliqua obſequia Eccleſiæ exhibita, in quibus, ſine impoſitione noui operis, ſit ſufficiens ratio ad talem indulgentiam conſequendam, regulariter tamen Pontifices indulgentias concedere non ſolent abſquè iniunctione alicuius operis pij, putà viſitandi Eccleſias, effundendi preces, elargiendi eleemoſinas, &c. in noſtra autem indulgentia nullum apparet opus pium iniunctum, & ſi quis dicat in ſummario concedi verè pœnitentibus, pœnitentia non eſt cenſenda, tamquam opus iniunctum ſolùm pro conſecutione talis indulgentiæ, ſed etiam & maximè tamquam opus neceſſarium prærequiſitum, vt fideles capaces ſint fructus indulgentiæ.

4 Ad tollendas iſtas difficultates neceſſe eſt, vt recurramus ad Bullam ſupracitatã Sixti IV. *Dum attenta meditatione*, ex qua fuit deſumpta indulgẽtia, de qua loquimur, refert ibi quod Sixtus IV. *Honorius III. & Nicolaus IV. verè pœnitentibus, & porrigentibus manus adiutrices domibus noſtris, & Fratribus, veniam omnium peccarum polliciti ſunt*, ex quo euidentèr apparet hanc indulgentiam fuiſſe conceſſam cum iniunctione operis pij erogandi ſcilicet eleemoſinas noſtris domibus, & Fratribus, atquè intuitu noſtri Ordinis.

5 Cæterùm, quia nec adhuc cōſtat quænam opera pia facere debeant fideles pro lucranda dicta indulgentia, cum iam ſublatæ ſint manus adiutrices, recurrendum eſt rurſus ad ſæpè citatam Bullam, *Vt laudes*, Gregorij XIII. in qua, vt in cap. 16. obſeruauimus, Sanctitas Sua reualidando noſtras indulgentias habentes clauſulam porrigendi manus adiutrices, eas commutauit in alia opera pia, inter quæ vnum eſt, viſitare Eccleſias noſtri Ordinis, quarè ex his conſtat, quæ opera pia debeant facere fideles pro dicta indulgentia, videlicet, contritos, & confeſſos noſtram aliquam Eccleſiam viſitare, in ea orare, &c. & etiam conſtat, quòd iure meritò nunc iſta indulgentia recenſetur inter aliàs, quæ noſtras Eccleſias viſitantibus conceſſæ ſunt.

Refertur aliud ſingulare Priuilegium cunctis Fidelibus intuitu Ordinis Carmelitarum ab Vrbano VI. conceſſum. Cap. XX.

1 QVia Fratres noſtri omnium fidelium primi, vt conſtat ex Lectionibus ſecundi Nocturni Officij noſtri Cōmemorationis ſolemnis B. Virg. quæ, vt aliàs diximus, approbatæ fuerunt à Sacra Rituum Con-

gregatione, in Monte Carmelo ſacellum eidem Puriſſimæ Virgini Mariæ conſtruxerunt, & ad illud quotidiè ſæpè conuenientes, ritibus pijs, precationibus, ac laudibus illam veluti ſingularem Ordinis Tutelarem in initio Euangelicæ prædicationis colebant, paſsim ab omnibus appellari cœperunt Fratres B. Mariæ de Monte Carmelo, qui Titulus tam præclarus, honorificus, & ſpecioſus, multis inuidiæ, & perſecutionis fomitem miniſtrauit, licèt enim illum multi Romani Pontifices, vt videre eſt in præfatis Lectionibus Officij Commemorationis, confirmauerint, nihilominùs quidam tempore Vrbani Sexti, ſicut legimus in ſpeculo Ordinis noſtri, ſpiritu liuoris, & malitiæ agitati, negabant, nos eſſe dicendos Fratres Mariæ Genitricis Dei, ſed cuiuſdam Mariæ eremiticæ inhabitantis Montem Carmelum per Angelum conuerſæ.

2 Hinc Pater Fr. Nicolaus à Luca tunc temporis Procurator Generalis noſtri Ordinis per Dominum Tituli S. Marcelli Cardinalem Bartholomeum dicto Sanctiſsimo ſupplicauit pro parte totius Ordinis, quatenùs Sanctitas ſua cōtrà taliter obloquentes, & detrahentes in fauorem noſtri Ordinis de opportuno remedio dignaretur prouidere, concedendo ſcilicet omnibus chriſtifidelibus, ſi in gratia extitiſſent, qui Ordinem noſtrum, & noſtros Fratres, Ordinem, ſeu Fratres Beatiſsimæ Mariæ de Monte Car-

melo vocaſſent, Indulgentiam trium annorum, & tot quadragenarum perpetuis temporibus duraturam, cui petitioni Sanctitas Sua benignè annuit, ſupplicatio autem fuit tenoris ſequentis.

3 *Pater Beatiſſime, quia Ordo Fratrum Ordinis B. Mariæ de Monte Carmeli, tam de iure poſitiuo, quàm per Sanctos Romanos Pontifices diuerſos fuerat ab antiquis temporibus confirmatus, & Glorioſæ Virginis Mariæ titulo ſpecialiter inſignitus, quidem tamen iniquitatis filij, & alumni ſpiritu inuidiæ, & malitiæ agitati, non obſtantibus confirmatione, & intitulatione prædictis, eidem Ordini detrahere non deſiſtunt, dicentes, nec ipſum Ordinem, nec Fratres eiuſdem Ordinis eſſe, vel fuiſſe iure poſitiuo confirmatum, ſeu confirmatos, nec ipſos eſſe Fratres Beatiſſimæ Genitricis Dei, ſed potiùs cuiuſdam Mariæ eremiticæ inhabitantis Montem Carmelum per Angelum conuerſæ, & iſta, & alia malitioſè confingunt, non ſolùm in diſputationibus publicis, ſed etiam in determinationibus, & alijs actibus ſcholaſticis, & alibi indifferenter publicè, & priuatè, non ſolùm contrà iura canonica, & Sanctorum Patrum, Summorum Pontificum canonicas ſanctiones, ſed etiam in detrimentum finale eiuſdem Ordinis, & grauamen.*

4 *Supplicat igitur Sanctitati Veſtræ Fr. Nicolaus de Luca Procurator Ordinis ſupradicti, & omnium, & ſingulorum Veſtræ Sanctitatis deuotorum*

Fratrum Ordinis prædicti, quatenùs Sanctitas Veſtra dignetur opportuno remedio prouidere contra taliter obloquentes, & detrahentes in fauorem, & honorem Ordinis prædicti, & omnibus chriſtifidelibus, qui Ordinem ipſum, & Fratres eiuſdem Ordinis, Ordinem, & Fratres Beatiſſimæ Mariæ Genitricis Dei vocauerint, nominauerint, ſeu appellauerint, ſi in gratia extiterint, Indulgentiam trium annorum, & tot quadragenarum concedere gratioſe, perpetuis temporibus duraturam.

5 *Cui ſupplicationi de benignitate Sedis Apoſtolicæ annuens, ipſam liberè in eamdem formam conceſſit. Data Romæ in hoſpitio habitationis noſtræ ſeptimo Kalendis Maij Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini noſtri Vrbani Papæ Sexti anno ſecundo, qui fuit annus* 1380. *nam Vrbanus VI. creatus fuit Pontifex anno* 1378.

6 Licèt autem iſta Indulgentia non per Bullam, ſed per oraculum viuæ vocis dicti Cardinalis S. Marcelli conceſſa fuerit ab Vrbano VI. non tamen cenſeo illam fuiſſe reuocatam à Sanctiſsimo Domino Noſtro Vrbano Octauo per Conſtitutionem, *Aliàs fel. record. Greg. Papa XV. ſub die* 20. *Septembris* 1631. in qua Sanctitas Sua omnes conceſsiones, & gratias viuæ vocis oraculo, etiam ad inſtantiam Cardinalium conceſſas, & ipſorum manu firmatas, reuocauit.

7 Primò, quia multi docti viri exiſtimant, in præfata reuocatione non comprehendi con-

ceſsiones, & gratias Indulgentiarum, ſiquidem reuocauit Pontifex eas conceſsiones, & gratias oraculorum viuæ vocis, quæ à nonnullis minùs canonica interpretatione extendebantur, & perperam in diſciplinæ ecclefiaſticæ detrimentum, executioni demandabantur, & iſte fuit adæquatus finis à Pōtifice intentus, vt colligitur ex iſtis verbis ipſius Conſtitutionis; *ſæpe ab his, in quorū fauorem emanarunt, minùs canonica interpretatione extendi, & perperam in diſciplinæ Eccleſiaſticæ detrimentum executioni demandari, idcircò quantum cum Domino poſſumus his, & alijs malis occurrere volentes, motu proprio, &c.* conſtat autem Indulgentias, & præſertim iſtam, de qua loquimur, non minùs canonicè extendi, nec in diſciplinæ eccleſiaſticæ detrimentum executioni demandari, nec ex illa vllum poſſe ſequi malū, vel alicui aliquid præiudiciū inferri, ex quò fit, vt quò ad eam ceſſet adæquatus finis cōſtitutionis, & eius diſpoſitionis, ceſſante autem fine adæquato alicuius Apoſtolicæ Conſtitutionis, ceſſat ſecundum Doctores, & ipſa conſtitutio, atquè eius diſpoſitio.

8 Secundò, quia Pontifex in dicta Conſtitutione non reuocat abſolutè, & vniuerſaliter omnes conceſſiones, & gratias viuæ vocis oraculo quibuſuis perſonis conceſſas, ſed illas tantùm, quæ fuerunt conceſſæ ſuperioribus, & perſonis cuiuſcunquè Ordinis, Congregationis, Inſtituti,

& Societatis, vel ipſis Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, vt patet ex iſtis verbis, *omnia, & ſingula priuilegia, facultates, licentias, gratias quaſcunquè per Summos Pontifices prædeceſſores noſtros, ac per Nos viuæ vocis oracula, & S.R.Eccleſiæ prædictæ Cardinalium quorumcunquè manu firmata, quibuſcunquè Generalibus, Prouincialibus, cæteriſquè Superioribus, & perſonis cuiuſuis Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, ſiuè Sæcularibus, ſiuè Regularibus, vel etiam ipſis Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, etiam Societati Ieſu, aut eius clericis, ſeu præsbyteris, aliiſquè perſonis prædictis, quacunquè de cauſa, &c. tenore præſentium reuocamus*.

9 Quarè ſub hac reuocatione non cõtinentur conceſſiones, & gratiæ viuæ vocis oraculo conceſſæ alicui perſonæ particulari, quæ non ſit de aliquo ordine, Congregatione, Inſtituto, vel Societate, nec etiam conceſſæ omnibus chriſtifidelibus, Indulgentia autem, de qua modò loquimur, non fuit conceſſa noſtro Ordini, nec noſtris Fratribus, ſed omnibus chriſtifidelibus vocantibus, nominantibus, & appellantibus, &c. ergò in præfata reuocatione non continetur.

10 Nec obſtat, quòd fuerit conceſſa ad inſtantiam Prioris Procuratoris Generalis noſtri Ordinis, & intuitu noſtræ Religionis, nam etiam Indulgentiæ conceſſæ fidelibus viſitantibus noſtras Eccleſias, ſine dubio conceſſæ fuerunt in-

tuitu noſtræ Religionis, & credibile eſt, quòd multæ earum fuerint à noſtris Fratribus poſtulatæ, & tamen non comprehenduntur in illa reuocatione generali, qua Paulus Quintus reuocauit Indulgentias omnium Religionum à ſuis prædeceſſoribus conceſſas, ergò pari ratione in reuocatione generali gratiarum, quæ viuæ vocis oraculo conceſſæ fuerunt Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, &c. non comprehenditur noſtra Indulgentia conceſſa omnibus chriſtifidelibus, eſtò fuerit conceſſa ad petitionem noſtri Procuratoris Generalis, & intuitu noſtræ Religionis.

11 Tertiò, valdè probabilis, & apud me certa eſt, nonnullorum Doctorum ſententia, illa priuilegia, quæ prius viuæ vocis oraculo cõceſſa fuerunt, ſed poſteà ab aliquo Pontifice ex certa ſcientia innouata, & de nouo conceſſa, non fuiſſe reuocata in citata Cõſtitutione à Sanctiſsimo, quia cum confirmatio ex certa ſcientia, & innouatio vim habeat nouæ conceſsionis, priuilegia, quæ prius tantum viuæ vocis oraculo conceſſa fuerunt, ſed poſteà à Sede Apoſtolica ex certa ſcientia confirmata, & innouata, poſt talem confirmationem, & innouationem, cenſenda ſunt conceſſa, nedum oraculo viuæ vocis, ſed etiam per Bullam, Conſtitutio autem Sanctiſsimi reuocat tantùm gratias viuæ vocis oraculo conceſſas. Sed noſtra indulgentia quæ prius an-

no 1380. ab Vrbano Sexto viuæ vocis oraculo conceſſa fuerat, poſteà à Sixto Quarto in Bulla, *Dum attenta meditatione, ſub Dat.Romæ* 1477. *Kalendis Aprilis Pontificatus ſui anno ſexto*. Fuit ex certa ſcientia approbata, innouata, & de nouo conceſſa, cum Sanctitas ſua in dicta Bulla, *Ex certa ſcientia, & motu proprio approbauerit, innouauerit, & de nouo conceſſerit omnes Indulgentias, & non tamen plenarias, & gratias ſpirituales, & temporales Ordini noſtro, noſtriſquè domibus, aut fratribus in genere, vel in ſpecie quomodolibet conceſſas*, cum igitur iſta dictio, *quomodolibet*, ſecundum Doctores complectatur omnia, & omnes modos, nullamquè patiatur exceptionem, dicendum eſt, quòd Sixtus Quartus confirmauit, & innouauit indulgentias quouis modo ſiuè per Bullam, ſiuè per oraculum à ſuis prædeceſſoribus, ac proindè etiam indulgentiam, de qua loquimur, & quòd propterea, cum modo non ſit conceſſa per ſolum oraculum viuæ vocis Vrbani Sexti, ſed etiam per Bullam Sixti Quarti, non comprehenditur in reuocatione à Sanctiſsimo facta de gratijs viuæ vocis oraculo conceſsis.

Expli-

Explicantur Indulgentiæ, Stationum, quas conſequi poſſunt Fideles viſitando Eccleſias Ordinis Carmelitarum. Cap. XXI.

1 CVm Clemens Septimus in ſupracitata Bulla Indulgentias Stationum Eccleſiarum Vrbis, & extrà conceſſiſſet primò Confratribus noſtri Scapularis, cum obligatione viſitandi vnam, duas, vel plures Eccleſias, vnum, duo, vel plura altaria, eaſdem Indulgentias poſteà conceſsit omnibus vtriuſquè ſexus fidelibus, non cum obligatione viſitandi aliquam eccleſiam, ſed porrigendi manus adiutrices noſtris domibus, & fratribus per hæc verba. *Inſuper etiam omnibus vtriuſquè ſexus christifidelibus, qui pro monaſteriorum, & domorum reparatione, ac fratrum huiuſmodi ſuſtentatione, manus porrexerint adiutrices, ſupradictas Indulgentias conſequi poſſint, & conſequantur.* Quarè ſtante hac cōceſsione vtiquè Confratres noſtri pro lucrandis Indulgentijs ſtationum tenebātur vnam, duas, vel plures Eccleſias, vnum, duo, vel plura altaria viſitare, nihilominùs fideles pro conſequendis ijſdem indulgentijs ad nullam eccleſiæ, vel altaris viſitationem, ſed tantum ad porrigen

das manus adiutrices noſtris locis, & Fratribus adſtricti erant. Cæterùm quia Gregorius XIII. in Bulla, *Vt laudes*, confirmauit Indulgentias ſtationum à Clemente VII. nedum Confratribus, ſed etiam alijs conceſſas, &, vt pluries diximus, commutauit manus adiutrices in alia opera pia, impoſuitquè, vt fideles contriti, & confeſſi viſitarēt aliquam noſtri Ordinis Eccleſiam, in eaquè nonnullas effunderent preces, qui modò volunt conſequi indulgentias ſtationum, obligati ſunt, contriti, & confeſſi aliquam noſtri Ordinis Eccleſiam viſitare, in eaquè certas quaſdam preces ad Deum effundere.

2 Quò autem fideles melius noſcant quanta cum deuotione debeant noſtras, vel aliorum Regularium Eccleſias in diebus ſtationum viſitare, volo hic referre piam admonitionem, quam Sixtus V. paterno ſanè affectu Romanas Eccleſias ſtationales viſitantibus facit in Cōſtitutione. *Egregia populi Romani. Idibus Februarij* 1586. per hæc verba. *Illud quoquè vehementius admonemus, vt omnes, & ſinguli ſtationales Eccleſias cum omni timore, & tremore, vt verè pœnitentes caſtè, & piè adeant, nemini dantes vllam offenſionem, ne illis in locis, ijſquè diebus, quibus aliorum temporum culpæ pijs operibus, & caſtis ieiunijs redimendæ ſunt, inter ipſa Martyrum ſepulchra Deus ad iracundiam magis prouocetur, ſed contrà potius huius Ciuitatis pœnitentia, eleemoſynis, Sanctorumquè*

inter-

interceſſionibus placatus Pater miſericordiarum Deus, nobis, & cunctis populis curæ noſtræ comendatis (omnes enim vnum ſunt in Chriſto) propitius, & placabilis efficiatur , vt quorum fides Apoſtolico ore laudata eſt, & in vniuerſo mundo annunciatur, eorum etiam modeſtia, & diſciplina ad pietatis , & ſanctitatis exemplum omnibus nationibus proponatur . Et cum tali modeſtia, pietate,& ſanctitate, etiam fideles extrà Vrbem noſtras , & aliorum Regularium Eccleſias, in quibus ſunt indulgentiæ ſtationum, viſitare debent .

3 Quamuis autem indulgentiæ ſtationum , quatenùs conceſſæ erant Confratribus noſtris , comprehendantur in generali reuocatione indulgentiarum eorumdem Confratrum , facta à Paulo Quinto in alia citata Bulla , *Cum certas* , remanent tamen in ſuo robore , quatenùs conceſſæ fuerant chriſtifidelibus , mutatis manibus adiutricibus in viſitationem alicuius noſtræ Eccleſiæ, & in quædam alia opera pia , ſiquidem Paulus V. in dicta Bulla reuocauit ſolùm Indulgentias à ſuis prædeceſſoribus noſtris Confratribus conceſſas , non autem conceſſas omnibus chriſtifidelibus, vt ſupradictum eſt cap. I.

4 Nec ex eo quòd Paulus V. reuocauit Indulgentias ſtationum , quas primo loco conceſſerat Clemens Confratribus noſtris , cenſendum eſt eum illas reuocaſſe, vt conceſſas ſecundo loco ab eodem Pontifice chriſtifidelibus,

quia

Digitized by Google

quia licèt Clemens Septimus prius ſtationes cõceſſerit Confratribus noſtris, quàm chriſtifidelibus, non tamen iſtis cum dependentia ab illis, ſed omnibus, tum Confratribus, tum chriſtifidelibus æquè immediatè, & ſinè vlla dependentia vnius conceſſionis ab alia, quarè ex reuocatione ſtationum quo ad Confratres non reſultat earum reuocatio, quo ad chriſtifideles.

5 Hic obiter animaduertimus, corrigendos eſſe nonnullos libellos typis mandatos à quibuſdam noſtris, in priuilegijs noſtræ Religionis parum verſatis, in quibus legitur, quòd Indulgentiæ ſtationum fidelibus noſtras Eccleſias viſitantibus, conceſſæ fuerunt non ſolùm à Clemente Septimo, ſed etiam à Pio Quinto, & Greg. XIII. nam ſolùm conceſſæ fuerunt à Clemente Septimo modo, quo ſuprà, à Pio autem Quinto, & à Gregorio XIII. approbatæ, & confirmatæ.

6 Vnum hic eſt diligentèr obſeruandũ, aliud ſcilicet eſſe priuilegium, lucrandi indulgentias pro ſtationibus conceſſas viſitantibus Eccleſias Vrbis intùs, & extrà muros in diebus ſtationum, & aliud eſſe priuilegium lucrandi Indulgentias Eccleſiarum Vrbis intùs, & extrà, quas conſequuntur fideles ipſas Eccleſias viſitando in diebus ſtationum, ideſt, in quibus indictæ ſunt ſtationes, longè enim maius eſt priuilegium lucrandi indulgentias Eccleſiarum Vrbis, quam priuilegium indulgentias lucrandi ſtationum, ſeu pro

Digitized by Google

ſtationibus conceſſas, non ſolùm quia ſunt multæ Eccleſiæ, intùs, & extrà Vrbem, quæ non ſunt deputatæ pro ſtationibus, & tamen illas viſitantibus multæ, & magnæ Indulgentiæ conceſſæ ſunt, ſed etiam quia in ipſiſmet Eccleſijs deputatis pro ſtationibus, extrà dies ſtationum ſunt multæ Indulgentiæ illas viſitantibus conceſſæ, & in particulari fidelibus viſitantibus Eccleſiam Lateranenſem, quæ eſt omnium prima, ſanctus Syluester ad inſtantiam Conſtantini Imperatoris conceſſit, ſi ſinè peccato extiterint, remiſsionem omnium peccatorum quocunquè omni tempore, quod perindè eſt, ac quotidiè, quam Indulgentiam confirmauit poſteà S. Gregorius. In quadam enim magna tabula pendente ex columna ſecunda à latere dextro nauis dictæ Baſilicæ leguntur hæc verba, *Conſtantinus Imperator poſtquam mundatus fuit à lepra per ſacri Baptiſmatis ſuſceptionem, dixit Beato Syluestro, Pater Sancte Domum meam in Eccleſiam ordinaui, infunde in eam tuam largam benedictionem venientibus ad eam, & dixit ad eum B. Syluester, Dominus meus Chriſtus, qui te mundauit à lepra, & purificauit te fontis baptiſmo, per ſuam miſericordiam mundet, & purificet omnes huc venientes ſine peccato mortali, & auctoritate Apoſtolorum Petri, & Pauli, atque noſtra, ſit eis remiſsio omnium peccatorum, quocunquè tempore anni, item S. Gregorius, qui hanc Eccleſiam conſecrauit, poſt deſtructionem*

eiuſdem fractam per hæreticos, confirmauit Indulgentiam poſitam per Beatum Syluestrum Papam antedictum.

7 Addo, & id magis facit ad noſtrum intentum quòd in Eccleſijs pro ſtationibus deputatis, in ipſiſmet diebus ſtationum ſunt aliquæ Indulgentiæ, quæ nequaquam ſunt ſtationum, ſeu pro ſtationibus conceſſæ: nam indulgentia plenaria Eccleſiæ Lateranenſis, de qua ſuprà, non poteſt dici conceſſa pro ſtationibus, tum quia fuit conceſſa viſitantibus Baſilicam Lateranenſem quocunquè tempore, & qualibet die, Indulgentię autem pro ſtationibus conceſſæ reſtrictæ ſunt ad quoſdam certos determinatos dies, tum quia dictam indulgentiam conceſſerat Beatus Sylueſter, antequam conceſſæ eſſent aliquæ indulgentiæ pro ſtationibus.

8 Quamuis enim Sixtus V. in dicta Cõſtitutione, *Egregia Populi Romani &c. teſtetur veterem eſſe ab Apoſtolicis vſque temporibus ſacrarum ſtationum conſuetudinem, in quibus fidelium multitudo ad Apoſtolorum ſepulchra, & fortiſſimorum Martyrum memorias conueniens hymnis, & canticis ſpiritualibus Deum in Sanctis ſuis laudabat, & ſalutaribus immaculatæ hoſtiæ ſacrificijs placabat, & aduerſus multiplices antiqui hoſtis oppugnationes, tamquam in caſtris Dei ſtatione tutiſſima conſiſtebat*; S. Gregorius primus fuit, qui ſtationes ordinauit, determinando illarum dies, & Eccle-

ſias, & in quolibet die ſeptem annos indulgentiæ conceſſit.

9 Videndum modò eſt, an fideles viſitando ſeruatis ſeruandis aliquam noſtram Eccleſiam in diebus ſtationum, lucrentur tantùm indulgentias ipſarum ſtationum, ſeu pro ſtationibus conceſſas, an etiam indulgentias Eccleſiarum, in quibus indictæ ſunt ſtationes: & profectò ſi attendamus Summarium, de quo ſuprà, deſumptum ex Bulla Gregorij XIII. *Vt laudes*, videtur dicendum, quòd lucrentur tantùm indulgentias ſtationum, ſeu pro ſtationibus conceſſas; ſi tamen attendamus Bullam originariam conceſſionis Clementis Septimi, dicendum eſt, quòd conſequantur indulgentias Eccleſiarum, conceſſio enim dicti Pontificis facta fuit per hæc verba. *Quodquè ſingulis quadrageſimalibus, & alijs cuiuslibet anni temporibus, & diebus ſtationũ Baſilicarum, & Eccleſiarum Almæ Vrbis Romæ, & extrà illius muros; vnam, vel duas Eccleſias, aut vnum, duo, vel plura altaria in partibus illis, vbi eos, ſeu eorum aliquem reſidere, ſeu quò declinare contigerit, quas, vel quæ ipſi, vel quilibet eorum duxerint eligendas, vel eligenda, deuotè viſitando, tot, & ſingulas, & ſimiles Indulgentias, & peccatorum remiſſiones conſequantur, quas conſequerentur, ſi ſingulis diebus, eaſdem ſingulas dictæ Vrbis, & extrà eam Eccleſias pro ſtationibus huiuſmodi deputatas perſonaliter viſitarent*: quibus verbis aper-

Digitized by Google

tè Pontifex Confratribus noſtris viſitantibus in diebus ſtationum aliquam Eccleſiam, non conceſſit indulgentias ſtationum, ſeu pro ſtationibus indultas, ſed indulgentias Eccleſiarum Vrbis intùs, & extrà, quas conſequerentur, ſi dictas Eccleſias in diebus ſtationum viſitarent perſonaliter.

10 Quarè cum debeamus Summarium cum ſuo originali cōcordare, vel dicendum eſt, quòd concedere indulgentias Eccleſiarum Vrbis in diebus ſtationum, idem ſit, ac concedere indulgentias ſtationum, ſeu pro ſtationibus conceſſas viſitantibus Eccleſias Vrbis in diebus ſtationum, quæ expoſitio, videtur aliquantulum violenta, cum certum ſit ex ſupradictis, aliud eſſe lucrari indulgentias ſtationum Eccleſiarum Vrbis, & aliud lucrari Indulgentias Eccleſiarum in diebus ſtationum; eſt etiam minùs conſona Bullæ originali, in qua Pontifex expreſsè conceſſit indulgentias, non ſtationum, ſed Eccleſiarum Vrbis, in diebus ſtationum, quam conceſſionem dicta expoſitio non parum reſtringit, coarctando illam ad indulgentias ſtationū: vel dicendum, idem eſſe concedere indulgentias ſtationum Eccleſiarum Vrbis intùs, & extrà in diebus ſtationum, ac concedere indulgentias Eccleſiarum, quæ pro ſtationibus ſunt deputatæ in diebus, in quibus ſtationes ſunt indictæ, ità quòd coincidant concedere indulgentias ſtationum Eccle-

Digitized by Google

ſiarum Vrbis, ac concedere indulgentias Eccleſiarum, quæ pro ſtationibus ſunt deputatæ: & hanc expoſitionem cenſeo nos debere amplecti, quia conformis eſt Bullæ originali Clementis Septimi, & non lædit, nec in aliquo reſtringit dicti Pontificis conceſſionem, quam certum eſt Gregor. XIII. in ſua Bulla, *Vt laudes*, noluiſſe in vllo lædere, vel reſtringere, ſed ſolùm confirmare, illiquè Apoſtolicæ confirmationis robur adiјcere.

11 Cum igitur in eadem Bulla Clemens Septimus indulgentias Eccleſiarum Vrbis in diebus ſtationum Confratribus noſtris conceſſas extenderit ad omnes fideles cum conditione porrigendi manus adiutrices, quas Greg. XIII. commutauit in viſitationem noſtrarum Eccleſiarũ, & in alia opera pia, concludendum eſt, quòd fideles viſitando ſeruatis ſeruandis aliquam noſtram Eccleſiam in diebus ſtationũ lucrari poſſunt tot, & ſingulas, ac ſimiles indulgentias, & peccatorum remiſſiones Eccleſiarum Vrbis intùs, & extrà, quas conſequerentur ſi ſingulis diebus ſtationum ipſaſmet Eccleſias pro ſtationibus deputatas perſonaliter viſitarent; dicuntur autem iſtæ indulgentiæ indulgentiæ ſtationum, non quia fuerint conceſſæ ſolùm pro ſtationibus; ſed quia non poſſunt obtineri, niſi in diebus ſtationum, & à viſitantibus Eccleſias Vrbis pro ſtationibus deputatas.

Quo-

12 Quoniam autem inter indulgentias, quas conſequi poſſunt fideles perſonaliter viſitando in diebus ſtationum Eccleſias Vrbis, intùs, & extrà pro ſtationibus deputatas, aliquæ ſunt partiales dierum, quadragenarum, & annorum, & aliquæ totales, & plenariæ, tum pro viuis, tum pro defunctis, certum eſt, quod fideles noſtras Eccleſias ſeruatis ſeruandis viſitantes lucrari poſſunt indulgentias partiales; an autem poſſint etiam totales, & plenarias, non eſt ita certum.

13 Affirmant nonnulli, quia Clemens VII. ſuam conceſſionem non limitauit ad indulgentias partiales, ſed vniuerſaliter elargitus eſt omnes, ſingulas, & ſimiles indulgentias, quas conſequerentur, ſi perſonaliter, &c. cum autem ſimus in diſpoſitione fauorabili animæ, quæ nemini vllum infert præiudicium, amplianda eſt ad omnes indulgentias, ad quæ verba ſecundum eorum propriam ſignificationem extendi poſſunt; conſtat autem ea extendi poſſe ad omnes indulgentias, nedum partiales, ſed etiam totales, & hæc ſententia videtur communiter acceptata, & in praxi poſita; nam in tabellis, quæ publicè exponuntur pro indulgentijs ſtationum in Eccleſijs, nedum Ordinis noſtri, ſed aliorum etiam, deſcriptæ leguntur indulgentiæ totales, ſeu plenariæ tum pro viuis, tum pro defunctis.

14 Nihilominùs multi alij negant poſſe fi-

deles viſitando noſtras, vel aliorum Ordinum Eccleſias, obtinere indulgentias Eccleſiarum Vrbis plenarias, ducti, quia in conceſſione generali à Principe facta non veniunt ea, quæ Princeps, ſi in ſpecie fuiſſet interrogatus, non conceſſiſſet: dicunt autem, non eſſe credibile, quòd Pontifex, quando generaliter conceſſit fidelibus indulgentias Eccleſiarum Vrbis, ſi in ſpecie de plenarijs interrogatus fuiſſet, illas conceſſiſſet; Pontifices enim non niſi cum magna difficultate, & raró, etiam Congregationibus pijs, & Religionibus indulgentias plenarias concedunt, dicuntquè ſic poni in quadam regula Cancellariæ Apoſtolicæ, & ſic habere etiam ſtylum Curiæ: iſtud autem magis videtur dicendum de indulgentijs plenarijs pro defunctis, quia iſtas difficilius Pontifices concedunt.

15 Quæres, an fideles noſtras Eccleſias viſitando, lucrari poſſint indulgentias Ieruſalem, & S. Iacobi in Compoſtella? Reſpondeo, certum eſſe, quòd non, inſpecta conceſſione ſupradicta Clementis Septimi, cum ipſe ſolùm indulgentias Eccleſiarum Vrbis indulſerit: an autem tale priuilegium conceſſum fuerit viſitantibus Eccleſias aliorum regularium, quò per communicationem priuilegiorũ gaudere poſſint etiam viſitantes noſtras Eccleſias, me latet, nec hactenùs inuenire potui huiuſmodi priuilegium alicui Religioni conceſſum fuiſſe, & quia expone-

re populo Indulgentias omninò incertas, res eſt multis periculis expoſita, & fideles decipiuntur, diſtrictè præcipimus noſtri Ordinis Superioribus, vt illas non exponant, nec exponi permittant, licèt quo ad indulgentias plenarias, & liberationes animarum purgatorij, cum non deſint graues Theologi, qui cenſent illas comprehendi in generali conceſſione indulgentiarum ſtationum, vt modò diximus, nos etiam permittimus, quòd iuxtà morem aliarum Religionum à noſtris Fratribus publicentur.

16 Tandem aduertimus, nonnullos, explicando, quibuſnam in diebus habentes Indulgentias Stationum lucrari poſſunt Indulgētiam pro animabus purgatorij, affirmare, quòd illas aſſequi poſſunt qualibet quarta feria totius anni, ſeu quolibet die Mercurij; quia ſic habetur in Summario Indulgentiarū Stationum Eccleſiarum Vrbis, hic tamen eſt error manifeſtus; quia eſtò concedamus, quod viſitantes Eccleſias Vrbis ferijs quartis, in quibus indictæ ſunt Stationes, poſſint aſſequi Indulgentiam pro defunctis, in multis tamen ferijs quartis totius anni nullæ ſunt indictæ Stationes, & propterea habentes Indulgentias Stationum pro diebus Stationum nequeūt in illis ferijs quartis vi talis priuilegij vllam lucrari Indulgentiam, nec pro viuis, nec pro defunctis.

Chri-

Chriſtifideles manus adiutrices domibus, & Fratribus Ordinis Carmelitarum porrigentes participes redduntur omnium bonorum ſpiritualium totius Eccleſiæ militantis. Cap. XXII.

1 QVòd magnum ſit beneficium, fideles recipi ad ſpecialem participationem bonorum ſpiritualium vnius Religionis tantùm, communis ſert opinio, & ob id paſſim à nobis expoſtulantur literæ affiliationis, quibus perſonas deuotas ad ſpecialem participationem bonorum ſpiritualium noſtrorum Fratrum, & monialium admittimus: maius autem beneficium abſquè dubio cenſendum eſt, ſi alicui à Summo Pontifice concedatur particularis participatio omnium bonorum ſpiritualium totius Eccleſiæ, & iſtud beneficium conceſſit Clemens VII. omnibus Chriſtifidelibus manus adiutrices porrigentibus noſtris domibus, & Fratribus per hæc verba: *Inſupèr etiam omnibus vtriuſquè ſexus chriſtifidelibus, qui dictum Ordinem, illiuſquè domos, & Monaſteria, Fratres,*

Sorores, & Moniales huiuſmodi ſuis eleemoſynis, & ſubſidijs iuuerint, & manutenuerint, vt ipſi, & quilibet eorum omnium precum, ſuffragiorum, eleemoſinarum, orationum, miſſarum, horarum canonicarum, quæ pro tempore in vniuerſali Sacroſanctæ Eccleſia fiunt, in perpetuum participes fiant, & omnes eius meritis gaudeant.

2 Nec iſta gratia cenſenda eſt reuocata ex eo, quòd Pius V. in aliàs citata Conſtitutione, *Etſi dominici gregis*, manus adiutrices reprobauerit, non enim omnes gratias, pro quibus aſſequendis exhibendæ ſunt eleemoſinæ, Pius V. in dicta Conſtitutione reuocauit; ſed indulgentias tantùm, vt euidentèr conſtat, tum ex eius argumento in Bullario Laertij Cherubini tenoris ſequentis, *Reuocatio Indulgentiarum quomodolibet conceſſarum cõtinentium facultatem quæſtuandi, & pro quibus conſequendis porrigendæ ſunt manus adiutrices*, tum ex verbis reuocatorijs ipſius Conſtitutionis, quæ talia ſunt. Nos &c. *motu proprio, non ad alicuius Nobis per hoc oblatæ petitionis inſtantiam, ſed de mera noſtra voluntate, & deliberatione, omnes, & ſingulas Indulgentias, etiam perpetuas, & peccatorum remiſſiones fabricæ, & Eccleſiæ huiuſmodi, &c. per quoſcunquè Romanos Pontifices prædeceſſores noſtros, ac etiam Nos ſub quibuſcunquè tenoribus, & formis, ac cum quibuſuis clauſulis, & decretis, etiam motu proprio, & ex certa ſcientia, ac ex quibuſuis vrgentiſſimis cauſis,*

etiam

etiam cauſa redemptionis captiuorum, & aliàs quomodolibet conceſſas pro quibus conſequendis manus adiutrices, & quæ quæſtuandi facultatem quomodolibet continent, illarum omnium tenores, formas, derogationes, & decreta, præſentibus pro expreſſis habentes auctoritate Apoſtolica tenore præſentium perpetuò reuocamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, ac viribus vacuamus.

3 Certum eſt autem, quòd recipere fideles ad participationem bonorum ſpiritualium alicuius Congregationis, vel etiam totius Eccleſiæ, non eſt indulgentiam aliquam concedere; ſiquidem dum alicui indulgentiæ conceduntur, ei applicantur, & diſpenſantur præteritæ Chriſti Domini ſatisfactiones, & Sanctorum, quæ in Theſauro Eccleſiæ conſeruantur, quæ diſpenſatio propterea fieri poteſt ſolùm ab habente claues ipſius Theſauri. Eas autem ſolummodò habet Summus Pontifex, & Epiſcopi dependentèr à Summo Pontifice. Acceptare autem aliquem ad participationem bonorum ſpiritualium alterius, eſt illi applicare, tum eius merita per modum impetrationis, ac meriti de congruo, nedum quando fiunt, ſed etiam vbi facta fuerunt, tum per modum ſuffragij, & ſatisfactionis, ſed ſolùm quandò actu fiunt, & iſta applicatio fieri poteſt, tum ab ipſo operante, tum ab eius Superiore, & Prælato, Summus autem Pontifex, cum ſit ſupremus omnium Chriſtianorum

Supe-

Superior,& Prælatus,poteſt totius Eccleſiæ Militantis opera ſpiritualia ad ſuum beneplacitum applicare. Et Clemens Septimus, quò fideles omnes ad ſubueniendum neceſsitatibus Religionis Carmelitanæ alliceret, eos admiſit ad participationem omnium bonorum ſpiritualium, quæ pro tempore fiunt in vniuerſali Sacroſancta Eccleſia militante, ſi ſuis eleemoſinis,& ſubſidijs eiuſdem Religionis domos, ac Monaſteria, Fratres, & Sorores pro tempore ſubuenerint, & manutenuerint.

4 Si quiſpiam quærat, quantam eleemoſynam fideles debeant pro manutentione noſtrorum Fratrum, vel domorum elargiri, quò participes reddantur omnium bonorum ſpiritualium Eccleſiæ militantis. Reſpondeo,quòd cum Pontifex quantitatem non determinauerit, ſed indefinitè opus eleemoſinæ iniunxerit minima quæque eleemoſyna ſufficit ad implendam conditionem pro participatione bonorum ſpiritualium Eccleſiæ impoſitam, & ad conſequendum eius effectum, hæc namquè conditio eleemoſynæ indefinitè propoſita per quamlibet eleemoſynam, etiam minimam ſimpliciter, & in toto rigore impleri poteſt, cum dicant dialectici ad veritatem indefinitè quamlibet particularem ſufficere, cæterum ſi de meritò ſit ſermo, qui plus dabit,iuxtà ſui ſtatus conditionem,plus recipiet, dicente Apoſtolo, Qui parcè ſeminat

par-

parcè & metet, qui ſeminat in benedictionibus, de benedictionibus & metet.

Laus Deo, Beatæquè Mariæ de Monte Carmelo.

ROMAE,
Ex Typographia Manelphi Manelphij.
M. DC. XL.

Superiorum Permiſſu.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google